Arkadaşlarla Sohbetler

Sally Rooney

İngilizceden Çeviren:
Pınar Umman



Kriz dönemlerinde hepimiz kimleri sevdiğimize tekrar tekrar karar vermeliyiz.

FRANK O'HARA

BİRİNCİ KISIM

1

Bobbi'yle ben, Melissa'yla ilk kez şehir merkezinde, birlikte şiir okuduğumuz bir şiir gecesinde tanıştık. Melissa dışarıda fotoğraflarımızı çekti; Bobbi'yi sigara içerken, beni de sanki bileğimin yerinden çıkıp gitmesinden korkarmış gibi, tedirgin bir ifadeyle sağ elimle sol bileğimi tutarken. Melissa büyük, profesyonel bir fotoğraf makinesi kullanıyor ve özel bir fotoğraf çantasında birçok farklı lens taşıyordu. Fotoğrafları çekerken laflayarak sigara içti. O bizim performansımızdan bahsetti, biz de onun internette rastladığımız işlerinden bahsettik. Bar gece yarısına doğru kapandı. Tam yağmur başlıyordu ki Melissa, bir şeyler içmek için evine gitmemizden memnuniyet duyacağını söyledi.

Bir taksinin arka koltuğuna doluşup, kemerlerimizi bağlamaya koyulduk. Bobbi ortada oturuyordu ve başı, konuşmakta olduğu Melissa'ya dönüktü, dolayısıyla ensesini ve küçük, kaşığı andıran kulağını görebiliyordum. Melissa şoföre Monkstown'da bir adres verdi, ben de pencereden dışarıyı seyretmek için kafamı çevirdim. Radyodan bir ses, "seksenler... pop... klasikler" deyiverdi. Sonra jenerik müziği çaldı. Heyecanlıydım, yabancı birinin evini ziyaret etme sınavına hazırdım; beni sempatik gösterecek birtakım iltifatları ve yüz ifadelerini hazırlamaya koyulmuştum bile.

Yanında bir çınar ağacı olan, ateş tuğladan yapılmış, yarı müstakil bir evdi. Sokak lambasının ışığında çınarın yaprakları turuncu

ve sanki yapmaymış gibi görünüyordu. Başka insanların evlerinin içini görmeye bayılıyordum, özellikle de Melissa gibi biraz ünlü olanlarınkileri. O an eviyle ilgili her şeyi aklıma kazımaya karar verdim; böylece diğer arkadaşlarımıza anlatabilirdim, Bobbi de anlattıklarımı teyit ederdi.

İçeri girdiğimizde küçük, kızıl kahve, spaniel cinsi bir köpek koridordan koşturarak gelip bize havlamaya başladı. Koridor sıcaktı ve ışıkları yanıyordu. Kapının yanında, üzerine bir yığın bozuk para, bir saç fırçası ve kapağı açık bir ruj konmuş alçak bir sehpa vardı. Merdivenin üzerinde uzanmış çıplak bir kadını resmeden bir Modigliani baskısı asılıydı. Dört başı mamur bir ev, diye geçirdim içimden. Burada bir aile pekâlâ yaşayabilirdi.

Melissa koridorun öbür ucundan seslendi: Misafirlerimiz var.

Kimse ortaya çıkmayınca biz de onun peşinden mutfağa girdik. Olgun meyvelerle dolu koyu renkli ahşap bir kâse gördüğümü ve camdan, bir kış bahçesinin gözüme çarptığını hatırlıyorum. Zenginler, diye geçirdim içimden. O zamanlar sürekli zenginleri düşünüyordum. Köpek peşimizden mutfağa gelmişti ve ayağımızın dibinde hırıltılarla soluyordu ama Melissa köpekle ilgili hiçbir şey söylemeyince biz de ağzımızı açmadık.

Şarap, diye sordu Melissa. Beyaz mı kırmızı mı?

Kocaman, kâse boyutundaki kadehleri doldurdu ve alçak bir masanın etrafına oturduk. Melissa bize, birlikte şiir okuma performanslarımıza nasıl başladığımızı sordu. İkimiz de henüz üniversitenin üçüncü yılını yeni bitirmiştik ama liseden beri birlikte şiir okuma performansları sergiliyorduk. O ara sınavlar bitmişti. Mayısın sonlarıydı.

Melissa fotoğraf makinesini masanın üstüne koymuştu ve arada bir fotoğraf çekmek için alıyor, gülerek ve kendiyle dalga geçerek "işkolik" olduğunu söylüyordu. Bir sigara yakıp külünü kiç görünümlü cam bir kül tablasına silkti. İçerisi hiç duman kokmadığı için, normalde içeride sigara içip içmediğini merak ettim.

Yeni arkadaşlar edindim, dedi.

Kocası mutfak kapısının eşiğindeydi. Elini kaldırarak bize selam vermesiyle birlikte köpek ciyaklamaya, inlemeye ve daireler çizmeye başladı.

Bu Frances, dedi Melissa, bu da Bobbi. İkisi de şair.

Kocası buzdolabından bir şişe bira çıkarıp tezgâhın üzerinde açtı.

Gel bizimle otur, dedi Melissa.

Çok isterdim, dedi, ama şu uçuştan önce gidip biraz uyusam iyi olur.

Köpek, adamın yakınındaki bir sandalyenin üzerine sıçrayınca, adam kayıtsızca uzanıp kafasına dokundu. Melissa'ya köpeği besleyip beslemediğini sordu; o da hayır dedi. Köpeği kucağına alıp boynunu ve çenesini yalamasına izin verdi. Onu besleyeceğini söyleyerek mutfak kapısından çıktı.

Nick'in yarın sabah Cardiff'te çekimi var, dedi Melissa.

Kocasının oyuncu olduğunu zaten biliyorduk. Sıklıkla Melissa'yla birlikte etkinliklerde görüntüleniyorlardı ve arkadaşlarımızın arkadaşlarından bazıları onlarla tanışmıştı. Adamın geniş, yakışıklı bir yüzü vardı ve bir koluyla Melissa'yı kaldırıp diğeriyle de taciz edenleri rahatlıkla savuşturabilirmiş gibi görünüyordu.

Çok uzun boylu, dedi Bobbi.

Melissa, sanki "uzun boylu", nahoş olan başka bir şeyin kibarca ifadesiymiş gibi gülümsedi. Sohbet iyice ilerledi. Hükümet ve Katolik Kilisesi üzerine kısa bir tartışmaya girdik. Melissa bize dindar olup olmadığımızı sordu, biz de hayır dedik. Cenaze ve düğün gibi dinî olayları "bir nevi sakinleştirici ilaç gibi rahatlatıcı" bulduğunu söyledi. Bu tür şeylerde ortak yaşama dair bir şeyler var, dedi. Dolayısıyla nevrotik bireycilere hoş gelebiliyor. Bir de ben rahibe okuluna gittim, o yüzden duaların çoğu hâlâ ezberimdedir.

Biz de rahibe okuluna gittik, dedi Bobbi. Bizim açımızdan pek çok soruna yol açmıştı.

Melissa sırıtarak, ne gibi, dedi.

Şöyle ki, ben eşcinselim, dedi Bobbi. Frances de komünist.

Ayrıca, duaların hiçbirini hatırladığımı sanmıyorum, dedim.

Orada uzunca bir süre sohbet ederek ve içerek oturduk. Hayranlık duyduğumuz bir şair olan Patricia Lockwood'dan ve Bobbi'nin aşağılayıcı biçimde "maaş eşitsizliği feminizmi" diye tabir ettiği şeyden söz ettiğimizi hatırlıyorum. Yorulmaya ve hafiften sarhoş

olmaya başlamıştım. Söyleyecek nüktedan bir şey bulamıyor, yüzümü espri anlayışımı aktarabilecek bir şekle sokmakta zorlanıyordum. Sanırım çok güldüm ve çokça kafa salladım. Melissa bize yeni bir deneme kitabı üzerinde çalıştığını söyledi. Bobbi ilkini okumuştu ama ben okumamıştım.

İlki çok iyi değil, dedi Melissa bana. İkincinin çıkmasını bekle.

Saat üç gibi bize misafir odasını gösterip tanıştığına ne kadar memnun olduğunu ve kaldığımız için ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Yatağa yattığımızda tavanı seyrettim; çok sarhoştum. Oda kısa ve ardışık turlar atarak devamlı dönüyordu. Gözlerim tam bir tura alışıyordu ki diğeri başlıyordu. Bobbi'ye onun da benzer bir problem yaşayıp yaşamadığını sordum ama hayır dedi.

Muhteşem biri, değil mi? dedi Bobbi. Melissa'dan bahsediyordu.

Ben de sevdim, dedim.

Melissa'nın koridordan gelen sesini ve bir odadan diğerine giderkenki ayak seslerini duyabiliyorduk. Bir keresinde köpek havladığında bağırdığını duyduk, ardından da kocasının sesi geldi. Sonra uyuyakaldık. Kocasının gidişini duymadık.

/

Bobbi'yle ortaokulda tanışmıştık. O zamanlar Bobbi çok dikbaşlıydı ve okulumuzun "eğitim ve öğretime engel olmak" adını verdiği bir davranış suçundan sık sık ceza alırdı. On altı yaşındayken burnunu deldirip sigaraya başlamıştı. Onu kimse sevmezdi. Bir sefer çarmıha gerilmiş İsa'nın alçıdan bir heykelinin yanındaki duvara "ataerkiyi sikeyim" yazdığı için geçici uzaklaştırma aldı. Bu olayın etrafında bir dayanışma duygusu oluşmadı. Bobbi'nin hava cıva peşinde olduğu düşünüldü. Onun uzaklaştırıldığı hafta, eğitim ve öğretimin çok daha sorunsuz gerçekleştiğini ben bile kabul etmek zorunda kalmıştım.

On yedi yaşındayken okulun, hafiften kırılmış bir disko topunun tavana ışık saçtığı, pencereleri parmaklıklı toplantı salonunda bağış toplamak için düzenlenen bir dansa katılmamız gerekmişti. Bobbi tiril tiril bir elbise giymişti ve saçları taranmamış görünü-

yordu. Işıltılı bir albenisi vardı, bu yüzden onunla ilgilenmemek için herkesin epey çaba göstermesi gerekiyordu. Ona elbisesini sevdiğimi söyledim. Bana kola şişesinden içmekte olduğu votkasından verdi ve okulun diğer bölümlerinin kilitli olup olmadığını sordu. Arka merdivene çıkan kapıyı denediğimizde açık olduğunu gördük. Bütün ışıklar kapalıydı ve yukarıda kimse yoktu. Aşağıdan döşemeleri titreten müziği duyabiliyorduk; tıpkı başkasına ait bir telefonun melodisi gibiydi. Bobbi bana votkasından biraz daha verip kızlardan hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu. Onun yanında soğukkanlıymış gibi davranmak çok kolaydı. Tabii, dedim sadece.

Bobbi'nin kız arkadaşı olmakla kimsenin sadakatine ihanet etmiş olmuyordum. Yakın arkadaşım yoktu ve öğle aralarında tek başıma okul kütüphanesinde ders kitapları okurdum. Diğer kızları severdim, ödevlerimden kopya çekmelerine izin verirdim ama yalnızdım ve gerçek arkadaşlığa layık olmadığımı hissederdim. Kendimle ilgili iyileştirmem gereken şeylerin listesini yapardım. Bobbi'yle görüşmeye başladıktan sonraysa her şey değişti. Artık kimse ödevlerimi istemiyordu. Öğle aralarında el ele tutuşarak otoparkta yürüyüş yapıyorduk ve insanlar sırf kötülük olsun diye gözlerini bizden kaçırıyordu. Eğlenceliydi; gerçek eğlenceyi ilk tadışımdı.

Okul sonraları onun odasında uzanıp müzik dinler ve birbirimizden neden hoşlandığımızı konuşurduk. Bunlar uzun ve yoğun konuşmalardı ve bana öylesine önemli gelirdi ki akşamları bazı kısımlarını hatırımda kaldıkları kadarıyla gizlice kâğıda dökerdim. Bobbi benim hakkımda konuştuğunda kendimi ilk kez aynada görüyormuşum gibi gelirdi. Gerçek aynalara da daha çok bakar olmuştum. Daha önce hiç yapmadığım bir şekilde, yüzüm ve vücudumla yakından ilgilenmeye başlamıştım. Bobbi'ye, bacaklarım uzun mu yoksa kısa mı gibi sorular soruyordum.

Okulumuzun mezuniyet töreninde birlikte bir şiir performansı sergiledik. Velilerin bazıları ağladı ama sınıf arkadaşlarımız toplantı odasının pencerelerinden dışarı bakmakla ve sessizce aralarında konuşmakla yetindiler. Birkaç ay sonra, birlikte olduğumuz bir seneyi aşkın bir sürenin ardından Bobbi'yle ayrıldık.

/

Melissa bizimle ilgili bir tanıtım yazısı kaleme almak istedi. Barın dışında çektiği fotoğrafların bazılarını da ekleyip, böyle bir şeyle ilgilenip ilgilenmediğimizi soran bir e-posta attı. Odamda yalnızken dosyalardan birini indirdim ve açıp tam ekran yaptım. Sağ elinde sigarasını tutan, diğeriyle de kürk şalını çekiştiren Bobbi hınzır bir çocuk edasıyla dönmüş bana bakıyordu. Onun yanında oturan ben, sıkılmış ve ilginç görünüyordum. İsmimi, kalın gövdeli harfleri olan serif yazı karakterli bir tanıtım yazısında hayal etmeye çalıştım. Bir dahaki buluşmamızda Melissa'yı etkilemek için daha çok uğraşmaya karar verdim.

E-posta geldikten neredeyse hemen sonra Bobbi beni aradı.

Fotoğrafları gördün mü, diye sordu. Sanırım ona âşığım.

Bir elimle telefonu tutup diğeriyle Bobbi'nin yüzüne zum yaptım. Yüksek çözünürlüklü bir resimdi, yine de pikselleri görene kadar zumladım.

Belki de sadece kendi yüzüne âşıksındır, dedim.

Güzel bir yüzüm olması narsisist olduğum anlamına gelmiyor.

Konuyu uzatmadım. Hâlâ zum yapmakla meşguldüm. Melissa'nın çeşitli büyük edebiyat sitelerine yazdığını ve yazılarının internette geniş bir kitleye ulaştığını biliyordum. Oscar'lar hakkında, herkesin her sene ödül sezonunda tekrar tekrar paylaştığı ünlü bir makale yazmıştı. Grafton'da işlerini satan sanatçılar ya da Londra'daki sokak müzisyenleriyle ilgili yerel tanıtım yazıları yazdığı da olmuştu; bunlara daima yazdığı kişilerinin insan yönlerini gösteren, "karakter" yüklü muazzam fotoğraflar eşlik ediyordu. Resmi tekrar uzaklaştırıp, kendi yüzüme, onu ilk kez internette gezinirken gören bir yabancıymışım gibi bakmaya çalıştım. Yüzüm yuvarlak ve beyazdı; kaşlarım ters dönmüş parantezler gibiydi, gözlerimse mercekten kaçar gibiydi, hatta neredeyse kapalıydı. Şahsına münhasır biri olduğumu ben bile görebiliyordum.

Ona çok memnun olacağımızı söyleyen bir e-posta gönderdik, o da bizi, işlerimizle ilgili konuşmak ve başka fotoğraflar çekmek üzere akşam yemeğine davet etti. Uzun uzadıya, bu etkinlikte ne

giyeceğimizi konuşma kisvesi altında, Bobbi'nin ne giyeceğini konuştuk. Odamda uzanarak onun aynada kendine bakışını ve saçının tutamlarını eleştirel gözlerle ileri geri oynatışını seyrettim.

Melissa'ya âşığım derken, dedim.

Ondan hoşlanıyorum demek istiyorum.

Ama biliyorsun ki evli.

Sence benden hoşlanmıyor mu, dedi Bobbi.

Aynanın önünde bembeyaz pamuklu gömleklerimden birini üzerine tutuyordu.

Nasıl, hoşlanmıyor mu, dedim. Ciddi miyiz, şaka mı yapıyoruz?

Yarı şaka yarı ciddi konuşuyorum. Bence benden gerçekten hoşlanıyor.

Evlilik dışı ilişki gibisinden mi?

Bobbi sadece gülmekle yetindi. Başka insanlara gelince neyi ciddiye alıp neyi almamam gerektiğini genellikle anlayabiliyordum ama Bobbi'yle bu imkânsızdı. Asla tamamen ciddi ya da tamamen şaka yapıyor gibi değildi. Sonuç olarak, söylediği tuhaf şeyler karşısında bir tür Zen kabulü sergilemeyi öğrenmiştim. Bluzunu çıkarıp beyaz gömleği giyişini seyrettim. Kollarını özenle kıvırdı.

Güzel mi? dedi. Yoksa çok mu feci?

Güzel. Gayet güzel.

2

Melissa'larda yemeğe gideceğimiz akşamın öncesinde bütün gün yağmur yağdı. Sabah yatakta oturup, kafama estiği zaman geri tuşuna basarak şiir yazdım. En sonunda panjurlarımı açıp internetten haberleri okudum ve duş aldım. Dairemin bir kapısı, çok sayıda bitkinin ve en uç köşesinde de bir kiraz ağacının bulunduğu, avluya açılıyordu. Artık neredeyse hazirandı; nisanda çiçekler, konfetiler gibi canlı ve ipeksi oluyordu. Yan dairedeki çiftin kimi geceler ağlayan küçük bir bebeği vardı. Orada yaşamayı seviyordum.

Bobbi'yle akşam şehirde buluştuk ve Monkstown'a giden bir otobüse bindik. Evin yolunu bulmaya çalışmak, defalarca sarılmış bir paketin elden ele dolaştırıldığı bir oyunda paketi açmaya çalışmak gibiydi. Yolda bunu Bobbi'ye söyledim, o da bana, paketin içindeki ödül mü yoksa sadece başka bir paket mi, diye sordu.

Bunu akşam yemeğinden sonra konuşalım, dedim.

Zili çaldığımızda kapıyı omzuna asılı fotoğraf makinesiyle Melissa açtı. Geldiğimiz için bize teşekkür etti. Sanki beraber gizli bir plan yapıyormuşuz gibi manalı manalı gülümsüyordu; âdeta, sen benim için sıradan bir model değilsin, en özellerden birisin, der gibi; tüm modellerine aynı şekilde gülümsüyordur muhtemelen, diye geçirdim içimden. Bu gülümsemeyi daha sonra aynanın kar-

şısına geçip hasetle taklit edeceğimi biliyordum. Biz ceketlerimizi asarken köpek mutfak kapısının aralığında acı acı havlıyordu.

Kocası mutfakta sebze doğruyordu. Köpek bu toplaşmadan çok heyecanlanmıştı. Mutfak sandalyelerinden birinin üstüne sıçrayıp adam ona susmasını söyleyene dek on-yirmi saniye kadar havladı.

Size birer kadeh şarap ikram edebilir miyiz, dedi Melissa.

Olur dedik ve Nick kadehleri doldurdu. Tanıştığımız günden bu yana, biraz da gerçek hayatta başka hiç oyuncu tanımadığımdan, onu internetten araştırmıştım. Çoğunlukla tiyatroyla uğraşmıştı ama televizyonda ve filmlerde de boy göstermişti. Yıllar önce bir kez büyük bir ödüle aday gösterilmiş ama kazanamamıştı. Çoğunda şimdiki hâlinden çok daha genç göründüğü ve yüzme havuzundan çıkarken ya da çoktan yayından kaldırılmış bir dizide duş alırken görüntülendiği bir dizi yarı çıplak fotoğrafına rastlamıştım. Bobbi'ye bu fotoğraflardan birinin linkiyle birlikte şu mesajı gönderdim: tam vitrinlik bir koca.

Melissa internetteki çoğu fotoğrafta yoktu ama deneme seçkisiyle ilgili hayli yazılıp çizilmişti. Nick'le ne zamandır evli olduğunu bilmiyordum. İkisi de bu tür bir bilginin internette bulunmasına olanak tanıyacak kadar ünlü değildi.

Ee, siz her şeyi beraber mi yazıyorsunuz, dedi Melissa.

Yo, tabii ki hayır, dedi Bobbi. Her şeyi Frances yazıyor. Ben yardım bile etmiyorum.

Hiç de bile, dedim. Hiç de bile, gayet yardım ediyorsun. Laf olsun diye konuşuyor.

Melissa başını yana yatırıp bir kahkaha kopardı.

Pekâlâ, hanginiz yalan söylüyor, dedi.

Ben yalan söylüyordum. Benim hayatımı zenginleştirmek dışında, Bobbi'nin şiirleri yazmaya bir yardımı dokunmuyordu. Bildiğim kadarıyla hiç yaratıcı yazı yazmamıştı. Onun hoşlandığı, dramatik monologlar sahnelemek ve savaş karşıtı baladlar okumaktı. Sahnede üstün performans sergileyen oydu, bense çoğunlukla ne yapmam gerektiğini hatırlamak için ona kaygılı bakışlar atardım.

Akşam yemeğinde yoğun beyaz şarap soslu spagetti ve bolca sarımsaklı ekmek yedik. Melissa bize sorular sorarken Nick

çoğunlukla sessiz oturdu. Melissa hepimizi çok güldürdü ama tıpkı bir şeyi, onu yemeye hiç yanaşmayan birine zorla yedirirmişçesine oldu bu. Böylesi neşeli bir dayatmadan hoşlanmış mıydım bilmiyordum fakat Bobbi'nin ne kadar eğlendiği açıktı. İcap ettiğinden fazla gülüyordu, farkındaydım.

Neden öyle hissettiğimi tam olarak açıklayamasam da metni yalnız başıma benim yazdığımı öğrenmesiyle birlikte Melissa'nın yazım sürecimize olan ilgisinin azaldığından emindim. Bu değişikliğin belli belirsiz oluşu Bobbi'nin onu daha sonra inkâr etmesine sebep olacaktı; daha sonra inkâr edeceğini bilmek sanki bu gerçekten olmuş gibi sinir etti beni. En sonunda açığa çıkan dinamik ilgimi çekmiyormuş ya da beni kapsamıyormuş gibi tüm bu düzenekten kopuk hissetmeye başlamıştım kendimi. Buna dâhil olabilmek için daha çok uğraşabilirdim ama muhtemelen fark edilmek için çaba sarf etmem gerekmesine içerlemiştim.

Yemekten sonra Nick bütün tabakları kaldırdı ve Melissa fotoğraf çekti. Bobbi pencerenin pervazına oturmuş, yanmakta olan bir muma bakarak gülüyor ve komik suratlar yapıyordu. Ben yemek masasında kıpırdamadan oturuyor ve üçüncü kadehimi bitiriyordum.

Pencere olayına bayıldım, dedi Melissa. Benzer bir şeyi kış bahçesinde de deneyebilir miyiz?

Kış bahçesine mutfaktaki iki kanatlı kapıdan geçiliyordu. Bobbi Melissa'yı takip etti ve kapıyı arkalarından kapadılar. Bobbi'nin gülerek pencerenin pervazında oturduğunu görebiliyordum ama gülüşünü duyamıyordum. Nick lavaboyu sıcak suyla doldurmaya koyuldu. Ona tekrar yemeğin ne kadar güzel olduğunu söyledim, o da başını kaldırıp: Ha, teşekkürler, dedi.

Camdan Bobbi'nin gözünün altındaki makyajın birazını silişini izledim. El bilekleri narindi ve uzun, zarif elleri vardı. Bazen, işten eve yürümek ya da çamaşır asmak gibi sıkıcı şeyler yaparken, Bobbi gibi göründüğümü hayal etmek hoşuma giderdi. Postürü benden daha iyiydi ve akılda kalacak türden güzel bir yüzü vardı. Bu hayal bana öylesine gerçek gelirdi ki yansımama kazara gözüm ilişip kendi görünüşümü gördüğümde tuhaf, kişiliksizleştirici bir şok yaşardım. Bunu, Bobbi tam göz hizamda otururken yapmak

daha zordu ama yine de denedim. Kışkırtıcı ve salak bir şey söyleyesim vardı.

Sanırım ben biraz ihtiyaç fazlası gibiyim, dedim.

Nick, o anda Bobbi'nin saçına bir şeyler yapmakla meşgul olduğu kış bahçesine doğru baktı.

Sence, Melissa ona iltimas mı geçiyor, dedi. Onunla konuşabilirim istersen.

Sorun değil. Bobbi herkesin gözdesidir.

Gerçekten mi? Ben sana daha çok ısındım doğrusu.

Birbirimize baktık. Suyuma gitmeye çalıştığını anlayarak gülümsedim.

Evet, bana da doğal bir uyumumuz varmış gibi geldi, dedim.

Şiirsel tiplere zaafım vardır.

Hmm. İnan, zengin bir iç dünyam vardır.

Ben öyle deyince güldü. Biraz uygunsuz davrandığımı biliyordum ama bu konuda kendimi çok da kötü hissetmiyordum. Kış bahçesinde Melissa bir sigara yakmış, fotoğraf makinesini cam sehpanın üzerine bırakmıştı. Bobbi dikkatle bir şeye başını sallıyordu.

Bu gecenin kâbus gibi olacağını düşünmüştüm ama gayet güzeldi, dedi.

Tekrar masaya gelip yanıma oturdu. Beklenmedik samimiyetinden hoşlanmıştım. Ondan habersiz internette üstü çıplak fotoğraflarına bakmış olduğumun fazlasıyla farkındaydım; o sırada bu bilgi bana çok komik geldi ve neredeyse bunu ona anlatmak geçti içimden.

Ben de pek akşam yemeği daveti insanı değilimdir, dedim.

Bence gayet iyiydin.

Esas sen çok iyiydin. Müthiştin.

Bana gülümsedi. Sonrasında Bobbi'ye harfiyen anlatabilmek için söylediği her şeyi hatırlamaya çalıştım ama kafamda tekrar edince pek o kadar komik gelmedi.

Kapı açıldı ve Melissa iki eliyle taşıdığı fotoğraf makinesiyle içeri girdi. Masada otururken bir fotoğrafımızı çekti; Nick bir eliyle kadehini tutuyordu, bense merceğe boş boş bakıyordum. Sonra karşımıza oturup makinesinin ekranına baktı. Bobbi geri gelip kimseye sormadan kendi şarap kadehini doldurdu. Yüzünde musmutlu bir

ifade vardı ve sarhoş olduğunu görebiliyordum. Nick onu seyretti ancak bir şey demedi.

Son otobüse yetişmek için kalkmayı önerdim ve Melissa fotoğrafları bize göndereceğine söz verdi. Bobbi'nin gülümsemesi biraz düşse de biraz daha kalmayı önermek için çok geçti. Ceketlerimizi vermeye başlamışlardı bile. Şapşal bir sevinç içindeydim ve Bobbi sessizliğe gömüldükten sonra bile kendi kendime sebepsizce gülmeye devam ettim.

Otobüs durağına on dakikalık bir yürüyüş mesafesi vardı. Bobbi başta biraz durgundu, üzgün veya sinirli olabileceğini tahmin ettim.

İyi vakit geçirdin mi, dedim.

Melissa'nın durumu beni endişelendiriyor.

Ne?

Bence mutlu değil, dedi Bobbi.

Ne açıdan mutlu değil? Böyle bir şey mi dedi sana?

Nick'le pek mutlu olduklarını sanmıyorum.

Gerçekten mi, dedim.

Üzücü yani.

Bobbi'nin Melissa'yı yalnızca iki kez gördüğünü belirtmedim, aslında belki de belirtmeliydim. Fakat gerçekten de Nick ve Melissa birbirleri için ölüp bitiyormuş gibi gözükmüyorlardı. Nick bana durup dururken, Melissa'nın ayarladığı bir akşam yemeğinin "kâbus gibi" geçmesini beklediğini söylemişti.

Nick komikti bence, dedim.

Adam ağzını bile açmadı neredeyse.

Evet, nüktedan bir sessizliği vardı.

Bobbi gülmedi. Üstelemedim. Otobüste pek konuşmadık, zira Melissa'nın vitrinlik kocasıyla kendiliğinden oluşan uyumumla ilgilenmeyeceğini görebiliyordum ve aklıma konuşacak başka bir şey gelmiyordu.

Evime döndüğümde kendimi, o evde olduğumdan daha sarhoş hissediyordum. Bobbi eve gitmişti ve yalnız kalmıştım. Yatmadan önce bütün ışıkları yaktım. Bu, bazen yaptığım bir şeydi.

1

Bobbi'nin anne babası o yaz sancılı bir ayrılık sürecinden geçiyordu. Bobbi'nin annesi Eleanor'un her daim duygusal olarak kırılgan tabiatı ve tanısı konmamış uzun süreli hastalıklara meyli, babası Jerry'i bu ayrılıktaki tercih edilen ebeveyn hâline getiriyordu. Bobbi onlara hep isimleriyle hitap ederdi. Bu muhtemelen bir isyan eylemi olarak başlamışsa da, artık sadece ortaklar arası bir hitap şekli gibi duruyordu; sanki, aileleri, birlikte yönettikleri küçük bir işletmeymiş gibi. Bobbi'nin kız kardeşi Lydia on dört yaşındaydı ve bütün bu olayı Bobbi'ninkine benzer bir aklıselimle karşılıyor gibi görünmüyordu.

Benim anne babam ben on iki yaşındayken ayrılmıştı ve babam, tanıştıkları yer olan Ballina'ya geri dönmüştü. Ben okulu bitirene kadar Dublin'de annemle beraber yaşadım, sonra o da Ballina'ya geri döndü. Üniversiteye başladığımda Liberties'de babamın abisine ait bir daireye taşındım. Sömestirlerde, evin ikinci yatak odası başka bir öğrenciye kiralanırdı ve akşamları ses yapmamam ve mutfakta ev arkadaşımı gördüğümde kibarca merhaba demem gerekirdi. Ama yaz gelip ev arkadaşım evine döndüğünde, evde tek başıma oturmama, istediğim zaman kahve yapmama ve kitaplarımı evdeki bütün yüzeylere yaymama izin verilirdi.

O sıralar bir telif hakları ajansında staj yapıyordum. Orada, Philip adında, üniversiteden tanıdığım bir stajyer daha vardı. Görevimiz yığınla yazı dosyası okuyup bunların edebî değerleriyle ilgili birer sayfalık raporlar yazmaktı. Değerleri neredeyse her zaman sıfırdı. Bazen Philip kötü cümleleri alaycı bir ifadeyle yüksek sesle okurdu, ben de gülerdim ama bunu orada çalışan yetişkinlerin önünde yapmazdık. Haftada üç gün çalışıyorduk ve ikimize de "harçlık" veriliyordu; başka bir deyişle, hiç para verilmiyor denebilirdi. Benim tek ihtiyacım yiyecekti, Philip de ailesinin evinde yaşıyordu, dolayısıyla bizim açımızdan pek sorun yoktu.

Ofiste bir gün Philip bana, toplumsal ayrıcalıklar işte böyle sürdürülüyor, dedi. Bizim gibi zengin piçlerin ücretsiz stajlar yapıp o sayede işe girmeleriyle.

Kendi adına konuş, dedim. Ben asla işe girmeyeceğim.

3

Bobbi'yle ben o yaz serbest şiir dinletilerinde ve açık mikrofon gecelerinde sahne aldık. Dışarıda sigara içerken erkek performansçılar bizimle konuşmaya çalıştığında Bobbi hep manalı manalı iç geçirir ve hiçbir şey demezdi, dolayısıyla ben ikimizin temsilcisi gibi davranmak zorunda kalırdım. Bu da, bol keseden gülümsemek ve onların işleriyle ilgili ayrıntıları hatırlamak demekti. Böylesi bir karakteri oynamaktan keyif alıyordum; anlatılanları hatırlayan güleç kız. Bobbi, bana "gerçek bir kişiliğimin" olmadığını düşündüğünü söylemiş ama bunu bir iltifat olarak söylediğini eklemişti. Çoğunlukla bu tespitine katılıyordum. Bana, istediğim zaman istediğim şeyi yapabilir ya da söyleyebilirmişim gibi; sonrasında da, ha, demek ki ben böyle bir insanım, diye düşünürmüşüm gibi geliyordu.

Birkaç gün sonra Melissa bize akşam yemeğinde çekilen fotoğrafları attı. Fotoğrafların hemen hepsinde ağırlıklı olarak Bobby'nin boy gösteriyor olmasını beklemiştim; yanında belki numune olarak benim de, yanan bir mumun arkasından elimde bir çatal spagettiyle baktığım bir veya iki tane bulanık fotoğrafım olabilirdi. Gel gör ki, Bobbi'nin her resmine karşılık, benim de daima mükemmel aydınlatılmış daima güzel kadrajlanmış bir resmim vardı. Fotoğraflarda Nick de vardı ki, bunu hiç beklemiyordum. Işıltılı cazibesi, resimlerde, gerçek hayattakinden bile daha çok göze çarpıyordu. Acaba

bu yüzden mi başarılı bir oyuncu diye merak ettim. Fotoğraflara bakınca, onun odadaki öncelikli varlık olduğunu hissetmemek mümkün değildi, oysa bunu o esnada hiç düşünmemiştim.

Melissa resimlerin hiçbirinde yoktu. Bu yüzden, fotoğraflarda resmedilen akşam yemeği daveti, aslında gitmiş olduğumuz davetle yalnızca dolaylı bir ilişki içerisindeydi. Gerçekte, sohbetimizin tümü Melissa'nın etrafında dönmüştü. Çeşitli tereddüt ya da hayranlık ifadelerimizin sebebi oydu. Sürekli güldüğümüz espriler ona aitti. Resimlerde o olmayınca, akşam yemeği bambaşka bir karaktere bürünüyor, belli belirsiz ve tuhaf yönlere sapıyordu. Melissa olmadığında, fotoğraflarda görünen kişilerin ilişkileri bulanıklaşıyordu.

En sevdiğim resimde, ben dalgın bir ifadeyle doğrudan merceğe bakıyordum, Nick de bir şey söylememi beklermiş gibi bana bakıyordu. Ağzı birazcık açıktı. Fotoğraf makinesini görmemiş gibi duruyordu. Güzel bir fotoğraftı ama tabii ki ben o sırada Melissa'ya bakıyordum, Nick ise onun kapıdan girdiğini henüz görmemişti. Gerçekte hiç yaşanmamış, samimi bir şeyi yakalamıştı; anlaması zor, kaygı verici bir şeyi. Onu daha sonra bakmak üzere İndirilenler klasörüme kaydettim.

Fotoğraflar geldikten yaklaşık bir saat sonra Bobbi mesaj attı.

Bobbi: çok iyi çıkmışız yalnız
Bobbi: acaba bunları facebook profili yapabilir miyiz.
ben: hayır
Bobbi: yazı eylüle kadar çıkmayacak mı diyor?
ben: kim diyor
Bobbi: melissa
Bobbi: bu akşam bir şeyler yapalım mı?
Bobbi: film falan izleriz

Bobbi, ben konuşmadığım hâlde, kendisinin Melissa'yla konuştuğunu bilmemi istiyordu. Bundan etkilenmiştim, ki zaten onun istediği de buydu ama aynı zamanda kötü de hissetmiştim. Melissa'nın Bobbi'yi benden daha çok sevdiğini biliyordum ve ilgilerini çekmek uğruna kendimi küçültmeden, yeni oluşan bu arkadaşlık-

larına nasıl dâhil olacağımı bilmiyordum. Melissa'nın benimle ilgilenmesini istemiştim çünkü ikimiz de yazardık ama aksine, o, beni pek sevmemiş gibiydi ve ben de onu sevdiğimden emin değildim. Onu ciddiye almamak gibi bir seçeneğim yoktu çünkü bir kitabı basılmıştı, bu da, ben ciddiye almasam bile, başka birçok insanın onu ciddiye aldığını kanıtlıyordu. Yirmi bir yaşımda henüz ciddi bir insan olduğumu kanıtlayan herhangi bir şey başarmış ya da elde etmiş değildim.

Nicke, herkesin Bobbi'yi bana tercih ettiğini söylemiştim ama bu pek doğru değildi. Bobbi insanları rahatsız edecek derecede haşin ve pervasız olabiliyordu, bense genellikle insanları yüreklendirecek derecede kibardım. Anneler beni hep çok severdi mesela. Ayrıca, Bobbi genellikle erkeklerle alay ettiği ya da onları hor gördüğü için erkekler de genelde beni daha çok severdi. Tabii Bobbi benimle bundan ötürü dalga geçerdi. Bir keresinde, anaç rollerin vazgeçilmezi Angela Lansbury'nin bir resmini bana e-postalayıp konuya, senin çekirdek kitlen, yazmıştı.

Bobbi o gece bana geldi ama Melissa'dan hiç bahsetmedi. Stratejik davrandığını ve benim sormamı istediğini biliyordum; o yüzden sormadım. Kulağa, gerçekte olduğundan daha pasif agresif geliyor. Aslında güzel bir akşam geçirdik. Gecenin geç saatlerine kadar konuştuk ve Bobbi odamdaki döşekte uyuyakaldı.

/

Gece, yorganın altında terleyerek uyandım. Başta bir rüya yahut belki bir film gibi geldi. Odamın konumlanışını garipsemiştim; sanki pencere ve kapıdan, olmam gerekenden daha uzaktaymışım gibi. Doğrulmaya çalışırken kasıklarımda tuhaf, burkucu bir ağrı hissederek haykırdım.

Bobbi, dedim.

Yan döndü. Yattığım yerden uzanıp onu omzundan sarsmaya çalıştımsa da beceremedim ve sırf denerken bile yoruldum. Aynı zamanda ağrımın ciddiyeti beni heyecanlandırmıştı –hayatımı öngörülemez bir şekilde değiştirebilirdi sanki.

Bobbi, dedim. Bobbi, uyansana.

Uyanmadı. Bacaklarımı yataktan indirip ayağa kalkmayı becerdim. İki büklüm olup karnıma sıkı sıkı sarılınca ağrıya daha kolay katlanabiliyordum. Bobbi'nin döşeğinin etrafından dolanıp banyoya gittim. Duvardaki üstü sırlı plastik havalandırma boşluğundan yağmurun gürültüsü duyuluyordu. Küvetin kenarına oturdum. Kanamam vardı. Sadece âdet sancısıydı. Yüzümü ellerimin arasına aldım. Parmaklarım titriyordu. Yere oturup yüzümü küvetin serin kenarına dayadım.

Bir süre sonra Bobbi kapıyı tıklattı.

Neyin var, dedi dışarıdan. İyi misin?

Sadece âdet ağrısı.

Hmm. Orada ağrı kesici var mı?

Hayır, dedim.

Ben getiririm şimdi.

Ayak sesleri uzaklaştı. Dikkatimi kasıklarımdaki ağrıdan başka yöne çekmek için alnımı banyonun kenarına vurdum. Sıcak bir ağrıydı, sanki içimdeki her şey büzüşerek küçük bir düğüme dönüşüyormuş gibiydi. Ayak sesleri tekrar duyuldu ve banyo kapısı birkaç santim açıldı. İçeriye bir kutu İbuprofen uzattı. Kapıya doğru emekleyip aldım, o da gitti.

Eninde sonunda gün ağardı. Bobbi uyandı ve yanıma gelip oturma odasındaki koltuğa geçmeme yardımcı oldu. Bana bir bardak nane çayı yaptı; bardağı kasık kemiğimin hemen üstüne gelecek şekilde tişörtüme dayayıp ısısı beni yakmaya başlayana dek öylece oturdum.

Acı çekiyorsun, dedi.

Herkes acı çekiyor.

Of, dedi Bobbi. Çok derin.

/

Philip'e işe girmek istemediğimi söylerken şaka etmiyordum. İstemiyordum gerçekten. Gelecekte hayatımı nasıl idame ettireceğimle ilgili hiçbir planım yoktu: Asla yaptığım herhangi bir şeyden para

kazanmak istemiyordum. Geçtiğimiz yazlarda çeşitli asgari ücretli işlerim olmuştu –e-posta göndermek, müşteri ziyaretlerinde bulunmak, ve benzeri şeyler– ve mezun olduktan sonra da bu tür işlerimin olmasını bekliyordum. Eninde sonunda tam zamanlı istihdam edilmem gerekeceğini bilsem de, ekonomik bir rol oynamak için para alacağım ışıltılı bir geleceğin hayalini hiç kurmadığım kesindi. Bu bazen bana, kendi hayatımla ilgilenmekteki başarısızlığımın bir sonucu gibi gelir ve moralimi bozardı. Öte yandan, zenginlikte gözümün olmamasının ideolojik olarak sağlıklı olduğunu hissederdim. Gayrisafi küresel hasıla herkese eşit paylaştırılsa, yıllık ortalama gelirin ne kadar olacağına bakmıştım; Wikipedia'ya göre bu rakam 16.100 dolardı. Hayatımın herhangi bir noktasında bundan daha fazla para kazanmak için siyasi ya da ekonomik bir neden göremiyordum.

Telif ajansındaki patronumuz Sunny adında bir kadındı. Philip de ben de Sunny'i severdik ama Sunny beni tercih ederdi. Philip bundan gocunmazdı. Kendisinin de beni tercih ettiğini söylerdi. Sanırım Sunny, telif ajansında iş bulmak istemediğimi içten içe biliyordu ve belki de onun nazarında beni farklı kılan buydu. Philip'in ajansta çalışmak konusunda hayli hevesli olduğu belliydi ve onu, hayatını planladığı için yargılamasam da, heveslerim konusunda ondan daha seçiciymişim gibi hissediyordum.

Sunny, kariyerim meselesiyle çok ilgiliydi. Durmadan yaptığı dobra yorumlarla insanın içini açan, çok dobra bir kadındı; bu da Philip'le benim, onun en sevdiğimiz özelliğiydi.

Gazeteciliğe ne dersin, diye sordu bana.

Ona tamamlanmış bir tomar yazı dosyası uzatıyordum.

Dünyayla ilgileniyorsun, dedi. Bilgilisin. Politikayı seviyorsun.

Seviyor muyum?

Güldü ve başını iki yana salladı.

Zekisin, dedi. Öyle ya da böyle bir şeyler yapmak zorunda kalacaksın.

Belki de para için evlenirim.

Eliyle bu fikri savuşturdu.

Git biraz iş yap.

1

O cuma, şehir merkezindeki bir dinletide sahne alıyorduk. Bir şiiri yazdıktan sonra aşağı yukarı altı aylık bir süre boyunca sahnede okuyabiliyordum, ondan sonra ise değil insan içinde okumak, o şiire bakmaya bile dayanamıyordum. Bu sürece neden olan neydi, bilmiyorum ama şiirlerin yalnızca okunup hiç basılmadığı için mutluydum. Alkış sesi eşliğinde havaya karışıp gidiyorlardı. Gerçek yazarlar ve ressamlar, yarattıkları çirkin şeylere sürekli bakmaya devam etmek zorundaydılar. Ben yarattığım her şeyin bu denli çirkin olmasından nefret ediyordum ama aynı zamanda, ne kadar çirkin olduklarıyla yüzleşmek için gereken cesaretten yoksundum. Bu teoriyi Philip'e açıklamıştım ama o, kendine çok yüklenme, sen gerçek bir yazarsın, demişti sadece.

Bobbi'yle mekânın tuvaletinde makyaj yapıyor ve yazdığım en son şiirlerden konuşuyorduk.

Erkek karakterlerinle ilgili sevdiğim şey, dedi Bobbi, hepsinin korkunç olması.

Hepsi korkunç değil.

En iyi ihtimalle belli bir ahlak anlayışı olmayan tipler.

Hepimiz öyle değil miyiz? dedim.

Philip hakkında yaz bence, o problemli biri değil. O "iyi biri".

İyi biri derken elleriyle tırnak işareti yaptı, her ne kadar Philip'le ilgili gerçekten böyle düşünse de. Bobbi, tırnak işareti yapmadan kimseyi asla iyi biri diye tanımlamazdı.

Melissa o akşam geleceğini söylemişti ama onu gösteri sonrasına, belki on buçuk on bire kadar görmedik. Sonrasında bir baktık ki Nick'le beraber oturuyorlardı ve Nick takım elbise giymişti. Melissa bizi tebrik etti ve performansımızı çok beğendiğini söyledi. Bobbi, bize iltifat etmesini bekliyormuşçasına ona bakınca Nick güldü.

Sizin kısmınızı görmedim, dedi. Daha yeni geldim.

Nick bu ay Royal'da, dedi Melissa. *Kızgın Damdaki Kedi*'yi yapıyorlar.

Ama eminim şahaneydiniz, dedi Nick.

Hadi ben ikinize içecek bir şeyler alayım, dedi Melissa.

Bobbi onunla birlikte bara gidince Nick'le masada yalnız kaldık. Kravat takmamıştı ve takım elbisesi pahalı görünüyordu. Çok sıcaklamıştım ve terlediğimden endişeleniyordum.

Oyun nasıldı, dedim.

Ha, şey, bu gece mi? İyiydi, sağ ol.

Kol düğmelerini çıkarıyordu. Onları masanın üstüne, kadehinin yanına koyunca, art deco görünümlü renkli emaye olduklarını fark ettim. Güzel olduklarını söylesem mi, diye düşündüm ama sonra yapamayacağımı hissettim. Onun yerine, omzumun üzerinden geriye bakıp, gözlerimle Melissa ve Bobbi'yi ararmış gibi yaptım. Tekrar döndüğümde, telefonunu çıkarmıştı.

İzlemek isterim, dedim. O oyunu severim.

Gelsene, senin için bilet ayırtabilirim.

Konuşurken başını kaldırmadı, o yüzden samimi olmadığından ya da samimiyse de, aramızda geçen bu konuşmayı çabucak unutacağından emindim. Onaylayan ama kesin bir bağlayıcılığı olmayan bir şey söylemekle yetindim. Şu an benimle ilgilenmediğine göre, onu daha yakından izleyebilirdim. Gerçekten de olağanüstü yakışıklıydı. Acaba insanlar bu kadar güzel ya da yakışıklı olmaya alışıp bir süre sonra sıkıcı mı buluyorlardır, diye düşündüm ama böyle bir şeyi hayal etmesi güçtü. Ben, Nick'in yakışıklı olduğu kadar güzel olsaydım, muhtemelen sürekli eğlenirdim, diye düşündüm.

Kabalığımın kusuruna bakma, Frances, dedi. Annem telefonda. Şimdi mesaj yazıyor. Ona bir şairle konuştuğumu söylemem lazım; çok etkilenir.

Bilmiyorsun ki. Çok kötü bir şair de olabilirim.

Gülümseyip telefonunu tekrar iç cebine koydu. Bir an eline bakıp bakışlarımı çevirdim.

Ben öyle duymadım, dedi. Ama bakarsın, bir dahaki sefere kendi adıma karar verme şansım olur.

Melissa'yla Bobbi içkilerle geri döndüler. Nick'in konuşmada adımı geçirdiğini fark etmiştim; beni geçen seferki konuşmamızdan hatırladığını göstermek istermiş gibiydi. Tabii ki, ben de onun ismini hatırlıyordum ama o yaşça daha büyük ve bir miktar ünlüydü, dolayısıyla onun ilgisi gururumu hayli okşadı. Sonradan anla-

şıldı ki, Melissa şehir merkezine arabalarıyla gelmişti, dolayısıyla Nick eve gidebilmek için bize katılmak zorunda kalmıştı. Bu plan, onun konforu gözetilerek tasarlanmışa benzemiyordu, zaten konuşmamızın büyük kısmı boyunca yorgun ve sıkılmış bir hâli vardı.

Ertesi gün, Melissa bana haftaya perşembe günkü oyunda bize iki bilet ayırdıklarını ama başka bir programımız varsa kendimizi kötü hissetmememizi söyleyen bir e-posta gönderdi. Ona ulaşman gerekirse, diyerek Nick'in e-posta adresini de eklemişti.

4

Bobbi perşembe akşamı babasıyla yemeğe çıkacağından, fazla bileti Philip'e verdik. Philip, sonrasında Nick'le konuşmamız gerekecek mi, diye sorup durdu ve ben cevabı bilmiyordum. Kulisten özellikle bizimle konuşmak için çıkacağını sanmadığım için, oyun bitince her zamanki gibi çıkıp gidebileceğimizden emin olduğumu söyledim. Philip Nick'le hiç tanışmamıştı ama televizyondan izlediği kadarıyla, dış görünüşünü "göz korkutucu" buluyordu. Bana, Nick'in gerçek hayatta nasıl olduğuyla ilgili, birine bile cevap verecek yetkinliği kendimde görmediğim bir dolu soru sordu. Oyunun programını satın almamızla, Philip'in oyuncu biyografilerini açıp bana Nick'in fotoğrafını göstermesi bir oldu. Loş ışıkta bir yüzün silüetiymiş gibi görünüyordu.

Adamdaki çeneye bak, dedi.

Evet, görüyorum.

Sahnedeki ışıklar yandı ve Maggie'yi oynayan oyuncu çıkıp Güneyli aksanıyla bağrınmaya başladı. Kötü bir aksan olmasa da, yine de bir oyuncunun aksanı olduğu belliydi. Elbisesini çıkarıp tıpkı Elizabeth Taylor'ın filmdeki beyaz geceliği gibi bir beyaz gecelikle öylece durdu, ancak bu oyuncu, hem ondan daha az yapmacık hem de nasıl oluyorsa ondan daha az inandırıcı görünüyordu. Geceliğinin içinde toplanmış bir yıkama talimatı etiketini görebiliyor

olmak benim için gerçeklik etkisini yok etti –gecelik ve etiket, kendi içlerinde kuşkusuz gerçek olsa da. Neticede, bazı tür gerçekliklerin daha az gerçekçi bir etkisi olduğunda karar kıldım, bu da bana kuramcı Jean Baudrillard'ı düşündürdü, ki kitaplarını hiç okumamıştım ve yazılarında bahsettiği meseleler muhtemelen bunlar değildi.

Nihayet, sahnenin solundaki bir kapıda gömleğini ilikleyen Nick belirdi. Sanki o an seyircilerin tümü dönüp benim vereceğim tepkiye bakmış gibi tedirgin oldum. Sahnede çok farklı görünüyor ve tanınmayacak kadar farklı bir sesle konuşuyordu. Cinsel gaddarlığı çağrıştıracak şekilde umursamaz ve mesafeliydi tavrı. Birkaç kez ağzımdan nefes alıp dudaklarımı dilimle tekrar tekrar ıslattım. Prodüksiyon genel itibarıyla çok iyi değildi. Diğer oyuncuların aksanları biraz bozuktu ve sahnedeki her şey, kullanılmak üzere sırasını bekleyen araçlara benziyordu. Bu durum, bir bakıma Nick'in muhteşem güzelliğini vurguluyor ve mutsuzluğunu daha inandırıcı kılıyordu.

Tiyatrodan çıktığımızda yağmur tekrar başlamıştı. Yeni doğmuş bir bebek gibi saf ve minik hissediyordum. Philip'in şemsiyesini açtığı ve otobüs durağına yürümeye koyulduğumuz sırada ben delice ve sebepsizce sırıtıyor ve sık sık saçlarıma dokunuyordum.

İlginçti, dedi Philip.

Bence Nick öbür oyunculardan muhtemelen çok daha iyiydi.

Evet, oyun epey stresliydi, değil mi? Ama Nick bayağı iyiydi.

Bu yoruma gereğinden çok daha yüksek sesle gülüp sonra komik bir tarafının olmadığını fark ederek durdum. Şemsiyeyi hafif, serin bir yağmur kaplamıştı ve havayla ilgili söyleyecek ilginç bir şey bulmaya çalıştım.

Yakışıklı da, derken yakaladım kendimi.

Neredeyse rahatsız edici derecede.

Philip'in otobüs durağına varınca şemsiyeyi hangimizin alacağına dair kısa bir tartışma yaşadık. Sonunda ben aldım. Şiddetli yağmur yağıyordu ve hava kararmak üzereydi. Oyun hakkında konuşmaya devam etmek istesem de Philip'in otobüsünün yanaşmak üzere olduğunu görebiliyordum. Oyun hakkında daha fazla konuşmayı pek istemeyeceğini biliyordum zaten ama yine de düş

kırıklığına uğramıştım. Otobüse vereceği parayı saymaya başlayıp yarın görüşürüz, dedi. Tek başıma kendi evime doğru yürüdüm.

İçeri girdiğimde şemsiyeyi avluya açılan kapının yanına bıraktım ve Nick'in e-posta adresine bakmak için bilgisayarımı açtım. Biletler için ona küçük bir teşekkür mesajı göndermeliymişim gibi geliyordu ama odadaki şeyler sürekli dikkatimi dağıtıyordu; mesela, şöminenin üzerindeki Toulouse-Lautrec posteri ve avlu penceresindeki belirgin bir leke gibi. Düşünmek için kalkıp bir süre ortalıkta gezindim. Lekeyi ıslak bezle silip bir bardak çay yaptım. Bobbi'yi arayıp teşekkür e-postası yollamanın normal olup olmadığını sormayı düşündüm ama sonra babasıyla olduğunu hatırladım. Taslak bir mesaj yazdım ama olur da yanlışlıkla göndere basarım diye taslağı sildim. Sonra aynı şeyi tekrar yazdım.

Ekran kararana kadar oturduğum yerden bilgisayarıma baktım. Birçok şeyi normal insanlardan daha çok umursuyorum, diye geçti aklımdan. Biraz rahatlayıp kafaya takmamayı öğrenmeliyim. Değişik uyuşturucuları denemeliyim. Bunlar benim için sıra dışı düşünceler değildi. Oturma odasındaki müzikçalara *Astral Weeks*'i koyup, dinlemek üzere yere çöktüm. Oyunu pek düşünmemeye çalıştığım hâlde Nick'in sahnede, omzuna yaslanmak istemiyorum, koltuk değneğimi istiyorum, diye bağırışını düşünürken buldum kendimi. Philip de şu an aynı şeylere kafa yoruyor mu yoksa bu daha özel bir şey mi acaba, diye merak ettim. Kafa dengi ve sempatik olmalıyım, diye düşündüm. Kafa dengi bir insan teşekkür e-postasını gönderir.

Yerimden kalkıp Nick'e, performansını kutlayan ve biletler için teşekkür ettiğimi belirten kısa bir mesaj yazdım. Cümlelerin yerlerini birkaç kez değiştirip gelişigüzel gibi görünen bir noktada göndere bastım. Sonrasında bilgisayarımı kapatıp tekrar yerde oturmaya devam ettim.

Bobbi'den Jerry'yle akşam yemeğinin nasıl geçtiğini dinleyeceğimi tahmin ediyordum, nitekim, albümdeki bütün şarkılar bittikten sonra aradı. Telefonunu açtığımda hâlâ sırtımı duvara yaslamış, omuzlarımı çökertmiş oturuyordum. Babası Sağlık Bakanlığı'nda üst düzey memur olan Bobbi, başka zamanlarda taviz vermeksizin savunduğu düzen karşıtı prensiplerini Jerry'yle olan ilişkisine uy-

gulamıyordu –en azından tutarlı bir şekilde uygulamıyordu. Jerry onu çok pahalı bir restorana götürmüştü, şarap eşliğinde mükellef bir yemek yemişlerdi.

Artık ailenin yetişkin bir üyesi olduğumu vurgulamaya çalışıyor sadece, dedi Bobbi. Ayrıca beni ciddiye alıyor, filan fıstık.

Annenin durumu nasıl?

Sorma, gene migren sezonu açılmış. Evin içinde sikik Trappist rahipler gibi parmak ucunda yürüyoruz. Oyun nasıldı?

Nick çok iyiydi, var ya, dedim.

Aa, iyi bari. Sanki çok kötü bir oyun olabilirmiş gibi hissetmiştim.

Yok, öyleydi zaten. Pardon, sorunu şimdi hatırladım. Oyun kötüydü.

Bobbi kendi kendine ezgisiz bir parça mırıldandı ve başka yorum yapmadı.

Hani geçen sefer evlerine gittiğimizde mutsuz bir evliliğe benziyor demiştin ya, dedim. Neden öyle demiştin?

Melissa depresyondaymış gibi gelmişti bana.

Ama neden evliliklerinden ötürü olsun ki?

Ne bileyim, sence de Nick ona karşı biraz hırçın davranmıyor mu, dedi Bobbi.

Yo. Sence?

Evlerine ilk gittiğimizde, hatırlamıyor musun, bize surat asarak ortalıkta nasıl dolanmıştı, sonra da köpeği beslemekle ilgili Melissa'ya bağırmıştı? Yatmaya gittikten sonra da tartıştıklarını duymuştuk hani?

Şimdi Bobbi hatırlatınca ben de o akşam aralarında bir gerginlik hissettiğimi hatırladım ama Nick'in bağırdığını düşünmüyordum.

Melissa geldi mi, diye sordu Bobbi. Oyuna.

Yok. Aslında bilmiyorum ama biz görmedik.

O, Tennessee Williams sevmiyor zaten. Yapmacık buluyor.

Bobbi'nin bunu ironik bir gülümsemeyle söylediğini duyabiliyordum, zira hava attığının kendisi de farkındaydı. Kıskanmıştım ama oyunu izlemiş olduğum için Bobbi'nin bilmediği bir şeyin bilgisine sahipmişim gibi hissediyordum aynı zamanda. O Nick'i

hâlâ Melissa'nın kocası olmak dışında hiçbir önem arz etmeyen, arka plandaki bir figür olarak görüyordu. Ona az önce Nicke biletler için teşekkür eden bir e-posta gönderdiğimi söylesem benim de bununla hava attığımı anlamazdı, çünkü onun için Nick yalnızca Melissa'nın mutsuzluğunun bir fonksiyonuydu ve kendi başına ilginç değildi. Bundan sonra oyunu izlemesi muhtemel değildi ve onu Nick'in kişisel önemiyle etkilemenin başkaca bir yolunu göremiyordum. Nick'in yakın zamanda bizim performanslarımızdan birine gelmek istediğini söylediğimde, Melissa da gelecek mi, diye sormakla yetindi.

Nick, e-postama bir sonraki gün öğleden sonra, tamamen küçük harflerle yazdığı bir mesajla yanıt verdi; oyuna geldiğim için teşekkür ediyor ve Bobbi'yle bir sonraki performansımızın ne gün olduğunu soruyordu. Royal'da her gece bir gösteri, üstüne hafta sonları da gündüz matinesi yaptıklarını, bu yüzden on buçuktan sonra başlamadığı takdirde performansımızı yakalamasının neredeyse imkânsız olduğunu söylüyordu. Saati kaça çekebileceğimize bakacağımı ama gelemezse de sorun olmadığını yazdım. Hmm, ama o zaman karşılıklılık esasına pek uygun olmaz, değil mi, diye yanıtladı.

5

Yaz boyunca, sömestir ortalarında rahatlamamı sağlayan yoğun akademik konsantrasyon dönemlerinin özlemini çektim. Kütüphanede oturup kompozisyon yazmayı ve zaman ve kişisel kimlik mefhumlarımın da, pencerelerden gelen ışık gibi çözülüp gitmesini severdim. İnternet tarayıcımda on beş sekme birden açıp "epistemik yeniden ifadelendirme" ve "işlemsel durumdaki söylemsel pratikler" gibi ifadeler türetirdim. Böyle günlerde yemek yemeyi unutur, ince ve keskin bir baş ağrısıyla akşamı yapardım. Fiziksel duyumsamalar bütünüyle yeni bir havaya bürünerek karşımda belirirdi: Esintiler bana yeniymiş gibi gelirdi, keza Long Room'un dışındaki kuşların sesleri de. Yemeğin ve meşrubatların tadı gerçek olamayacak kadar güzel gelirdi. Yazmayı bitirdikten sonra kompozisyonu tekrar şöyle bir göz gezdirme gereği bile duymadan basardım. Geri bildirim olarak sayfa kenarlarına hep "iyi savunulmuş" ve bazen "harika" notları düşülürdü. Ne zaman "harika" yorumuyla karşılaşsam telefonumla resmini çekip Bobbi'ye yollardım. Tebrikler, egon muazzam, diye cevap verirdi.

Egom hep bir mesele olmuştu. Entelektüel kazanımın ahlaki açıdan en iyi ihtimalle nötr olduğunu bilsem de başıma kötü şeyler geldiğinde ne kadar zeki olduğumu düşünerek kendimi iyi hissederdim. Çocukken arkadaş edinemediğimde bütün

öğretmenlerimden daha zeki, okulun gelmiş geçmiş en zeki öğrencisi ve normal insanların içine gizlenmiş bir dâhi olduğumun hayalini kurardım. Bu, kendimi casus gibi hissetmemi sağlardı. Ergenliğimde internet mesaj panolarını kullanmaya başlayarak yirmi altı yaşında Amerikalı bir yüksek lisans öğrencisiyle arkadaş olmuştum. Fotoğraflarında dişleri çok beyazdı ve bana bir fizikçinin beynine sahip olduğumu söylemişti. Ona gece geç saatlerde, okulda yalnız olduğumu ve diğer kızların beni anlamadığını düşündüğümü itiraf eden mesajlar atmıştım. Keşke bir erkek arkadaşım olsa, diye yazmıştım. Bir gece bana cinsel organının resmini gönderdi. Erekte bir penisin flaşlı, yakın çekim bir fotoğrafıydı; tıbbi muayene için çekilmiş gibiydi. Başka insanların her an keşfetme ihtimali bulunan iğrenç bir internet suçu işlemişim gibi günlerce suçluluk ve korku içinde yaşadım. Hesabımı silip hesabıma bağlı olan e-posta adresini kullanmayı bıraktım. Kimseye söylemedim, söyleyecek kimsem yoktu.

/

Cumartesi günü mekânın organizatörüyle görüşüp performansımızı on buçuğa aldırdım. Bu yaptığımı veya nedenini Bobbi'ye söylemedim. Birlikte içeri gizlice bir şişe beyaz şarap sokup aşağı katın tuvaletlerinde plastik bardaklarda içtik. Performanstan önce bir iki kadeh şarap içmeyi severdik, ama daha fazlasını değil. Lavaboların üstüne oturup kadehlerimizi tekrar doldurduk ve performansımıza yeni eklediğimiz kısımlardan konuştuk.

Bobbi'ye gergin olduğumu söylemek istemiyordum ama gergindim. Aynaya bakmak bile beni geriyordu. Çok kötü gözüktüğümü düşünmüyordum. Yüzüm özelliksiz de olsa öylesine zayıftım ki dikkat çekici görünüyordum, kıyafetlerimi de bu etkiyi vurgulayacak şekilde seçiyordum. Sıkça koyu renklere ve derin dekoltelere başvuruyordum. O gece kızıl kahve bir ruj sürmüştüm ve banyonun tuhaf ışığında hasta ve bitkin görünüyordum. Yeterince uzun bakınca, tıpkı çok kereler okuyunca anlamını yitiren bir sözcük gibi, yüzümün hatları da ayrışmaya ya da birbirleriyle olan sıradan ilişkilerini kaybetmeye başlıyordu. Endişe nöbeti mi geçiriyorum

diye merak ettim. Derken Bobbi bana kendime bakmayı bırakmamı söyledi, ben de bıraktım.

Yukarı çıktığımızda bir kadeh şarap ve fotoğraf makinesiyle yalnız oturan Melissa'yı görebiliyordum. Yanındaki koltuk boştu. Etrafa bakındım ama odanın şekli veya gürültüsüyle ilgili bir şey bana Nick'in orada olmadığını açıkça anlatıyordu. Bunun beni rahatlatacağını sandım ama rahatlatmadı. Dilimi defalarca dişlerimin üzerinde gezdirip, adamın mikrofondan isimlerimizi söylemesini bekledim.

Bobbi sahnede her zaman titizdi. Benim tek yapmam gereken onun kendine has ritmine ayak uydurmaktı; bunu yapabildiğim sürece idare edebiliyordum. Bazen iyiydim, bazense fena değildim. Fakat Bobbi tam olması gerektiği gibiydi. O gece herkesi güldürüp bolca alkış aldı. Bir süre alkışlar eşliğinde ışığın altında dikilip, tamamen onun marifeti, der gibi birbirimizi işaret ettik. İşte bu noktada Nick'in arkadaki kapıdan girdiğini gördüm. Merdivenleri fazla hızlı çıkmış ve biraz nefes nefese kalmış gibi duruyordu. Derhâl yüzümü çevirip onu fark etmemiş gibi yaptım. Bakışlarıyla benden özür dileyebilmek için benimle göz göze gelmeye çalıştığının ayırdındaydım. Bu düşünce o an bana biraz fazla geldi, tıpkı çıplak bir ampulün göz kamaştırıcı ışığı gibi. Seyircilerin alkışları eşliğinde sahneden inerken Nick'in bizi izlediğini hissedebiliyordum.

Sonrasında Philip barda bize birer içki ısmarlayarak favorisinin yeni şiir olduğunu söyledi. Şemsiyesini getirmeyi unutmuştum.

Bak işte, bir de erkeklerden nefret ettiğimi söylerler, dedi Bobbi. Ama seni gerçekten çok sevdim, Philip.

Cin toniğimin yarısını iki yudumda içtim. Kimseye selam vermeden ayrılmayı düşünüyordum. Gidebilirim, diye düşündüm ve böyle düşünmek bana iyi geldi; hayatımın kontrolünü yeniden elime almış gibiydim.

Hadi Melissa'yı bulalım, dedi Bobbi. Seni tanıştırabiliriz.

Melissa'yı bulmak zor olmadı. Nick, Melissa'nın yanına oturmuş, bir şişe bira içmeye başlamıştı bile. Onlara yanaşmaktan çekindim. Nick'i son gördüğümde sahte bir aksanı ve farklı kıyafetleri vardı ve gerçek aksanını yeniden duymaya hazır olup

olmadığımdan emin değildim. Ama Melissa bizi görmüştü bile. Bize oturmamızı söyledi.

Bobbi Philip'e, Melissa ve Nick'i tanıttı ve Philip ellerini sıktı. Melissa'nın daha önce tanıştıklarını hatırladığını söylemesi onu çok mutlu etti. Nick bizim performansımızı kaçırdığı için çok üzgün olduğu türünden bir şey söyledi ama ona hâlâ bakmıyordum. Cin toniğimin kalanını da bitirip buzu kadehin içinde oradan oraya kaydırmaya koyuldum. Philip, Nick'i oyun için tebrik etti ve Tennessee Williams'dan konuştular. Melissa onu yine "yapmacık" diye betimledi, ben de bu gözlemini daha önceden duymamışım gibi yaptım.

Bir tur daha içki aldıktan sonra Melissa sigara içmek için dışarı çıkmayı önerdi. Sigara içme alanı, aşağıdaki küçük, duvarlarla çevrili bir bahçeydi ve yağmur yağdığı için pek dolu değildi. Nick'i daha önce sigara içerken görmemiştim ve istemediğim hâlde ben de bir dal aldım. Bobbi bizden önce performans gerçekleştiren adamlardan birinin taklidini yapıyordu. Çok komikti ama aynı zamanda acımasız bir taklitti. Hepimiz güldük. Yağmur artmıştı, o yüzden pencerenin daracık damının altına üşüştük. Bir süre konuştuk; daha çok Bobbi konuştu.

Eşcinsel bir karakteri canlandırıyor olman güzel, diyordu Bobbi Nick'e.

Brick eşcinsel mi, dedi Nick. Bence sadece biseksüel de olabilir.

"Sadece biseksüel" deme, dedi Bobbi. Frances biseksüel, bu arada.

Aa, bilmiyordum, dedi Melissa.

Bir şey söylemeden evvel sigaramdan uzun bir nefes çekmeyi tercih ettim. Herkesin konuşmamı beklediğini biliyordum.

Yani, dedim. Evet, bir nevi hepçil sayılırım.

Melissa buna güldü. Nick bana bakıp eğleniyormuş gibi gülümsedi fakat hemen başımı çevirip kadehimle ilgileniyor gibi yaptım.

Ben de, dedi Melissa.

Bobbi'nin bu yorum karşısında büyülendiğini anlayabiliyordum. Melissa'ya, ne olduğunu dinlemediğim bir şey sordu. Philip tuvalete gittiğini söyleyip içkisini pencerenin pervazına bıraktı. Ben kolyemin zincirini sıvazlayıp alkolün sıcaklığını karnımda hissettim.

Geç kaldığım için üzgünüm, dedi Nick.

Bana söylüyordu. Hatta ve hatta bu cümleyi bana yöneltebilmek için Philip'in bizi yalnız bırakmasını beklemiş gibi görünüyordu. Ona sorun olmadığını söyledim. İşaret ve orta parmağı arasında tuttuğu sigara, elinin genişliğiyle kıyaslandığında minnacık duruyordu. İstediği herkes gibi davranabileceği gerçeğinin çok farkındaydım ve onun da benim gibi "gerçek bir kişilikten" yoksun olup olmadığını merak ettim.

Çılgın alkışa yetiştim ama, dedi. O yüzden sadece iyi çıkarımlarda bulunabilirim. Senin şiirlerini okudum ben aslında, bunu söylemem korkunç bir şey mi? Melissa göndermişti bana, edebiyatı sevdiğimi sanıyor.

Bu noktada tuhaf bir şekilde kendimi tanıyamadığımı, kendi yüzümü ya da bedenimi aklımda canlandıramadığımı fark ettim. Birisi görünmez bir kalemin ucunu kaldırıp yavaşça tüm görünüşümü silmiş gibiydi âdeta. Tuhaftı ve aslında nahoş bir his değildi fakat aynı zamanda üşüdüğümün ve titriyor olabileceğimin farkındaydım.

Bana insanlara göndereceğini söylememişti, dedim.

İnsanlara değil, sadece bana. Sana şiirlerle ilgili bir e-posta yollarım. Şimdi iltifat edersem ciddi olmadığımı düşünebilirsin ama e-posta hayli gururunu okşayacak.

İyi o zaman. Göz teması kurmak zorunda kalmadan iltifat almayı severim.

Buna gülmesi beni memnun etti. Yağmur daha da bastırmıştı ve Philip tuvaletten dönüp yeniden damın altında bize katılmıştı. Kolum Nick'inkine değiyordu ve hoş fakat uygunsuz bir fiziksel yakınlık hissi duyumsuyordum.

Birisini üstünkörü tanıyıp sonradan her şeyi gözlemlediğini öğrenmek tuhaf bir şey, dedi Nick. İnsan, oha, benimle ilgili neler fark etti acaba diyor.

Birbirimize baktık. Nick'in yüzü, olabilecek en standart anlamda yakışıklıydı: cildi düzgün, kemikleri belirgin, ağzı biraz yumuşak duruyordu. Ama ifadelerinin belli belirsiz bir zekâ pırıltısıyla yüzünden geçip gidiyor olması, göz temasına karizmatik bir hava

katıyordu. Bana baktığında, kendimi ona karşı savunmasız hissetsem de, benim onu gözlemlememe izin verdiğini de kuvvetlice hissediyordum. Ona dair bir izlenim edinmekle ne denli ilgilendiğimi fark etmişti ve ortaya çıkacak şeyin ne olacağını merak ediyordu.

Evet, dedim. Neler fark etmedim neler.

Sen daha kaç yaşındasın ki? Yirmi dört falan mı?

Yirmi bir.

Sanki şaka yaptığımı düşünüyormuş gibi, gözlerini belertip kaşlarını kaldırarak bir saniyeliğine bana baktı ve sonra başını iki yana salladı. Oyuncular belli şeyleri hissetmeden aktarabilmeyi öğreniyorlar, diye düşündüm. Benim yirmi bir yaşında olduğumu zaten biliyordu. Belki de gerçekte ifade etmek istediği şey, yaş farkımıza ilişkin abartılı bir farkındalık ya da bu fark karşısında hafif bir ayıplama veya düş kırıklığıydı. Onun otuz iki yaşında olduğunu internetten öğrenmiştim.

Ama bunun doğal uyumumuzun önüne geçmesine izin verme, dedim.

Bir an bana bakıp gülümsedi; yumuşak ve ikircikli bir gülümsemeydi bu ve o kadar hoşuma gitti ki kendi ağzımın çok daha bilincinde hissettim kendimi. Ağzım bir parça açıktı.

Yok, hayatta vermem, dedi.

Philip son otobüsü yakalayacağını açıkladı ve Melissa da sabah bir toplantısı olduğunu ve kendisinin de gitmeyi planladığını söyledi. Kısa bir süre içinde bütün grup dağıldı. Bobbi, Dart trenine binip Sandymount'a gitti, ben de rıhtımı takip ederek eve yürüdüm. Liffey Nehri kabarmıştı ve kızgın görünüyordu. Bir taksi ve araba sürüsü yüzerek yanımdan geçti ve sokağın karşı tarafından yürüyen sarhoş bir adam beni sevdiğini haykırdı.

Apartmanıma girerken, Nick'in herkesin alkışları eşliğinde odaya girişini düşündüm. O an şimdi bana mükemmel görünüyordu, o kadar mükemmeldi ki performansımızı kaçırdığına memnundum. Belki de Nick'in, onun beğenisini kazanmak için hiçbir riske girmem gerekmeksizin başkalarının beni ne kadar beğendiğine tanık olması, onunla yeniden konuşabileceğimi hissetmemi sağlamıştı, sanki ben de tıpkı onun gibi, birçok hayranı olan önemli bir insan-

mışım ve ondan aşağı kalır bir yanım yokmuş gibi. Fakat alkışlar aynı zamanda performansın bizzat bir parçası gibi de gelmişti, hatta en iyi parçası ve kendimi belli bir tür insana dönüştürme çabamın en saf ifadesiydiler: övgüye ve sevgiye layık bir insana.

6

Ondan sonra Melissa'yı düzensiz aralıklarla gördük ve bize ara sıra portre yazısının gidişatıyla ilgili e-postalar yolladı. Onu bir daha evinde ziyaret etmedik ama zaman zaman edebiyat etkinliklerinde rastlaştık. Onun veya Nick'in belli bir etkinliğe katılıp katılmayacağı konusunda genelde önceden tahmin yürütüyordum çünkü onları seviyordum ve onların bana karşı olan sıcak davranışlarını başkalarının görmesini de seviyordum. Tanıştığımıza çok memnun olmuş gibi davranan ve şiirlerimle ilgilenip sorular soran editörler ve ajans çalışanlarıyla tanıştırdılar beni. Nick her zaman dost canlısıydı ve beni başka insanlara övdüğü de oldu ama benimle yeniden sohbet etmek konusunda özel bir çaba göstermedi, ben de afallamış hissetmeden bakışlarına karşılık vermeye alıştım.

Bu etkinliklere Bobbi'yle beraber gidiyorduk ama esasen Bobbi'nin önem verdiği tek şey, Melissa'nın ilgisiydi. Dawson Sokağı'nda bir kitap lansmanında Nick'e "oyuncularla bir alıp veremediğinin olmadığını" söyleyince o da, sağ ol Bobbi ya, çok geniş gönüllüsün, demişti. Bir kez Nick tek başına geldiğinde Bobbi, yalnız mısın? Güzel karın nerede? dedi.

Beni sevmiyormuşsun gibi bir hisse mi kapılmalıyım acaba? dedi Nick.

Kişisel bir şey değil, dedim. Erkeklerden nefret eder.

Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, seni kişisel olarak da sevmiyorum, dedi Bobbi.

Performansımızı kaçırdığı geceden sonra Nick'le e-postalaşmaya başlamıştım. İşlerimle ilgili göndereceğine söz verdiği mesajda belli bir imgeyi "çok güzel" diye nitelemişti. Nick'in oyundaki performansını "çok güzel" bulduğumu söylemek muhtemelen doğru olurdu ama bunu bir e-postada yazmazdım. Öte yandan onun performansı, standart fontta yazılıp başkası tarafından iletilen şiirlerin aksine, varlığının fiziksel yönüyle yakından ilişkiliydi. Belli bir miktar soyutladığınızda, şiiri herhangi bir insan yazmış olabilirdi –gerçi bu da doğru gibi gelmiyordu. Görünüşe göre söylediği esasen şuydu: Senin düşünme ve hissetme şeklinde çok güzel bir şey var, ya da, dünyayı deneyimleme şeklin belli bir açıdan çok güzel. Bu yorum, e-posta geldikten günler sonrasına dek sürekli kafamda dönüp durdu. Hatırladıkça istemsizce gülümsedim; tıpkı aramızdaki bir espriye gülüyormuşum gibi.

Nick'e yazmak kolay olmasına kolaydı ama aynı zamanda bir pinpon maçı gibi rekabetçi ve nefes kesiciydi. Birbirimize karşı hep laubali bir tavır takınıyorduk. Annemle babamın Mayo'da oturduğunu öğrendiğinde, bizim de Achill'de bir yazlığımız vardı (Güney Dublin'in bütün varlıklı aileleri gibi), demişti. Yanıtladım: Memleketimin, sınıfsal kimliğini beslemesine sevindim. Not: Herhangi bir yerde yazlık sahibi olmak yasa dışı kabul edilmeli. Nick, kahve ya da gürültülü müzikten aldığım o mantıksız ve duyumsal keyfi, sohbet etmekten de almamı sağlayan, Bobbi'den sonraki ilk insandı. Beni güldürüyordu. Bir seferinde bana, Melissa'yla ayrı odalarda yattıklarını söyledi. Bobbi'ye bundan bahsetmesem de üzerine çok kafa yordum. Birbirlerini hâlâ "seviyorlar" mıydı merak ediyordum ama Nick'in herhangi bir konuda bu kadar ciddi bir şey söyleyeceğini hayal etmek zordu.

Sabahın erken saatlerinden evvel asla yatmıyor gibiydi ve e-postalaşmalarımız gecenin gitgide daha geç saatlerine kaymaya başladı. Trinity Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı ile Fransız Dili ve Edebiyatı okuduğunu söyledi, dolayısıyla bazı hocalarımız bile aynıydı. İngiliz Dili ve Edebiyatı'nda uzmanlaşıp son senesinde

tezini Caryl Churchill üzerine yazmıştı. Nasıl göründüğünü hatırlayabilmek için bazen konuşmalarımız sırasında ismini Google'a yazıp fotoğraflarına bakardım. İnternette onun hakkında bulduğum her şeyi okuyup, sık sık ona kendi röportajlarından alıntılar attım; benden artık bunu yapmamamı istedikten sonra bile. Bunu "feci utanç verici" buluyordu. Ben de şöyle yazdım: sen de bana gece 3:34'te e-posta yazma o zaman (yaz ama). Cevap verdi: ben 21 yaşında birine gecenin köründe e-posta mı yazıyormuşum, neden bahsettiğini bilmiyorum. hayatta yapmayacağım bir şey.

Bir gece yeni bir şiir antolojisinin lansmanında Melissa ve ben, kitaplarını hiç okumadığım erkek bir romancıyla bir sohbet esnasında baş başa kaldık. Diğerleri içki almaya gitmişti. Dame Sokağı yakınlarında bir bardaydık ve ayaklarım acıyordu çünkü bana küçük geldiğini bildiğim bir ayakkabı giymiştim. Romancı bana kimleri severek okuduğumu sordu, ben de omuz silktim. Beni yalnız bırakana kadar sessiz kalabilir miyim acaba, yoksa bu bir hata mı olur –neticede kitaplarının ne kadar beğenildiğini bilmiyorum, diye düşündüm.

Senin çok havalı bir tarzın var, dedi bana. Melissa'ya da: Öyle değil mi ama, dedi.

Melissa oldukça gönülsüz bir biçimde başını salladı. Havalı bir tarzım varsa bile bu, onu hiç etkilememişti.

Teşekkürler, dedim.

İltifat kabul edebiliyorsun ayrıca, o da iyi, dedi. Bir sürü insan kendini yerin dibine batırmaya çalışır; doğru yaklaşım seninkisi.

Evet, iltifat kabul etmede oldukça iyiyimdir, dedim.

Bunun üzerine romancının, ilgisiz görünen Melissa'yla göz göze gelmeye çalıştığını görebiliyordum. Neredeyse ona göz kırpacak gibiydi ama yapmadı. Sonra kendinden memnun bir sırıtışla gene bana döndü.

E şımarma sen de, dedi.

Derken, Nick ve Bobbi yeniden aramıza katıldılar. Romancı Nick'e bir şey dedi, Nick de "abi" kelimesini kullanarak cevap verdi: Aa, üzgünüm abi. Daha sonra bir e-postada bu sevgi ifadesiyle dalga geçecektim. Bobbi başını Melissa'nın omzuna yasladı.

Romancı konuşmadan ayrıldığında Melissa kadehinde kalan şarabı kafaya dikip bana sırıttı.

Onu bayağı etkiledin, dedi.

Dalga mı geçiyorsun, diye sordum.

Seninle flört etmeye çalışıyordu. Havalı olduğunu söyledi.

Yüz ifadesini göremesem de Nick'in dirsek hizamda durduğunun çok farkındaydım. Konuşmanın hâkimiyetini kaybetmemenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Evet, erkekler bana havalı olduğumu söylemeye bayılıyorlar, dedim. Bunu daha önce kimseden duymamışım gibi yapmamı istiyorlar.

Melissa o sefer gerçekten güldü. Onu bu kadar güldürebildiğime şaşırmıştım. Bir anlığına onu, özellikle de bana karşı tavrını, yanlış değerlendirmiş olabileceğimi düşündüm. Derken Nick'in de güldüğünü fark edince Melissa'nın ne hissettiğine duyduğum ilgiyi yitiriverdim.

Çok sert, dedi Nick.

Bundan muaf olduğunu zannetme, dedi Bobbi.

Yok, ben kesinlikle kötü bir adamım, dedi Nick. Ona gülmüyorum.

/

Haziranın sonunda birkaç günlüğüne anne babamı ziyarete Ballina'ya gittim. Annem bu ziyaretleri zorunlu tutmasa da son zamanlarda telefonda; aa, hayattasın demek. Bir dahaki sefer eve geldiğinde acaba seni tanıyabilecek miyim yoksa yakana bir çiçek mi takman gerekecek, gibi şeyler söylemeye başlamıştı. Sonunda bir tren bileti aldım. Ne zaman varacağımı ona bir mesajda yazıp şöyle bitirdim: evlatlık bilinciyle, sadık kızın.

Bobbi'yle annemin arasından su sızmazdı. Bobbi, annemin ciddi konular olarak gördüğü Tarih ve Politika bölümlerini okuyordu. Gerçek bölümler, derdi bana, bir kaşını kaldırarak. Annem bir nevi sosyal demokrattı, Bobbi ise zannediyorum o sıralar kendini toplumcu anarşist olarak tanımlıyordu. Annem Dublin'i ziyaret

ettiğinde, İspanya İç Savaşı'yla ilgili küçük tartışmalara girmekten karşılıklı keyif almışlardı. Bobbi ara sıra bana dönüp, Frances, sen komünist değil misin, bana arka çıksana, derdi. Annem de gülerek, ay bu mu derdi. Çaydanlıktan yardım iste daha iyi, diye cevap verirdi. Sosyal ya da kişisel hayatımla hiçbir zaman pek ilgilenmemiş olması ikimizin de işine gelmişti ama Bobbi'yle ayrıldığımızda bunu "çok yazık" diye nitelemişti.

Annem cumartesi günü beni istasyondan aldıktan sonra ikindiyi beraber bahçede geçirdik. Çimler biçilmişti ve etrafa sıcak, alerjenik bir koku saçıyordu. Gökyüzü bir kumaş parçası kadar yumuşaktı ve üzerinde kuşlar mekik dokuyordu. Annem yabani otları yoluyor, bense aynısını yapıyor gibi davranıp aslında sadece çene çalıyordum. Dublin'de tanıştığım bütün editör ve yazarlardan bahsetmek gibi beklenmedik bir heves keşfetmiştim kendimde. Anneme çay ister mi diye sordum ama duymazdan geldi. Sonra fuşya çalısının altında oturup dallardan küçük fuşyalar koparmaya ve yine ünlü insanlardan bahsetmeye devam ettim. Kelimeler leziz bir biçimde ağzımdan uçup gidiyordu. Söyleyecek bu kadar çok şeyim olduğunu ve bunları söylemekten bu denli keyif alacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Sonunda annem eldivenlerini çıkarıp bir bahçe sandalyesine oturdu. Ben bağdaş kurmuş, spor ayakkabılarımın burunlarını inceleyerek oturuyordum.

Bu Melissa denen kadından çok etkilenmişe benziyorsun, dedi.

Öyle mi?

Seni bir yığın insanla tanıştırdığı kesin.

Bobbi'yi benden daha çok seviyor, dedim.

Ama kocası seni seviyor.

Omuz silkerek, bilmem, dedim. Sonra başparmağımı ıslatıp ayakkabımdaki ufak bir lekeyi kazımaya koyuldum.

Bunlar zengin insanlar, değil mi, dedi annem.

Öyleler sanırım. Kocası varlıklı bir aileden geliyor. Evleri de çok güzel.

Lüks evlere kapılmak pek senlik değil.

Bu yorum bana dokundu. Ses tonunu fark etmemişim gibi ayakkabımı kazımaya devam ettim.

Kapılıyor falan değilim, dedim. Evlerinin nasıl olduğunu anlatıyorum sadece.

Açıkçası, bana çok garip geliyor. O yaşa gelmiş bir kadın ne demeye üniversite öğrencileriyle takılıyor bilmiyorum.

Otuz yedi yaşında; elli değil. Ayrıca bizimle ilgili bir tanıtım yazısı yazıyor, söyledim sana bunu.

Annem bahçe sandalyesinden kalkıp ellerini keten bahçe pantolonuna sildi.

Eh, dedi. Monkstown'un güzel evlerinden çok uzakta büyüdün sen.

Güldüm, o da kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Elleri büyük ve soluk renkliydi; hiç benimkiler gibi değildiler. Bende olmayan bir beceriye sahiptiler ve elim, tıpkı tamir edilmesi gereken bir şey gibi içlerine yerleşti.

Babanı görecek misin bu akşam, dedi.

Elimi çekip cebime koydum.

Belki, dedim.

/

Annemle babamın birbirlerini sevmediği, benim için erken yaşta açıklık kazanmıştı. Filmlerde ve televizyondaki çiftler ev işlerini beraber yapar ve ortak hatıralarından sevgiyle bahsederlerdi. Bense, anne ve babamı yemek yedikleri zamanlar dışında aynı odada gördüğümü bile hatırlamıyordum. Babamın "heyheyleri" vardı. Heyheyleri tuttuğunda annem bazen beni Clontarf'taki kız kardeşi Bernie'yle kalmaya götürür, annemle teyzem mutfakta oturup konuşur ve başlarını sallarken, ben de kuzenim Alan'ın *Ocarina of Time* oynayışını izlerdim. Alkolün bu olaylarda bir rol oynadığının farkındaydım ama tam olarak nasıl bir etkisi olduğu benim için gizemini koruyordu.

Bernie'nin evine yaptığımız ziyaretlerden keyif alırdım. Oradayken istediğim kadar pötibör bisküvi yememe izin vardı ve geri döndüğümüzde babam ya dışarıda ya da çok pişman olurdu. Dışarı çıktığı zamanları severdim. Pişmanlık dönemlerinde benimle okul

hakkında sohbet etmeye çalışırdı, ben de onun suyuna gitmekle onu görmezden gelmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalırdım. Suyuna gitmek, bana kendimi yumuşak bir hedef gibi sahtekâr ve zayıf hissettirirdi. Görmezden gelmek ise kalbimin çok hızlı atmasına yol açardı ve sonrasında aynaya bakamaz olurdum. Ayrıca annemin ağlamasına sebep olurdu.

Babamın heyheylerinin içeriğini tam olarak tanımlamak zordu. Kimi zaman birkaç günlüğüne dışarı çıkardı ve döndüğünde onu Bank of Ireland kumbaramdan para alırken bulurduk ya da televizyonumuz gitmiş olurdu. Bazen de evdeki mobilyalardan birine çarpıp küplere binerdi. Bir sefer okul ayakkabılarımdan birine takılıp ayakkabıyı doğrudan suratıma atmıştı. Hedefi ıskalayıp şömineye giren ayakkabının yanışını izledim; sanki kendi yüzümün yanışını izliyormuşum gibi. Korkumu göstermemeyi öğrenmiştim, zira korku onu kışkırtmaktan başka işe yaramıyordu. Soğuk nevalenin önde gideniydim. Sonraları annem; neden onu ateşten alıvermedin, hiç olmazsa azıcık çaba sarf edemez misin, dedi. Omuz silktim. Ateşte yanan yüzüm bile olsaydı onu oradan almazdım.

Akşamları işten eve geldiğinde olduğum yerde donakalır, heyheylerinin üstünde olup olmadığını birkaç saniye içinde kesin olarak anlardım. Kapıyı kapatışı ya da anahtarlarını yerine bırakışıyla ilgili bir şey, sanki avaz avaz bağırırmışçasına belli ederdi ruh hâlini bana. Anneme, heyheyleri üzerinde şu an, derdim. O da, öyle konuşma, derdi. Ama o da benim kadar iyi bilirdi. On iki yaşımda bir gün beklenmedik bir şekilde beni okuldan almaya geldi. Eve gitmek yerine kasabanın dışına, Blackrock'a doğru sürdü arabayı. Solumuzdan Dart geçti ve arabanın camından Poolbeg Kuleleri görünüyordu. Annen ailemizi parçalamak istiyor, dedi. Ânında cevap verdim; lütfen beni arabadan indir. Bu yorum daha sonraları, babamın, annemin beni ona karşı zehirlediği yönündeki teorisine kanıt oluşturdu.

Babam Ballina'ya taşındıktan sonra onu iki hafta sonundan birinde ziyaret ettim. O zamanlar çoğunlukla iyi davranışlarını takınıyordu ve akşam yemeğini eve söyleyip bazen sinemaya gidiyorduk. İyi hâlinin bitip de kötü şeylerin olmaya başlayacağı anlamına

gelen o parıltı için sürekli tetikteydim. Her şey olabilirdi. Ama öğleden sonraları McCarthy'ye gittiğimizde babamın arkadaşları, küçük dâhin bu mu yoksa, Dennis, derlerdi. Ve bana gazetenin arkasındaki bulmacanın ipuçlarını ya da çok uzun kelimelerin yazılışlarını sorarlardı. Bildiğimde sırtıma bir şaplak atıp bana kırmızı limonata ısmarlarlardı.

Bir gün NASA'da çalışacak, bak gör, demişti arkadaşı Paul. Sonra hayatın boyunca sana o bakar artık.

Nasıl isterse öyle yapar, demişti babam.

Bobbi onu sadece bir kez, lise mezuniyetimizde görmüştü. Tören için bir gömlek giyip mor bir kravat takmış ve Dublin'e gelmişti. Annem ona Bobbi'den bahsetmişti ve törenden sonra onunla tanıştığında elini sıkıp, muhteşem bir performanstı, demişti. Okul kütüphanesinde üçgen sandviçler yiyip kola içiyorduk. Francese benziyorsunuz, demişti Bobbi. Babamla bakıştık ve babam mahcup bir şekilde güldü. Orasını bilemeyeceğim, dedi. Sonrasında bana onun "tatlı bir kız" olduğunu söyledi ve beni yanağımdan öpüp gitti.

Üniversitede onu aynı sıklıkta ziyaret etmeyi bıraktım. Onun yerine Ballina'ya ayda bir kez gitmeye ve gittiğimde annemde kalmaya başladım. Emekliye ayrıldıktan sonra ruh hâllerini öngörmek daha da zorlaştı. Onu hoş tutmaya, neşeliymişim gibi yapmaya ya da yere düşürdüğü şeyleri toplamaya çok vakit harcıyor oluşum gözüme batıyordu. Çenem kenetlenmiş gibiydi ve küçük seslerden ürkmeye başlamıştım sanki. Sohbetlerimiz gittikçe daha zorlama oldu ve birden çok kez beni, şivemi değiştirmekle itham etti. Beni küçük görüyorsun, dedi bir kavgamızda. Bu kadar aptal olma, diye cevap verdim. Güldü ve al işte, gerçek şimdi açığa çıktı, dedi.

/

Akşam yemeğinden sonra anneme, babamı ziyaret edeceğimi söyledim. Omzuma masaj yapıp bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söyledi. Hem de çok iyi fikir, dedi. Aferin sana.

Ellerim ceket ceplerimde, kasabanın öbür ucuna yürüdüm. Güneş batıyordu ve acaba televizyonda ne var diye düşündüm. Başımın

ağrımaya başladığını hissedebiliyordum; sanki ağrı gökten doğruca beynime iniyordu. Kötü düşünceleri dağıtmak için ayaklarımı olabildiğince yüksek sesle yere vurarak yürümeye koyuldum ama insanlar bana meraklı gözlerle bakmaya başlayınca sindiğimi hissettim. Bunun bir zayıflık olduğunun farkındaydım. Bobbi yabancıların karşısında asla sinmezdi.

Babam benzin istasyonunun yakınlarında ufak, teraslı bir evde oturuyordu. Zili çalıp ellerimi tekrar ceplerime soktum. Yanıt yoktu. Tekrar çalıp kapı kolunu denedim; yağlı gibiydi. Kapı açıldı, içeri girdim.

Baba, dedim. Orada mısın?

Ev cips yağı ve sirke kokuyordu. İlk taşındığı zaman desenli olan holdeki halı, üstünde yürüne yürüne tekdüze bir kahverengiye dönmüştü. Telefonun üzerine Mayorka'da tatildeyken çekilmiş, benim dört yaşında ve sarı bir tişört giymiş olduğum bir aile resmi asılmıştı. Tişörtte MUTLU OL yazıyordu.

Kimse yok mu, dedim.

Babam mutfaktan çıkageldi.

Sen misin, Frances dedi.

Evet.

İçeri gelsene, ben de yemek yiyordum.

Mutfağın beton bir avluya bakan, buzlu camlı, yüksek bir penceresi vardı. Kirli bulaşıklar lavabonun yanında birikmiş, plastik çöp kutusundan taşan küçük parçalar yere düşmeye başlamıştı: fişler, patates kabukları. Babam onları hiç görmüyormuşçasına üzerilerine basarak yürüdü. Küçük mavi bir tabağın üstüne koyduğu bir kese kâğıdından bir şeyler yiyordu.

Akşam yemeği yedin, değil mi? dedi.

Evet, yedim.

Dublin'de ne var ne yok, anlatsana.

Pek bir şey yok, maalesef, dedim.

Yemeyi bitirdiğinde su kaynatıp lavaboyu sıcak su ve limon kokulu deterjanla doldurdum. Babam televizyona bakmak için öbür odaya gitti. Su fazla sıcaktı ve ellerimi kaldırdığımda fosforlu pembe bir renge büründüklerini gördüm. Önce kadehleri ve çatal

bıçakları yıkadım, sonra tabakları, sonra da tencere ve tavaları. Her şey temizlendiğinde lavabodaki suyu boşaltıp mutfak yüzeylerini sildim ve kabukları tekrar çöp kovasına süpürdüm. Mutfak bıçaklarının ağızlarından kayan deterjan köpüklerini izlerken kendime zarar verme yönünde ani bir arzu duydum. Fakat bunun yerine tuzlukla biberliği yerlerine koyup oturma odasına gittim.

Ben kaçıyorum, dedim.

Gidiyorsun, ha?

Çöpü çıkarman lazım.

Görüşürüz, dedi babam.

7

Melissa bizi temmuzda doğum günü partisine davet etti. Onu bir süredir görmemiştik ve Bobbi ona ne alacağı ve ayrı hediyeler mi yoksa birlikte bir hediye mi almamız gerektiği konularını dert edinmeye başladı. Ben her hâlükârda ona yalnızca bir şişe şarap alacağımı söyleyince tartışmanın beni ilgilendiren kısmı sona erdi. Melissa'yla ben birbirimizi etkinliklerde gördüğümüzde giderek daha az göz teması kurmaya başlamıştık. Bobbi'yleyse liseli kızlar gibi fısıldaşıp gülüşüyorlardı. Ondan hoşlanmayacak cesaretim yoktu ama böyle bir cesaretimin olmasını istediğimi biliyordum.

Bobbi partide dar, göbeği açık bir tişört ve siyah kot pantolon giydi. Ben incecik askılı, yazlık bir elbise giydim. Sıcak bir akşamdı ve eve vardığımızda hava daha yeni kararıyordu. Bulutlar yeşildi ve yıldızlar bana toz şekeri çağrıştırıyordu. Köpeğin arka bahçede havladığını duyabiliyoduk. Nick'i gerçek hayatta uzun bir süredir görmemişim gibi geliyordu ve e-postalarımızda takındığım tuhaf ve kayıtsız tavırdan ötürü biraz gerilmiştim.

Melissa kapıyı kendisi açtı. Bize sırayla sarılıp sol elmacık kemiğime pudralı bir öpücük kondurdu. Tanıdık bir parfüm gibi kokuyordu.

Ya, hediyeye gerek yoktu, dedi. Çok cömertsiniz! Hadi gelin, birer içki alın. Sizi görmek ne güzel.

Onun arkasından, müzik sesiyle ve uzun kolyeli insanlarla dolu loş mutfağa girdik. Her şey temiz ve ferah görünüyordu. Birkaç saniyeliğine oranın benim evim olduğunu, orada büyüdüğümü ve içindeki şeylerin de bana ait olduğunu hayal ettim.

Tezgâhta şarap var, sert içkiler de arkada çamaşır odasında, dedi Melissa. İstediğinizden alın.

Bobbi kendisine koca bir kadeh kırmızı şarap koyup Melissa'nın peşinden kış bahçesine gitti. Peşlerine takılmak istemediğim için sert içkilerden alacakmış gibi yaptım.

Çamaşır odası, mutfağın arkasındaki bir kapıdan girilen, dolap kadar bir alandı. İçeride cigara içip yüksek sesle bir şeylere gülen belki beş kişi vardı ve bunlardan biri Nick'ti. Ben içeri girince birisi, eyvah polis, diye bağırdı. Tekrar güldüler. Kendimi onlardan daha genç hissederek ve elbisemin arkadan ne kadar açık olduğunu düşünerek olduğum yerde dikildim. Nick çamaşır makinesinin üstüne oturmuş bira içiyordu. Yakası açık, beyaz bir gömlek giymişti ve yüzünün kızarmış olduğunu fark ettim. Oda çok sıcak ve dumanlıydı, mutfaktan çok daha sıcaktı.

Melissa sert içkilerin burada olduğunu söyledi, dedim.

Öyle, dedi Nick. Ne istersin?

Herkesin sakin ve zom olmuş gibi görünen bakışları altında bir kadeh cin rica ettiğimi söyledim. Nick dışında iki kadınla iki adam vardı. Kadınlar birbirlerine bakmıyordu. Tırnaklarıma bakıp temiz olup olmadıklarını kontrol ettim.

Sen de mi oyuncusun, dedi birisi.

Yazar o, dedi Nick.

Ardından beni diğer insanlarla tanıştırdı, ben de adlarını ânında unuttum. Bolca cini büyük, camdan bir kaba döküyordu ve bir yerde tonik de olduğunu söyledi, ben de bulmasını bekledim.

Kabalık sayılmaz bu, dedi adam, bir sürü oyuncu var.

Evet, Nick'in nereye baktığına dikkat etmesi lazım, dedi başka birisi.

Nick bana baktı ama utanmış mıydı yoksa sadece kafası mı iyiydi, anlamak zordu. Yorumun cinsel çağrışımları vardı kuşkusuz ama bunların tam olarak ne anlama geldiği benim için anlaşılır değildi.

Hiç de bile, dedi Nick.

Melissa artık bayağı açık fikirli o zaman, dedi bir başkası.

Nick hariç hepsi buna güldü. Bu noktada, esprileri uğruna kullanılacak az buçuk yıkıcı bir cinsel varlık olarak yorumlandığımı anladım. Bundan rahatsız olmadım, hatta bir e-postada bununla ne kadar eğlenebileceğimi düşündüm. Nick bana cin tonik kadehini uzattı ve dişlerimi göstermeden gülümsedim. İçkiyi aldığıma göre artık gitmemi mi bekliyordu yoksa gitmek kabalık mı olurdu bilemedim.

Aile ziyaretin nasıldı, dedi Nick.

Ha, iyiydi. Annemler iyi. Sorduğun için sağ ol.

Sen nerelerdensin Frances, dedi adamlardan biri.

Ben Dublin'liyim ama annemler Ballina'da oturuyor.

O zaman sen taşralısın, dedi adam. Nick'in taşralı dostları olduğunu bilmiyordum.

Yani, Sandymount'ta büyüdüm, dedim.

All Ireland turnuvasında hangi vilayeti tutuyorsun, diye sordu birisi.

Odadaki dumanı ağzımdan içime çekip tatlı, bayat tadını hissettim. Bir kadın olarak benim vilayetim yok, dedim.[1] Her ne kadar zararsız görünseler de Nick'in arkadaşlarını küçük düşürmek bana kendimi iyi hissettirdi. Nick kendi kendine bir şey hatırlamış gibi güldü.

Bu noktada, birisi mutfaktan seslenip pastayla ilgili bir şey söyledi ve ikimiz dışında herkes çamaşır odasından ayrıldı. Köpek içeri dalınca Nick onu ayağıyla dışarı itip kapıyı kapattı. Birdenbire bana utangaç göründü ama belki de hâlâ sıcaktan kıpkırmızı olduğu içindi. Mutfakta James Blake'in "Retrograde" şarkısı çalıyordu. Nick bir e-postada o albümü ne kadar sevdiğini söylemişti, bu nedenle partinin müziklerini acaba o mu seçti diye merak ettim.

Özür dilerim, dedi. Kafam o kadar iyi ki kendimi toplayamıyorum, dedi.

Kıskandım.

---

1 Frances, yazar Virginia Woolf'un "Bir kadın olarak, benim ülkem yok. Bir kadın olarak, bir ülkem olsun istemiyorum. Bir kadın olarak, tüm dünya benim ülkemdir," sözüyle kelime oyunu yapıyor –ç.n.

Sırtımı buzdolabına yaslayıp yüzümü elimin tersiyle biraz yelledim. Bira şişesini kaldırıp yanağıma değdirdi. Cam olağanüstü soğuk ve ıslak geldi; öyle ki aniden istemsizce bir oh çektim.

İyi mi, dedi.

Evet, muhteşem. Buraya da?

Elbisemin omuz askılarından birini kenara çektim, o da şişeyi köprücük kemiğimin üzerine dokundurdu. Şişenin üstünden bir damla soğuk su üzerime aktı ve ürperdim.

Çok iyi geldi, dedim.

Bir şey demedi. Kulaklarının kızardığını fark ettim.

Bacağımın arkasına da koy, dedim.

Şişeyi öbür eline alıp uyluğumun arkasına dayadı. Tenime dokunan parmak uçları soğuktu.

Böyle mi, dedi.

Ama daha yakına gel.

Şu an flört mü ediyoruz?

Onu öptüm. Öpmeme izin verdi. Ağzının içi sıcaktı ve boştaki elini bana dokunmak istercesine belime koydu. Onu öyle çok istiyordum ki kendimi tamamen sersem gibi hissediyordum, herhangi bir şey yapmaktan ya da söylemekten acizdim.

Birkaç saniye sonra geri çekilip ağzını sildi ama yumuşak bir hareketle, sanki ağzının hâlâ orada olduğundan emin olmak istermiş gibi.

Bunu burada yapmasak daha iyi olur herhâlde, dedi.

Yutkundum. Gitsem iyi olur, dedim. Sonra alt dudağımı parmaklarımla çimdikleyerek ve yüzümde herhangi bir ifade olmamasına çabalayarak çamaşır odasından çıktım.

Bobbi kış bahçesindeki bir pencerenin pervazına oturmuş Melissa'yla konuşuyordu. Yanlarına gitmem için eliyle işaret etti ve istemediğim hâlde onlara katılmam gerektiğini hissettim. Üstünde, diş macununu andıran iki ince hat hâlinde krema ve reçel olan pastadan özenle kesilmiş küçük birer dilim yiyorlardı. Bobbi pastasını parmaklarıyla yiyordu, Melissa'nın ise çatalı vardı. Gülümseyip dürtüsel olarak yeniden ağzıma dokundum. Yaptığım sırada bile kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama duramadım.

Tam da Melissa'ya onu ne kadar ilahlaştırdığımızı anlatıyordum, dedi Bobbi.

Melissa gözlerini bana dikip sigara paketini çıkardı.

Frances'in kimseyi ilahlaştırdığını düşünmüyorum, dedi.

Çaresizce omuz silktim. Cin toniğimi bitirip kendime bir kadeh beyaz şarap koydum. Tezgâhın gerisinden Nick'e bakabilmek için tekrar odaya girmesini istiyordum. Onun yerine Melissa'ya bakıp, senden nefret ediyorum, diye geçirdim içimden. Bu düşünce durup dururken gelmişti, bir espri ya da ünlem gibi. Ondan gerçekten nefret edip etmediğimi bile bilmiyordum ama kelimeler kulağıma doğru geliyordu, tıpkı sözlerini yeni hatırladığım bir şarkı gibi.

Saatler geçti ve Nick'i bir daha görmedim. Geceyi Bobbi'yle, vaktiyle kaldığımız boş odalarında geçirmeyi planlamıştık ama misafirlerin çoğu sabah dörde beşe kadar gitmedi. O noktada artık Bobbi'nin nerede olduğunu bilmiyordum. Ona bakmak için odaya gittim ama boştu. Kıyafetlerimle yatağa uzanıp üzüntü ya da pişmanlık gibi belli bir duygu hissedecek miyim acaba diye düşündüm. O duygular yerine, tanımlayamadığım başka birçok şey hissettim. Sonunda uyuyakaldım ve uyandığımda Bobbi yoktu. Gri bir sabahtı ve şehre giden otobüse binmek üzere evden tek başıma, kimseyle karşılaşmadan ayrıldım.

8

O gün öğleden sonra pencereyi açıp üzerimde yalnızca bir yelek ve iç çamaşırımla yatağımda uzanarak sigara içtim. Akşamdan kalmaydım ve Bobbi'den hâlâ haber alamamıştım. Pencereden bakınca, esintinin yaprakları yerlerinden oynattığını ve biri plastik bir ışın kılıcı tutan iki çocuğun, bir ağacın arkasında gözden kaybolup tekrar ortaya çıktığını görebiliyordum. Bunu rahatlatıcı buldum ya da en azından kendimi korkunç hissetmeme engel oldu. Hafif üşüyordum ama giyinerek büyüyü bozmak istemiyordum.

Nihayet, öğleden sonra üç-dört gibi yataktan kalktım. Bir şey yazasım yoktu. Hatta yazmaya çalışırsam ürettiğim şey çirkin ve ukalaca olacakmış gibi geliyordu. Olduğumu iddia ettiğim insan değildim. Çamaşır odasında, Nick'in arkadaşlarının önünde komik olmaya çalışmamı hatırladığımda midem bulanıyordu. Zengin insanların evlerine ait değildim. Öyle yerlere davet edilmemin tek sebebi vardı, o da her yere girip çıkabilen ve kendisiyle kıyaslandığımda görünmez olmama yol açan bir özelliğe sahip olan Bobbi'ydi.

O akşam Nick'ten bir e-posta geldi.

selam frances, dün gece olanlar için gerçekten özür dilerim.
acayip aptalca davrandım ve kendimi iğrenç hissediyorum.
öyle bir insan olmak istemiyorum ve beni öyle görmeni

de istemiyorum. kendimi çok suçlu hissediyorum. seni o duruma hiç sokmamalıydım. umarım bugün kendini daha iyi hissediyorsundur.

Cevap vermeden evvel bir saat bekledim. İnternetten çizgi film seyredip bir fincan kahve yaptım. Sonra e-postasını birkaç kez daha okudum. Her zaman yaptığı gibi her şeyi küçük harfle yazması beni rahatlatmıştı. Böylesi gergin bir anda büyük harflere geçmek dramatik olurdu. Nihayet, onu öptüğüm için kabahatin bende olduğunu ve özür dilediğimi söyleyen cevabımı yazdım.

Kısa süre sonra cevap verdi.

hayır, senin kabahatin değildi. senden 11 yaş büyüğüm yani, ayrıca da karımın doğum günüydü. korkunç davrandım, senin bu konuda kendini suçlu hissetmeni istemiyorum gerçekten.

Dışarıda hava kararıyordu. Başım dönüyor gibiydi ve huzursuzdum. Yürüyüşe çıkmayı düşündüm ama yağmur yağıyordu ve çok fazla kahve içmiştim. Kalbim, bedenim için fazla hızlı atıyordu. Yanıtla'ya bastım.

Partilerde kızlarla öpüşmek sıkça yaptığın bir şey midir?

Yaklaşık yirmi dakika içinde cevap verdi.

evlendiğimden beri asla. ama galiba bu, durumu daha kötü yapıyor.

Telefonum çaldı ve e-postadan gözlerimi ayırmadan açtım.

Sende takılıp *Brezilya*'yı izleyelim mi? dedi Bobbi.

Ne?

Birlikte *Brezilya*'yı izlemek ister misin? Alo? Monty Python'daki adamın distopya filmi. İzlemek istediğini söylemiştin.

Ne, dedim. Olur, tamam. Bu gece mi?

Sen uyukluyor musun? Sesin garip geliyor.

Uyuklamıyorum. Pardon. İnternete bakıyordum. Tabii, takılalım.

Bobbi'nin gelmesi yaklaşık yarım saat sürdü. Geldiğinde, akşam kalabilir miyim, diye sordu. Evet dedim. Yatağımın üstünde oturup sigara içtik ve evvelki gece gittiğimiz partiden konuştuk. Bir şeyler sakladığımın bilinciyle kalbimin hızlı attığını hissettim ama dışarıdan bakıldığında yetkin, hatta kalburüstü bir yalancıydım.

Saçın bayağı uzadı, dedi Bobbi.

Keselim mi dersin?

Kesmeye karar verdik. Oturma odasındaki aynanın önünde, yere serilmiş eski gazetelerle çevrili bir sandalyeye oturdum. Bobbi, mutfakta bir şeyleri açmak için kullandığım makası kullandı ama öncesinde kaynar su ve sıvı deterjanla yıkadı.

Melissa'nın senden hoşlandığını düşünüyor musun hâlâ, dedim.

Bobbi, sanki kendisi hiç böyle bir teori ortaya atmamış gibi küçük, anlayışlı bir gülümsemeyle cevap verdi.

Benden herkes hoşlanır, dedi.

Demek istediğim, sence sana karşı özel bir bağ hissediyor mu, başka insanlardan farklı olarak yani. Anladın sen.

Bilmiyorum, onu okuması biraz zor.

Bence de, dedim. Bazen benden nefret ediyormuş gibi hissediyorum.

Yok, senden insan olarak hoşlanıyor kesinlikle. Bence ona kendisini hatırlatıyorsun.

O noktada kendimi daha da yalancı gibi hissettim ve bir sıcaklık hissi kulaklarıma kadar tırmandı. Belki Melissa'nın güvenine ihanet ettiğimi bilmek bana kendimi yalancı gibi hissettirmişti, belki de aramızdaki bu hayalî bağ başka bir şeye işaret ediyordu. Nick beni öpmemişti, ben onu öpmüştüm, biliyordum ama onu öpmemi istediğine de inanıyordum. Melissa'ya kendisini hatırlatıyorsam, Nicke de Melissa'yı hatırlatıyor olabilir miydim?

Sana kâkül yapabiliriz, dedi Bobbi.

Yok, insanlar bizi yeterince karıştırıyor zaten.

Buna bu kadar alınmana alınıyorum.

Saçımı kestikten sonra kahve yaptık ve koltukta oturup üniversitenin feminist derneğinden konuştuk. Bobbi, Irak işgalini destekleyen bir İngiliz'i misafir konuşmacı olarak davet etmeleri üzerine

önceki sene dernekten ayrılmıştı. Dernek başkanının, Bobbi'nin davete itirazını "saldırgan" ve "hizipçi" diyerek grubun Facebook sayfasından kınamasının saçmalığında hepimiz şahsen hemfikirdik ama konuşmacı neticede daveti kabul etmediği için, Philip'le ben de üyeliğimizi sildirecek kadar ileri gitmemiştik. Bobbi'nin bu kararıma ilişkin tavrı çok değişkenlik gösteriyor ve genel olarak belli bir zamanda iyi geçinip geçinmediğimizin bir işareti gibi işlev görüyordu. Aramız iyi olduğunda bunu benim hoşgörümün ve hatta cinsiyet devrimi uğrundaki fedakârlığımın bir işareti olarak yorumluyordu. Ufak bir anlaşmazlık yaşadığımızda ise buna, sadakatsizliğimin ve ideolojik omurgasızlığımın bir örneği olarak gönderme yapabiliyordu.

Şu sıralar seksizm konusunda bir duruşları var mı, dedi. Yoksa orada da mı madalyonun iki yüzü var?

Kesinlikle daha fazla kadın CEO istiyorlar.

Bak ne diyeceğim, silah satıcıları arasında da belirgin bir kadın eksikliği var diye düşünmüşümdür hep.

Sonunda filmi koyduk ama Bobbi izlerken uyuyakaldı. Benim dairemde uyumayı tercih mi ediyor acaba diye düşündüm, zira anne babasının yanında olmak onu kaygılandırıyordu. Bundan hiç bahsetmemişti, oysaki çoğunlukla duygusal yaşamının detayları konusunda oldukça cömert davranırdı, ancak aile meseleleri farklıydı. Filmi kendi başıma izleyesim yoktu, o yüzden kapatıp internetten bir şeyler okudum. Nihayet, Bobbi uyanıp doğru düzgün yatmak için odamdaki döşeğe gitti. Ben uyanıkken orada uyuyor olmasını seviyordum, bana kendimi güvende hissettiriyordu.

O gece Bobbi uyurken bilgisayarımı açıp Nick'in son e-postasına cevap verdim.

/

Ondan sonra Bobbi'ye Nick'le öpüştüğümü söyleyip söylememek konusunda çok tereddüt ettim. Neticede ne karar verirsem vereyim, nasıl söyleyebileceğimi, hangi ayrıntıları vurgulayacağımın ve hangilerinden bahsetmeyeceğimin titizlikle provasını yapmıştım.

Oluverdi bir şekilde işte, diyecektim.

Oha diyorum, diyecekti Bobbi. Ama senden hoşlandığını düşünmüştüm hep biraz.

Bilmem. Kafası çok iyiydi, saçmaydı bayağı.

Ama e-postada kabahatin kesinlikle kendinde olduğunu ima etti, değil mi?

Bobbi karakterini esas olarak kendime Nick'in benimle ilgilendiğini telkin etmek için kullandığımı görebiliyordum ve gerçek hayatta Bobbi'nin hiç de böyle tepki vermeyeceğinin farkındaydım, o yüzden durdum. İçimde, durumu anlayacak birine anlatma dürtüsü hissediyordum ama Bobbi'nin Melissa'ya anlatması riskini almak da istemiyordum; bunu da yapsa yapsa bilinçli bir ihanet gibi değil, kendisini Melissa'nın hayatına daha fazla dokuyabilmek için yapardı.

Ona söylememeye karar verdim; bu da kimseye, yahut anlayacak kimseye anlatamayacağım anlamına geliyordu. Philip'e öpmemem gereken birini öptüğümden söz ettim ama neden bahsettiğimi anlamadı.

Bobbi miydi? dedi.

Hayır, Bobbi değil.

Bobbi'yi öpmüş olmaktan daha mı iyi daha mı kötü?

Daha kötü, dedim. Çok daha kötü. Unut gitsin.

Oha, ondan daha kötü bir şey olabileceğini düşünemezdim.

Philip'e anlatmaya çalışmak saçmaydı zaten.

Bir defasında bir partide eski kız arkadaşımı öpmüştüm, dedi. Haftalarca dram üstüne dram... Konsantrasyonumun içine etti.

Öyle mi?

Kızın bir erkek arkadaşı vardı ve bu, durumu iyice karmaşıklaştırıyordu.

Tahmin edebiliyorum, dedim.

/

Sonraki gün Hodges Figgis'te bir kitap lansmanı vardı ve Bobbi gidip kitabın bir kopyasını imzalatmak istiyordu. Sıcak bir temmuz

ikindisiydi ve lansmandan önce bir saat içeride oturup parmaklarımla saçımda bulduğum düğümleri kopardım; o kadar sert çekmişim ki küçük, kopmuş saç tutamları birbirine dolaşıp yere döküldü. Muhtemelen orada olmayacaklar bile ve eve gelip bütün bu tutamları süpürmem gerekecek ve kendimi iğrenç hissedeceğim, diye düşündüm. Muhtemelen bir daha hayatımda önemli hiçbir şey olmayacak ve ölene kadar bir şeyleri süpürüp duracağım.

Bobbi'yle kitapçının kapısında buluştum ve bana el salladı. Elini salladığında sol bileğindeki bir sıra bilezik zarif bir tıngırtıyla kolundan aşağı indi. Sık sık, eğer Bobbi gibi görünseydim başıma kötü hiçbir şey gelmezdi, diye düşünürken buluyordum kendimi. Yeni, yabancı bir yüzle uyanmak gibi olmazdı; hâlihazırda tanıdığım bir yüzle uyanmak gibi olurdu, hâlihazırda benim olduğunu hayal ettiğim bir yüzle; dolayısıyla da doğal gelirdi.

Lansmanın olduğu üst kata çıkarken, merdiven tırabzanlarının arasından Nick ve Melissa'yı gördüm. Bir kitap standının yanında duruyorlardı. Melissa'nın baldırları çıplak ve soluk renkliydi ve bilekten bağlamalı düz tabanlı ayakkabılar giymişti. Olduğum yerde durup köprücük kemiğime dokundum.

Bobbi, dedim. Yüzüm parlak görünüyor mu?

Evet, biraz, dedi.

Ciğerlerimdeki havayı sessizce dışarı verdim. Merdivenlerde olduğum için zaten artık yapabileceğim bir şey yoktu. Hiç sormamış olmayı diledim.

Kötü durmuyor, dedi. Güzel görünüyorsun, neden ki?

Başımı iki yana salladım ve merdivenleri çıkmaya devam ettik. Okuma henüz başlamamıştı, o yüzden herkes sabırsızlıkla ellerinde şarap kadehleriyle etrafta geziniyordu. Sokağa bakan pencereleri açmış olmalarına rağmen oda çok sıcaktı ve serin, ağız dolusu bir esintinin sol koluma değmesiyle titredim. Terliyordum. Bobbi kulağıma eğilmiş bir şeyler anlatıyordu, başımı sallayarak dinliyormuş gibi yaptım.

Sonunda Nick bize doğru baktı ve ben de ona baktım. İçimde bir anahtarın sertçe döndüğünü hissettim, o kadar kuvvetlice döndü ki onu durdurmak için bir şey yapamazdım. Dudakları bir şey

söyleyecekmiş gibi aralandı ama yalnızca derin bir nefes aldı sonra da galiba yutkundu. İkimiz de birbirimize işaret etmedik ya da el sallamadık, yalnızca sanki hâlihazırda kimsenin kulak misafiri olamayacağı özel bir sohbetin içerisindeymişiz gibi birbirimize baktık.

Birkaç saniye sonra Bobbi'nin konuşmayı bıraktığını fark ettim ve dönüp ona baktığımda onun da alt dudağını biraz öne çıkarmış Nick'e baktığını gördüm. Şimdi anlıyorum kime baktığını, der gibiydi. Yüzümü gizleyebileceğim bir kadeh istiyordum.

Eh, en azından giyinmesini biliyor, dedi.

Kafam karışmış gibi davranmaya yeltenmedim. Nick beyaz bir tişört ve süet ayakkabı giymişti; o dönem herkesin giydiği çöl botlarından. Ben bile çöl botu giyerdim. Aslında yalnızca yakışıklı olduğu için yakışıklı görünüyordu ama Bobbi güzelliğin etkilerine benim kadar duyarlı değildi.

Ya da belki onu Melissa giydiriyordur, dedi Bobbi.

Bir gizem saklıyormuş gibi kendi kendine gülümsese de davranışları hiç de gizemli değildi. Elimi saçlarımın arasından geçirip başka tarafa baktım. Gün ışığından beyaz bir kare, halıyı örten bir kar tabakasına benziyordu.

Birbirleriyle yatmıyorlar bile, dedim.

O an göz göze geldik ve Bobbi hafifçe çenesini kaldırdı.

Biliyorum, dedi.

Okuma sırasında normalde yaptığımız gibi birbirimizin kulağına fısıldamadık. Bir kadın yazarın öykü kitabıydı. Ara sıra Bobbi'ye baksam da o önüne bakmaya devam etti, böylece bir şey için cezalandırıldığımı anladım.

Okuma bittikten sonra Nick'le Melissa'yı gördük. Bobbi onlarla selamlaşmaya gitti, ben de yüzümü elimin tersiyle serinleterek onu takip ettim. İçecek masasının yanında duruyorlardı ve Melissa ikimize şarap almak için uzandı.

Beyaz mı kırmızı mı, dedi.

Beyaz, dedim. Her zaman beyaz.

Bobbi, Frances kırmızı içtiğinde ağzı böyle oluyor, deyip küçük bir yuvarlak şekline soktuğu ağzına işaret etti. Melissa bana bir kadeh uzatıp, o bana da oluyor. O kadar kötü değil bence. İnsanı

cezbeden kötücül bir tarafı var, dedi. Bobbi onunla hemfikirdi. Sanki kan içiyormuşsun gibi, dedi. Melissa da gülüp, evet, bakireleri kurban ediyormuşsun gibi falan, dedi.

Berrak ve biçilmiş çimin yeşilimsi sarı rengini andıran şarabıma baktım. Yeniden Nicke bakış attığımda bana bakıyordu. Pencereden gelen ışık ensemi pişirmişti. Gelip gelmeyeceğini merak etmiştim, dedi. Seni görmek güzel. Ve elini, onunla başka neler yapabileceğinden korkuyormuş gibi cebine soktu. Melissa ve Bobbi hâlâ konuşuyordu. Kimse bizimle ilgilenmiyordu. Evet, dedim. Seni de.

9

Sonraki hafta Melissa Londra'da çalışıyordu. Yılın en sıcak haftasıydı ve Bobbi'yle beraber boş üniversite kampüsünde oturmuş dondurma yiyor ve bronzlaşmaya çalışıyorduk. Bir akşam Nicke e-posta atıp konuşmak için uğrayabilir miyim diye sordum. Tabii dedi. Bobbi'ye söylemedim. Çantama diş fırçamı da koydum.

Eve vardığımda bütün pencereler ve kapılar açıktı. Kapı zilini yine de çaldım ve mutfaktan, gelebilirsin, dediğini duydum, gelenin kim olduğuna bakma gereği bile duymamıştı. Kapıyı yine de arkamdan kapattım. İçeri girdiğimde sanki bulaşıkları yeni bitirmiş gibi ellerini bir havluya kuruluyordu. Gülümsedi ve beni tekrar görmek konusunda kendisini biraz gergin hissettiğini söyledi. Köpek kanepede yatıyordu. Onu daha önce kanepede görmemiştim ve acaba Melissa orada uyumasına izin vermiyor mu diye düşündüm. Nicke neden gergin olduğunu sordum, o da gülerek, kaygılıdan ziyade rahat izlenimi veren hafif bir omuz silkme hareketi yaptı. Elindeki havluyu katlayıp kaldırdığı sırada ben de arkamı tezgâha verdim.

Evet, demek evlisin, dedim.

Evet, öyle görünüyor. İçecek bir şey alır mıydın?

Yalnızca elimde bir şey tutuyor olmak için küçük bir şişe birayı kabul ettim. Huzursuz hissediyordum, sanki yanlış şeyi çoktan

yapmış da sonucun ne olacağını kaygıyla bekliyormuşum gibi. Ona, yuva yıkan biri falan olmak istemediğimi söyledim. Buna güldü.

Bu da iyi, dedi. Ne demek ki o?

Yani, daha önce evlilik dışı ilişkin olmamış. Evliliğini yıkmak istemiyorum.

Hmm, aslında bu evlilik birçok ilişkiyi atlattı; ben bunların içinde yer almadım o kadar.

Bunu eğleniyormuş gibi söyledi, ben de güldüm ama işin ahlaki tarafıyla ilgili rahatlamamı sağlamak gibi bir etkisi de oldu, ki söylemesindeki kasıt buydu muhtemelen. Melissa'ya karşı sempati duymayı pek istemiyordum, şimdiyse onun, sempati alanımın tamamen dışına çıktığını hissediyordum, âdeta başka karakterlerle ilgili başka bir hikâyeye aitmiş gibi.

Yukarı çıktığımızda Nick'e daha önce bir erkekle seks yapmadığımı söyledim. Bunun bir sorun olup olmadığını sordu, ben de olduğunu düşünmediğimi söyledim ama sonradan öğrenmesi garip olabilirdi. Kıyafetlerimizi çıkarırken kollarımı ve bacaklarımı sabit tutup şiddetle titremekten kaçınarak kayıtsız görünmeye çalıştım. Önünde soyunmaktan korkuyordum ama bedenimi garip ve itici görünmeyecek bir şekilde nasıl örtebileceğimi bilmiyordum. Çok etkileyici bir üst bedeni vardı, âdeta heykel gibiydi. Beni alkışlanırken izlediği zaman aramızda var olan ve şimdi koruyucu, hatta elzem görünen mesafeyi özlemiştim. Ama bana bunu yapmak istediğimden emin olup olmadığımı sorduğunda, sadece konuşmaya gelmedim, dediğimi işittim.

Yatakta bana sıkça nasıl hissettiğimi sordu. Her şey iyi dedim. Yüzümün çok kızardığını hissediyordum ve çok ses yaptığımı duyabiliyordum ama ağzımdan yalnızca heceler çıkıyordu, kelimeler değil. Gözlerimi kapattım. Bedenimin içi kızgın yağ gibi sıcaktı. Sınırlarımı zorlayan yoğun bir enerji beni ele geçirmiş ve tehdit ediyormuş gibiydi. Lütfen, diyordum. Lütfen, lütfen. Sonunda Nick doğrulup yatağın başındaki komodininden bir kutu prezervatif çıkardı ve bundan sonra bir daha asla konuşamayabilirim, diye düşündüm. Ama mücadele etmeden teslim oldum. Nick, orada yatarak beklediğim birkaç saniye sanki onun ayıbıymış gibi "özür dilerim" diye mırıldandı.

Bittiğinde titreyerek sırtüstü uzandım. Bütün süreç boyunca son derece gürültülü ve teatral olduğum için artık e-postalardaki gibi kayıtsız davranmam imkânsızdı.

İyi gibiydi, dedim.

Öyle mi?

Sanırım ben, senden daha çok keyif aldım.

Nick güldü ve kolunu kaldırıp elini başının altına koydu.

Hayır, dedi, benden daha çok keyif almadın.

Bana çok iyi davrandın.

Öyle mi?

Cidden, bana böyle iyi davranman çok hoşuma gitti, dedim.

Bir dakika. Hey. İyi misin?

Gözlerimden süzülen küçük gözyaşları yastığa düşmeye başlamıştı. Üzgün değildim, neden ağladığımı bilmiyordum. Bu sorunu daha önce Bobbi'yle de yaşamıştım; o bunun bastırılmış duygularımın ifadesi olduğuna inanıyordu. Gözyaşlarını durduramıyordum, o yüzden ağlamamın önemli olmadığını göstermek için, kendi kendimi hafife alan bir tavırla güldüm. Kendimi çok fena rezil ettiğimin farkındaydım ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Oluyor böyle, dedim. Senin yaptığın bir şeyle ilgili değil.

Ardından Nick eliyle bedenime, mememin hemen altına dokundu. Bir hayvanmışım gibi yatıştırılmış hissettim ve daha çok ağlamaya başladım.

Emin misin, dedi.

Evet. Bobbi'ye sorabilirsin. Yani, sorma.

Gülümsedi ve evet, sormayayım, dedi. Beni parmaklarının uçlarıyla okşuyordu, tıpkı köpeğini sevdiği gibi. Yüzümü sertçe sildim.

Sen çok yakışıklısın bu arada, dedim.

Güldü.

Sadece bu mu, dedi. Kişiliğimi sevdiğini sanmıştım.

Kişiliğin var mı ki?

Sırtüstü dönüp şaşkın şaşkın tavana baktı. Bunu yaptığımıza inanamıyorum, dedi. O an ağlamamın bittiğini anladım. Düşünebildiğim her şeyle ilgili kendimi iyi hissediyordum. El bileğinin içine dokunup, hayır, inanıyorsun, dedim.

Bir sonraki sabah geç uyandım. Nick kahvaltı olarak Fransız tostu yaptı ve otobüsle şehre geri döndüm. Arkada, güneşin yüzüme bir matkap gibi işlediği cam kenarında oturdum ve koltuğun kumaşı çıplak tenimde son derece dokunsal bir his bıraktı.

/

O akşam Bobbi, "domestik durumdan" uzaklaşmak için kalacak bir yere ihtiyacı olduğunu söyledi. Görünüşe göre Eleanor o hafta sonu Jerry'nin eşyalarından bazılarını dışarı atmıştı ve Lydia bunu izleyen kavgada kendisini banyoya kilitleyip ölmek istediğini haykırmıştı.

Hiç hoş değil, dedi Bobbi.

Ona benimle kalabileceğini söyledim. Başka ne diyebilirdim bilmiyorum. Boş bir dairem olduğunu biliyordu. O akşam bilgisayarımdan notalar bulup dijital piyanomla oyalandı, ben de telefonumdan e-postalarımı kontrol ettim. Kimse bir şey yazmamıştı. Elime bir kitap aldım ama okuyasım yoktu. O sabah hiçbir şey yazmamıştım; önceki sabah da. Ünlü yazarlarla röportajlar okuyup onlara ne kadar da benzemediğimi fark etmeye başlamıştım.

Anlık ileti şeyinde bir bildirimin var, dedi Bobbi.

Okuma. Dur bakayım.

Neden okuma diyorsun?

Okumanı istemiyorum, dedim. Bilgisayarı bana ver.

Bilgisayarı bana verdi ama piyanoya geri dönmeyeceğini görebiliyordum. Mesaj Nick'tendi.

Nick: biliyorum, kötü bir insanım
Nick: bu hafta içinde bir ara tekrar gelmek ister misin?

Kimdenmiş? dedi Bobbi.

Bir sakin olabilir misin?

Neden "okuma" dedin?

Çünkü okumanı istemedim, dedim.

Başparmağının tırnağını şuh bir tavırla ısırıp sonra yatakta yanıma oturdu. Bilgisayarın ekranını kapatmam onu güldürdü.

Mesajı açmadım, dedim. Ama kimden olduğunu gördüm.

İyi, ne mutlu sana.

Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?

Neden bahsettiğini bilmiyorum, dedim.

Melissa'nın kocası. Abayı yaktın ona.

Gözlerimi devirdim. Bobbi yatağa uzanıp sırıttı. O an ondan nefret ettim, hatta ona zarar vermek istedim.

Neden, yoksa kıskandın mı, dedim.

Gülümsedi ama aklı başka yerdeydi sanki. Ona başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. Bir süre tekrar piyanoyla ilgilendi, sonra da yatmak istedi. Sabah uyandığımdaysa gitmişti.

/

O hafta, çoğu gece Nick'te kaldım. Çalışmadığı için sabahları birkaç saatliğine spor salonuna gidiyordu, ben de ajansa gidiyor ya da dükkânların etrafında geziniyordum. Akşamları yemek hazırlıyordu, ben de köpekle oynuyordum. Nick'e hayatım boyunca bu kadar yemek yediğimi sanmadığımı söyledim ve bu doğruydu. Evde annemler hiç İspanyol sucuğu ya da patlıcanla yemek yapmamıştı. Daha önce hiç taze avokado da tatmamıştım ama bunu Nick'e söylemedim.

Bir gece Melissa'nın bizim ilişkimizi öğrenmesinden korkup korkmadığını sordum, o da farkına varacağını düşünmediğini söyledi.

Ama sen farkına vardın, dedim. O seni aldattığında.

Hayır, bana o söyledi.

Ne, gerçekten mi? Durup dururken mi?

İlk seferinde evet, dedi. Gerçeküstüydü âdeta. Şu kitap festivallerinden birine gitmişti ve beni sabahın beşinde arayıp, sana söylemem gereken bir şey var dedi, o da buydu.

Hassiktir.

Ama o bir kerelik bir şeydi, sonrasında görüşmeye devam etmediler. Diğer sefer çok daha karmaşıktı. Sana bu sırları anlatmamalıyım muhtemelen, değil mi? Onu kötü göstermeye çalış-

mıyorum. En azından öyle yapmaya çalıştığımı sanmıyorum, bilemiyorum.

Akşam yemeğinde hayatlarımızla ilgili bazı ayrıntıları birbirimizle paylaştık. Kapitalizmi yok etmek istediğimi ve erkekliği şahsıma bir baskı olarak algıladığımı açıkladım. Nick de bana "esasen" Marksist olduğunu ve ev sahibi olduğu için onu yargılamamı istemediğini söyledi. Aksi takdirde sonsuza dek kira ödemek gerekiyor, dedi. Ama bunun sıkıntılı olduğunu kabul ediyorum. Kulağa ailesi çok varlıklıymış gibi geliyordu ama hiçbir şeyi ben ödemediğim için mahcup hissettiğimden bu konuya girmekten kaçındım. Annesiyle babası hâlâ evliydi ve iki kardeşi vardı.

Bu konuşmalar sırasında Nick bütün esprilerime güldü. Esprilerime gülen insanların beni kolayca baştan çıkarabildiğini söyledim, o da kendisinden zeki insanların onu kolayca baştan çıkarabildiğini söyledi.

Ama onlara pek rastlamıyorsun herhâlde, dedim.

Bak işte, birbirimizi pohpohlamak ne güzel, değil mi?

Seks o kadar iyiydi ki çoğu zaman yaptığımız esnada ağlıyordum. Nick benim üstte olmamı ve bu şekilde yatağın başına yaslanarak oturup usulca konuşmayı seviyordu. Ona ne kadar zevk aldığımı söylememden hoşlandığını görebiliyordum. Bundan biraz fazlaca bahsederek gelmesini sağlamak çok kolaydı. Bazen bunu, sırf onun üzerinde güç sahibi olduğumu hissetmek için yapıyordum, o da sonrasında, Tanrım, çok özür dilerim, bu çok utanç verici, diyordu. Onun böyle demesini seksin kendisini sevdiğimden bile daha çok seviyordum.

Oturduğu eve vurulmuştum: Her şeyin tertemiz oluşu, döşemelerin sabah saatlerindeki serinliği... Mutfaklarında elektrikli bir kahve öğütücü vardı ve Nick çekirdek kahve alıp kahvaltıdan önce küçük bir kısmını öğütücüden geçiriyordu. Bunun züppece olup olmadığından emin değildim ama kahvenin tadı muazzamdı. Ona yine de züppece olduğunu söyleyince, sen ne içiyorsun, o Nescafe zıkkımını mı? Öğrencisin şimdi, rafine zevklerin varmış gibi yapma, demişti. Tabii ki mutfaklarındaki tüm pahalı araç gereçleri gizlice de olsa seviyordum, tıpkı Nick'in kahve makinesine, yüzeyinde

ince, koyu renkli bir krema oluşacak şekilde yavaşça bastırmasını izlemeyi sevmem gibi.

Hafta boyunca Melissa'yla hemen her gün konuştu. Melissa genellikle akşamları arıyor ve Nick, ben koltukta televizyon izlerken ya da dışarı çıkıp sigara içerken telefonla başka bir odaya gidip orada konuşuyordu. Bu konuşmalar sıklıkla yirmi dakika ya da biraz daha fazla sürüyordu. Bir seferinde Nick odaya geri dönmeden *Arrested Development*'ın bir bölümünün tamamını bitirdim; muz standını yaktıkları bölümdü. Nick'in telefonda söylediği şeylerin hiçbirini duymuyordum. Bir kez, bir şeyden şüphelenmiyor, değil mi diye sordum. Yalnızca başını iki yana sallayıp, hayır, sorun yok, dedi. Nick odasının dışında bana şefkatli davranmıyordu. Alt tarafı birlikte Melissa'nın işten eve dönmesini bekliyormuşuz gibi televizyon izliyorduk. İstediğim zaman onu öpmeme izin veriyordu ama hep benim başlatmam gerekiyordu.

Nick'in gerçekte nasıl hissettiğini anlamak zordu. Yatakta herhangi bir şey yapmam için bana asla baskı yapmıyordu ve benim isteklerim konusunda her zaman duyarlıydı. Fakat yine de tepkisiz ve ketum bir tarafı vardı. Görünüşümle ilgili güzel bir şey asla söylemezdi. Bana kendiliğinden hiç dokunmaz ya da beni öpmezdi. Hâlâ her soyunduğumuzda geriliyordum ve ona ilk defa oral çektiğimde öylesine sessizdi ki durmuş ve canını acıtıp acıtmadığımı sormuştum. Hayır dedi ama tekrar başladığımda tamamen sessiz kalmaya devam etti. Bana dokunmadı ve bana baktığından bile emin değildim. Bitirdiğimde kendimi berbat hissettim; sanki onu ikimizin de keyif almadığı bir şeye maruz bırakmışım gibiydi.

O perşembe ajanstan çıktığımda şehirde yürürken yanından geçtim. İş çıkışı Philip'le kahve içmeye gidiyorduk ki Nick'i bir eliyle puset iterken diğeriyle de telefonla konuşan uzun boylu bir kadınla gördük. Nick'in kucağında bir bebek vardı. Bebeğe kırmızı bir şapka giydirilmişti. Nick yanımızdan geçerlerken el salladı, hatta birbirimize kısa bir bakış bile attık ama durup bizimle konuşmadılar. O sabah ellerini başının arkasında kavuşturup benim giyinmemi izlemişti.

O Nick'in bebeği değil, değil mi, dedi Philip.

Tuşların hiçbirini bilmediğim bir bilgisayar oyunu oynuyormuşum gibi hissetmiştim kendimi. Yalnızca omuz silkip, çocukları olduğunu sanmıyorum, var mıdır ki, dedim. Kısa süre sonra Nick'ten mesaj geldi: ablam Laura ve kızı. Durup konuşmadığım için özür dilerim, biraz aceleleri vardı. Geri mesaj yolladım: Şirin bir bebek. Bu akşam sana gelebilir miyim?

O gece yemekte bana, bebeğin şirin olduğunu düşündün mü gerçekten, diye sordu. Ona yakından bakma şansımın olmadığını ama uzaktan şirin durduğunu söyledim. Süperdir, dedi Nick. Rachel. Hayatta çok şeyi sevmem ama o bebeği çok severim. Onu ilk gördüğümde direkt ağlamaya başladım, o kadar küçücüktü ki. Bu şimdiye kadar Nick'ten duyduğum en duygusal şeydi; kıskandım. Ne kadar kıskandığımla ilgili bir espri yapmayı düşündüm ama bir bebeği kıskanmak biraz garip duruyordu ve Nick'in hoşuna gideceğini sanmıyordum. Çok tatlı, dedim. Hevessizliğimi sezer gibi olup sıkılmış bir ifadeyle, neyse, sen bebeklerle ilgilenmek için henüz fazla genç sayılırsın herhâlde, dedi. Buna kırıldım ve çatalımla tabağımdaki risottoyu tarar gibi yaptım. Hayır, dedim, sahiden çok tatlı davrandığını düşünmüştüm. Normal hâlinin aksine.

Güldü. Ne yani, normalde hoyrat ve saldırgan mıyım? dedi.

Omuz silktim. Yemeye devam ettik. Onu tedirgin etmeye başladığımı biliyor, beni masanın öbür ucundan seyrettiğini görebiliyordum. Hiç hoyrat ya da saldırgan değildi ama kişisel bir korkusunu istemeden açık ettiğini hissederek, sorusunu kafamda sonraya sakladım.

O gece kıyafetlerimizi çıkardığımızda çarşafları buz gibi geldi ve ne kadar soğuk olduğuyla ilgili yorum yaptım. Ev mi, dedi. Geceleri üşüyor musun?

Yok, sadece şimdi, dedim.

Onu öpmeye teşebbüs ettim ve o da bana izin verdi ama dalgındı ve içinden gelmediği belliydi. Sonra kendini geri çekip, eğer üşüyorsan ısıtmayı açabilirim, dedi.

Üşümüyorum, dedim. Çarşaflar soğuk geldi şu an sadece, o kadar.

Peki.

Tuşların hiçbirini bilmediğim bir bilgisayar oyunu oynuyormuşum gibi hissetmiştim kendimi. Yalnızca omuz silkip, çocukları olduğunu sanmıyorum, var mıdır ki, dedim. Kısa süre sonra Nick'ten mesaj geldi: ablam Laura ve kızı. Durup konuşmadığım için özür dilerim, biraz aceleleri vardı. Geri mesaj yolladım: Şirin bir bebek. Bu akşam sana gelebilir miyim?

O gece yemekte bana, bebeğin şirin olduğunu düşündün mü gerçekten, diye sordu. Ona yakından bakma şansımın olmadığını ama uzaktan şirin durduğunu söyledim. Süperdir, dedi Nick. Rachel. Hayatta çok şeyi sevmem ama o bebeği çok severim. Onu ilk gördüğümde direkt ağlamaya başladım, o kadar küçücüktü ki. Bu şimdiye kadar Nick'ten duyduğum en duygusal şeydi; kıskandım. Ne kadar kıskandığımla ilgili bir espri yapmayı düşündüm ama bir bebeği kıskanmak biraz garip duruyordu ve Nick'in hoşuna gideceğini sanmıyordum. Çok tatlı, dedim. Hevessizliğimi sezer gibi olup sıkılmış bir ifadeyle, neyse, sen bebeklerle ilgilenmek için henüz fazla genç sayılırsın herhâlde, dedi. Buna kırıldım ve çatalımla tabağımdaki risottoyu tarar gibi yaptım. Hayır, dedim, sahiden çok tatlı davrandığını düşünmüştüm. Normal hâlinin aksine.

Güldü. Ne yani, normalde hoyrat ve saldırgan mıyım? dedi.

Omuz silktim. Yemeye devam ettik. Onu tedirgin etmeye başladığımı biliyor, beni masanın öbür ucundan seyrettiğini görebiliyordum. Hiç hoyrat ya da saldırgan değildi ama kişisel bir korkusunu istemeden açık ettiğini hissederek, sorusunu kafamda sonraya sakladım.

O gece kıyafetlerimizi çıkardığımızda çarşafları buz gibi geldi ve ne kadar soğuk olduğuyla ilgili yorum yaptım. Ev mi, dedi. Geceleri üşüyor musun?

Yok, sadece şimdi, dedim.

Onu öpmeye teşebbüs ettim ve o da bana izin verdi ama dalgındı ve içinden gelmediği belliydi. Sonra kendini geri çekip, eğer üşüyorsan ısıtmayı açabilirim, dedi.

Üşümüyorum, dedim. Çarşaflar soğuk geldi şu an sadece, o kadar.

Peki.

Seks yaptık, güzeldi, sonrasında da tavana bakarak uzandık. Hava ciğerlerime sanki kendiliğinden doluyordu ve kendimi huzurlu hissediyordum. Nick elime dokunup, ısındın mı, dedi. Evet, dedim. Vücut ısım konusundaki endişen takdire şayan. Yani, dedi. Donarak ölürsen benim için biraz kötü olabilir. Ama bunu söylerken elimi okşuyordu. Polisin birkaç sorusu olacaktır, dedim. Güldü. Evet, dedi. Mesela bu güzel cesedin yatakta seninle işi ne Nick, gibi. Yalnızca bir şakaydı, bana asla güzel demezdi. Ama şaka yine de hoşuma gitti.

Cuma gecesi, Melissa Londra'dan eve dönmeden önce *Gizli Teşkilat*'ı izleyip bir şişe şarabı paylaştık. Nick bir sonraki hafta Edinburgh'da bir çekim için ülke dışına çıkacaktı, bu yüzden onu kısa bir süre göremeyecektim. O gece söylediklerimizin çoğunu hatırlamıyorum. Cary Grant'in karakterinin trende sarışın kadınla flört ettiği sahneyi ve kadının repliklerinden birini, dönemin oyuncularına has o keskin Amerikan aksanıyla nedense tekrar ettiğimi hatırlıyorum. Söylediğim şuydu: Başladığım şu kitabı *pek* sevdiğimi söyleyemeyeceğim. Bu Nick'i nedensiz yere çok güldürdü, yahut belki aksanım çok kötü olduğu içindi.

Hadi sen de Cary Grant'i yap, dedim.

Nick, Orta-Atlantik sinemasına özgü o sesle: Çekici bir kadınla tanıştığım an, onunla sevişmek yönünde bir arzum yokmuş gibi yapmaya başlamam gerekiyor, dedi.

Genellikle bu numaraya uzun süre devam ediyor musun, dedim.

Sana sormalı, dedi Nick, normal sesiyle.

Bence ben oldukça çabuk çözdüm. Ama kendimi kandırdığımdan korkuyordum.

Ben de seninle ilgili aynı şeyi hissediyordum.

Nick şişeyi almış kadehlerimizi dolduruyordu.

Peki bu yalnızca seks mi, yoksa benden gerçekten hoşlanıyor musun, dedim.

Frances, sarhoşsun sen.

Söyleyebilirsin, alınmam.

Alınmayacağını biliyorum, dedi. Sanırım yalnızca seks olduğunu söylememi istiyorsun.

Güldüm. Böyle dediğine sevinmiştim, zira hem düşünmesini istediğim buydu, hem de bunun zaten böyle olduğunu bildiğini ve yalnızca şakalaştığını düşünüyordum.

Kendini suçlu hissetme, dedim. Feci zevkli. Bunu daha önce de söylemiş olabilirim.

Yalnızca birkaç kez. Ama yazılı olarak verirsen daha memnun olurum. Ölüm döşeğimde dönüp bakabileceğim kalıcı bir şey olursa yani.

Ardından elini dizlerimin arasına soktu. Üzerimde çizgili bir elbise vardı ve bacaklarım çıplaktı; bana dokunduğu an, sanki uykudaymışım gibi sıcak ve pasif hissettim. Sahip olduğumu düşündüğüm bütün kuvvet beni terk etti ve konuşmaya çalışınca kekeledim.

Karın eve dönünce ne olacak, dedim.

Evet, şu mesele. Bir çözüm bulacağız.

10

Bobbi'yle evimde kaldığı geceden beri konuşmamıştım. Nick'te kaldığım ve başka bir şey düşünmediğim için onunla temasa geçmeye çalışmamış ve neden aramadığına kafa yormamıştım. Derken, Melissa Dublin'e geri döndükten sonra Bobbi'den "kıskanmak mı???" konulu bir e-posta aldım.

> bak, nick'ten hoşlanıyor olman umurumda bile değil, seni utandırmaya çalıştığım falan da yoktu. böyle anlaşıldıysa özür dilerim. (evli olmasıyla ilgili ahlakçı bir tavır takınacak değilim, hem eminim melissa'nın da evlilik dışı ilişkileri vardır). AMA beni onu kıskanmakla itham etmen sikik ötesiydi. eşcinsel bir kadını erkekleri kıskanmakla itham etmek doğrudan tipik homofobik bir yaklaşım, bunu bildiğini de biliyorum. ama bundan da öte, ilgini çekmek için bir erkekle rekabet ediyormuşum gibi yapmak arkadaşlığımızı beş paralık eden bir şey. beni nasıl gördüğünle ilgili ne çıkarmalıyım bundan? ilişkimizi orta yaşlı, evli adamın birine hissettiğin geçici cinsel çekimin altında mı konumlandırıyorsun gerçekten? duygularım incindi be bildiğin.

E-postayı aldığımda işteydim ama diğer çalışanların hiçbiri ortalıkta değildi. Mesajı defalarca okudum. Bir sebepten kısa süreli-

ğine sildim, sonra çöp kutuma gidip hemen geri çıkardım. Sonra okunmamış olarak işaretleyip ilk kez görüyormuş gibi okumak için tekrar açtım. Bobbi elbette ki haklıydı. Sırf onu incitmek için söylemiştim kıskandığını. Yalnızca gerçekten işe yaradığını anlamamıştım, hatta ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu incitmenin mümkün olmayacağını sanıyordum. Bobbi'nin duygularını incitme gücüne sahip olmak bir yere dursun, bunu üstüne üstlük düşüncesizce ve fark etmeden yapmış olduğumun farkına varmak beni rahatsız etti. Ofiste aval aval dolanıp susamadığım hâlde plastik bardağa sebilden su doldurdum. Sonunda gidip tekrar yerime oturdum.

Cevabıma son hâlini verene kadar bir sürü taslak yazıp sildim.

Selam, haklısın, garip ve yanlış bir laftı ve söylememem gerekirdi. hemen savunmaya geçip seni kızdırmak istemiştim. bu kadar aptal bir şey yüzünden duygularını incittiğim için suçluluk hissediyorum. özür dilerim.

Yolladım, sonra da biraz iş yapabilmek için e-postamdan çıktım.

Saat on bir gibi Philip geldi ve biraz konuştuk. Ona bir haftadır hiçbir şey yazmadığımı söyledim ve o da kaşlarını kaldırdı.

Disipline çok önem verdiğini sanıyordum, dedi.

Veriyordum.

Garip bir ay mı geçiriyorsun? Öyle sanki.

Öğle aramda e-postama tekrar girdim. Bobbi cevap vermişti.

ok seni affediyorum. ama gerçekten, nick mi? yeni olayın bu mu yani? "kusursuz baklavalara kavuşmak için bir de bunu deneyin" tadında makaleleri dalgasına değil de ciddi ciddi okuyordur gibi geliyor.
illa bir erkek olması gerekiyorduysa philip gibi çelimsiz ve efemine biri olur diye düşünmüştüm, bu çok beklenmedik oldu.

Buna cevap vermedim. Bobbi'yle ben, bir nevi kült olmuş eril fiziksel baskınlık arayışına karşı hep garez beslemiştik. Daha geçenlerde mağaza katında erkek dergilerinin en budalaca kısımla-

rını sesli okuduğumuz için Tesco'yu terk etmemiz istenmişti. Ama Bobbi, Nick konusunda yanılıyordu. Öyle bir insan değildi o. Esasen Bobbi'nin acımasız yorumuna gülüp geçecek düzeltmeye bile kalkışmayacak türde bir insandı. Ama bunu ona anlatamazdım. Onun en sevimli bulduğum yanının, benim gibi özelliksiz ve duygusal açıdan soğuk kadınlara ilgi duyması olduğunu ise kesinlikle anlatamazdım.

İşlerimi bitirdiğimde yorgundum ve başım çok ağrıyordu. Eve yürüyüp bir süre yatağımda uzanmaya karar verdim. Saat beşti. Gece yarısına kadar uyanmadım.

/

Nick'i İskoçya'ya gitmeden evvel tekrar görmedim. Sabahın erken saatlerinden itibaren sette olduğu için yalnızca gece geç saatte internetten konuşabiliyorduk. O saatlerde çoğunlukla yorulmuş oluyor ve içe dönük bir izlenim yaratıyordu, ben de mesajlarına kısa cevaplar yazmaya veya hiç cevap vermemeye başladım. İnternetten konuştuğumuzda, iş arkadaşlarından nasıl da nefret ettiği gibi incir çekirdeğini doldurmayan şeylerden bahsediyordu. Beni özlediğini ya da düşündüğünü hiç söylemiyordu. Evinde beraber geçirdiğimiz zamana en ufak bir gönderme yaptığımda bunu görmezden gelip başka bir şeyden söz ediyordu. Sonuç olarak kendimi gitgide soğuk ve kinayeli konuşurken buluyordum.

Nick: setteki tek aklı başında insan stephanie
ben: o zaman neden onunla ilişki yaşamıyorsun
Nick: yani, iş ilişkimizi zedeleyebilir bence
ben: bir şey mi ima ediyorsun
Nick: ayrıca en az 60 yaşında falan
ben: sen kaçsın ki... 63 mü?
Nick: komik
Nick: ona sorayım istersen
ben: evet lütfen sor

Evde onun film ve dizilerdeki performanslarının YouTube videolarını seyrediyordum. Uzun soluklu bir polisiye dizisinin bir bölümünde, kaçırılan bir çocuğun genç babasını oynamıştı ve karakolda ağladığı bir sahne vardı. En çok onu izliyordum. Tam da gerçek hayatta ağlayacağını tahmin ettiğim şekilde ağlıyordu: Ağladığı için kendinden nefret ediyor ama kendisinden o kadar nefret ettiği için daha da çok ağlıyordu. Gece onunla konuşmadan evvel bu videoyu izlediğimde ona karşı daha anlayışlı olduğumu fark ettim. İnternette çok basit HTML yazılımlı, 2009'dan beri güncellenmemiş bir hayran sitesi vardı; konuşurken bazen de ona bakıyordum.

O aralar hastaydım, sistit olmuştum. Devam eden rahatsızlık hissi ve hafif ateş ruh hâlime uygunmuş gibi geldiği için bir süre bu konuda hiçbir şey yapmadım ama sonunda üniversite doktoruna gittim; doktor bana antibiyotik ile uykumu getiren bir ağrı kesici yazdı. Akşamları ellerime bakarak ya da bilgisayar ekranına odaklanmaya çalışarak geçiriyordum. Vücudum kötücül mikroplarla doluymuş ve iğrençmişim gibi hissediyordum. Nick'in benzer artçıl etkilerden muzdarip olmadığını biliyordum. Hiçbir denk tarafımız yoktu. Beni elindeki bir kâğıt gibi buruşturup atmıştı.

Yeniden yazmaya çalışmaya başladım ama ürettiğim her şey beni utandıran bir acılığa sahipti. Bir kısmını sildim, bir kısmını da içine asla bakmadığım klasörlere sakladım. Her şeyi fazla ciddiye almaya başlamıştım gene. Nick'in bana yaptığını düşündüğüm yanlışlara, bana söylediği ya da ima ettiği gaddarca şeylere takılıyor, bu şekilde ondan nefret edebiliyor ve ona karşı olan hislerimin yoğunluğunu safi nefret olarak gerekçelendirebiliyordum. Ama bana karşı takındığı tavırdaki incitici olan tek şeyin, şefkatini geri çekmek olduğunun bilincindeydim ve bunu yapmaya yerden göğe kadar hakkı vardı. Diğer her açıdan nazik ve düşünceli davranmıştı. Bazen bunun, hayatımda yaşadığım en büyük üzüntü olduğunu düşünüyordum ama bir yandan da her an ondan gelecek tek bir kelimeyle tamamen dinip yerini aptalca bir mutluluğa bırakabilecek, yüzeysel bir üzüntüydü.

Bir gece mesajlaşırken ona sadist eğilimleri olup olmadığını sordum.

Nick: sanmıyorum
Nick: neden sordun?
ben: sadist eğilimleri olan birine benziyorsun
Nick: hmm
Nick: bu endişe verici

Biraz zaman geçti. Ekrana bakmaya devam ediyordum ama hiçbir şey yazmadım. Antibiyotiğimi bitirmeme bir gün kalmıştı.

Nick: aklına gelen örnek bir durum var mı?
ben: hayır
Nick: ok
Nick: sanırım insanları incitmem genellikle bencillikten oluyor
Nick: yani başlı başına bir amaç değil
Nick: seni incitecek bir şey yaptım mı?
ben: hayır
Nick: emin misin?

Biraz daha zamanın geçip gitmesine izin verdim. Parmağımın ucuyla ekranımda ismini kapattım.

Nick: hâlâ orda mısın?
ben: evet
Nick: aa
Nick: pek konuşasın yok o zaman
Nick: sorun değil, ben de yatsam iyi olur zaten

Sonraki sabah bana şöyle bir e-posta gönderdi:

şu sıralar pek konuşasın olmadığını görüyorum, o yüzden sana mesaj yollamayı bırakacağım, tamam mı? döndüğümde görüşürüz.

Cevap olarak iğneleyici bir e-posta yazmayı düşündüm ama hiçbir şey yazmadım.

Sonraki gece Bobbi, Nick'in filmlerinden birini izlemeyi önerdi.

Garip olmaz mı, dedim.

O bizim arkadaşımız, neden garip olsun?

Bilgisayarımda Netflix'e bakıyordu. Yaptığım nane çayının demlenmesini bekliyorduk.

Burada vardı, dedi. Görmüştüm. Patronuyla evlenen nedimeyle ilgili bir film.

Neden onun filmlerini arıyorsun ki?

Bayağı küçük bir rol ama bir noktada gömleğini çıkarıyor. Hoşuna gider, değil mi?

Bak gerçekten, lütfen durur musun, dedim.

Durdu. Yerde bağdaş kurmuş oturuyordu ve hazır olup olmadığını anlamak için uzanıp kendine biraz çay koydu.

Onu insan olarak seviyor musun, dedi. Yoksa sadece şey mi, yakışıklı, bir de ilginç biriyle evli falan?

Hâlâ kıskançlık yorumuna kırgın olduğunu anlayabiliyordum ama zaten özür dilemiştim. Özellikle de o sıralar Nick'le konuşmadığım için, ona duyduğu düşmanlığa müsamaha göstermek istemiyordum. Bobbi'nin duygularının samimi olarak incinmiş olmadığı –ki belki de hiç incinmemişti–, sadece romantik duygular beslediğimde benimle dalga geçmeyi sevdiği artık çok açıktı. Ona çok uzağımda bir şeymiş, eskiden arkadaş olduğum ya da adını artık hatırlamadığım biriymiş gibi baktım.

Melissa o kadar da ilginç biri değil, dedim.

Bobbi eve gittiğinde, bahsettiği filmi arattım. Altı yıl önce, ben on beş yaşındayken çıkmıştı. Nick, başkarakterin tatsız bir tek gecelik ilişki yaşadığı birini oynuyordu. Bir video linki bulup sonraki sabah kadının duştan çıktığı sahneye doğru ileri kaydırdım. Daha genç görünüyordu, yüzü farklıydı ama bu videoda bile benden büyüktü. Sahneyi iki kere izledim. O ayrıldıktan sonra başkarakter arkadaşını arıyordu ve Nick'in ne denli dallama olduğuna katıla katıla gülerek arkadaşlıklarını pekiştiriyorlardı.

İzledikten sonra ona bir e-posta yolladım. Şöyle yazdım:

Tabii, eğer istediğin buysa. Umarım çekimler güzel gidiyordur.

Gece saat 1 gibi cevap verdi.

sana daha önceden söylemeliydim, ağustosun büyük bölümünde melissa ve başka insanlarla fransa'nın kuzeyinde olacağım. etables diye kocaman, villa tipi bir yer. insanlar sürekli gelip gidiyor, sen de istediğin zaman gelip bir süre kalabilirsin, gerçi bu fikrin seni pek açmayabileceğinin farkındayım.

E-posta bildirimi geldiğinde yatağımda bağdaş kurmuş, şiir gecesi için bir şey üzerinde çalışmaya çalışıyordum. Cevap verdim:

Peki hâlâ bir ilişki yaşıyor muyuz yoksa bitti mi?

Bir süre cevap vermedi. Yattığını düşündüm ama yatmamış olma ihtimali çalışma isteğimi bitirdi. Kendime bir bardak hazır kahve yapıp YouTube'dan şiir gecelerinde çıkan başka insanların performanslarını izledim.

Sonunda mesajlaşma uygulamasından bildirim geldi.

Nick: uyanık mısın
ben: evet
Nick: bak şimdi
Nick: ne istiyorsun bilmiyorum
Nick: birbirimizi çok sık göremeyeceğimiz ortada
Nick: ve evlilik dışı ilişki yaşıyor olmak oldukça stresli
ben: haha
ben: benden ayrılıyor musun
Nick: eğer birbirimizi hiç görmüyorsak
Nick: o zaman ilişkinin tek bileşeni
Nick: ilişkiyle ilgili endişe etmek oluyor
Nick: anlatabiliyor muyum
ben: benden mesajla ayrıldığına inanamıyorum
ben: karını bırakıp benimle kaçacaksın diye düşünmüştüm
Nick: savunmaya geçmene gerek yok
ben: neye gerek duyduğumu nereden biliyorsun

ben: belki gerçekten üzüldüm
Nick: üzüldün mü
Nick: ne zaman ne hissettiğini asla anlamıyorum
ben: neyse, artık bir önemi yok zaten, değil mi

Sonraki sabah erkenden sette olması gerekiyordu, o yüzden yattı. Ona oral çektiğim ve orada öylece yatıp sessizce o işi yapmama izin verdiği zamanı düşünüp durdum. Daha önce hiç yapmadığım bir şeydi diye açıklamak istiyordum. Öylece devam etmeme izin vereceğine bana neyi o kadar yanlış yaptığımı söyleyebilirdin. Yaptığın hoş değildi. Kendimi çok aptal hissettim. Ama esasen yanlış bir şey yapmadığını biliyordum. Melissa'ya söylemesi ve Nick'in hayatının mahvolması umuduyla Bobbi'yi arayıp ona her şeyi anlatmayı düşündüm. Ama bunun, anlatması fazla onur kırıcı bir hikâye olduğuna karar verdim.

11

Sonraki gün uyuyakalıp işe gidemedim. Sunny'e kendimi küçültmek pahasına af dileyen bir e-posta yolladım ve o da, merak etme, hâlâ hayattayız, diye bir cevap yazdı. Duş aldığımda saat yarım olmuştu. Siyah bir tişört elbise giyip yürüyüşe çıktım ama hava yürüyüşten keyif alınamayacak kadar sıcaktı. Hava, sokaklarda çaresizce hapsolmuş gibiydi. Dükkânların vitrinleri gün ışığının kör edici alevlerini geri yansıtıyordu ve cildim yapış yapıştı. Yalnız başıma kampüsün kriket sahasında oturup art arda iki sigara içtim. Başım ağrıyordu, yemek yememiştim. Bedenim bana kullanılmış ve değersiz geliyordu. İçine daha fazla yemek veya ilaç koymak istemiyordum.

O öğleden sonra eve döndüğümde Nick'ten yeni bir e-posta gelmişti.

> dün akşamki konuşmamız biraz sıkıntılıydı gibi hissediyorum. senin aslında ne istediğini anlamam belli ki çok zor ve incindiğini söylerken şaka mı yapıyordun emin değilim. internette konuşması çok stresli bir insansın. umarım üzgün filan değilsindir.

Şöyle karşılık verdim:

Unut gitsin. Eylülde görüşürüz. Umarım Fransa'da havalar iyidir.

Ondan sonra bana e-posta yazmadı.

Üç gün sonra Melissa, Bobbi'yle beni ağustosta birkaç günlüğüne Etables'daki villada kalmaya davet etti. Bobbi bana Ryanair'in sitesinin linkini yolluyor ve yalnızca bir haftalığına, olmadı beş günlüğüne gidelim deyip duruyordu. Uçak biletlerini karşılayabiliyordum ve Sunny izin almamı sorun etmiyordu.

Sonunda, peki, dedim. Gidelim.

/

Bobbi'yle birlikte birkaç yurt dışı seyahatine çıkmıştık. Her zaman en ucuz biletleri alır, uçağa sabah erken ya da gece geç saatte binmenin bir sonucu olarak yolculuğun ilk gününü sinirli sinirli ücretsiz internet arayarak geçirirdik. Budapeşte'deki tek günümüzü, Bobbi espresso içip internette gördüğü İHA saldırılarıyla ilgili haberleri bana sesli olarak okumakta ısrar ederken ve kendi kendiyle tartışırken bavullarımızla öylece bir kafede oturarak geçirmiştik. Tartışmayı dinlemek istemediğimi söylediğimde, çocuklar ölüyor, Frances, demişti. Ondan sonra birkaç saat konuşmamıştık.

Yolculuğumuzdan önceki günlerde Bobbi devamlı bana yanıma almayı unutmamam gereken şeylerle ilgili mesaj gönderdi. Neye ihtiyacım olacağını hatırlamak benim tabiatımda olan, Bobbi'ninse kesinlikle olmayan bir şeydi. Bir akşam listesiyle bana geldiğini söylemek için aradı ve kapıyı açtığımda telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmıştı.

Selam, şimdi Francese geldim, dedi. Seni hoparlöre alsam olur mu?

Kapıyı kapatıp peşimden oturma odasına geldi ve hoparlörünü açtığı telefonunu teklifsizce masaya bıraktı.

Selam, Frances, diye seslendi Melissa.

Merhaba, dedim, ama esasen kastettiğim, umarım kocanla yattığımı öğrenmemişsindir, idi.

Şimdi bu ev tam olarak kimin, dedi Bobbi.

Valerie diye bir arkadaşıma ait, dedi Melissa. Yani arkadaşım diyorum ama Valerie altmışlarında. Daha çok bir akıl hocası gibi. Kitabımı bastırmak konusunda falan çok yardımcı oldu. Her neyse, çok köklü zenginler. Kendisi ortalıkta yokken insanların çeşitli mülklerinde kalması hoşuna gidiyor.

Kulağa ilginç biri gibi geliyor, dedim.

Görseniz seversiniz, dedi Melissa. Belki tanışırsınız, bazen evde bir iki gün kalıyor. Çoğunlukla Paris'te yaşıyor.

Bobbi: Varlıklı insanlar midemi bulandırıyor, dedi. Ama evet, eminim çok tatlıdır.

Sen nasılsın, Frances, dedi Melissa. Görüşmeyeli yıllar oldu gibi geliyor.

Bir an duraklayıp sonra, iyiyim, teşekkür ederim, dedim. Sen nasılsın? Melissa da duraklayıp sonra, iyi, diye cevap verdi.

Londra nasıldı, diye sordum. Geçen ay oradaydın, değil mi?

O geçen ay mıydı, dedi. Zaman çok garip.

Akşam yemeğine dönse iyi olacağını söyleyip kapattı. Zamanla ilgili garip en ufak bir şey olduğunu düşünmüyordum, hele "çok garip" bir şey olduğunu hiç.

O gece Bobbi gittikten sonra bir buçuk saat bedenimi boş bir ambalaj kâğıdı ya da yarısı yenip atılmış meyve gibi bir parça çöp cinsinden betimlediğim şiirler yazdım. Öz nefretimi bu şekilde işime yansıtmak bana kendimi pek iyi hissettirmedi, bilakis beni bitkin düşürdü. Sonrasında *Postkolonyal Aklın Eleştirisi*'ni yanımdaki yastığın üstüne yarı açık koyup yanlamasına yattım. Ara sıra sayfayı çevirmek için parmağımı kaldırıyor, ağır ve kafa karıştırıcı söz diziminin gözlerimden içeri akıp beynime süzülmesine izin veriyordum. Kendimi geliştiriyorum, diye düşündüm. Öyle akıllı olacağım ki kimse beni anlamayacak.

Ülkeden ayrılmadan evvel Nicke kalmaya geldiğimizi söyleyen bir e-posta yolladım. Melissa söylemiştir eminim, ben yalnızca olay çıkarmak gibi bir niyetim olmadığı konusunda seni temin etmek istedim, diye yazdım. Tamamdır, seni görmek güzel olacak, diyerek cevap verdi. Mesajını açıp tekrar tekrar baktım. O kadar ruhsuz ve

anlamsızdı ki beni çileden çıkardı. İlişkimiz bittiği için beni tekrar tanıdık statüsüne indirmiş gibiydi. İlişki bitmiş olabilir ama bir şeyin bitmiş olması, hiç yaşanmadığı anlamına gelmez ki, diye düşündüm. Kızgınlıkla e-postalarımda ilişkimizin "kanıtlarını" aramaya bile koyuldum; bulduklarım eve ne zaman döneceği ve benim ne zaman gelebileceğimle ilgili birkaç sıkıcı, lojistik mesajdan ibaretti. Tutkulu aşk ilanları ya da cinsel içerikli mesajlar yoktu. Bu da, ilişki internette değil gerçek hayatta gerçekleştiği için mantıklıydı ama yine de benden bir şey çalınmış gibi hissettim.

Uçakta kulaklıklarımı, kendininkileri unutmuş olan Bobbi'yle paylaştım. Motor sesinden bir şey duyabilmek için sesi sonuna kadar açmamız gerekiyordu. Bobbi gergin bir uçak yolcusuydu ya da öyle olduğunu iddia ediyordu; bence sırf eğlencesine biraz abartıyordu. Örneğin, birlikte uçtuğumuzda zorla elimi tutuyordu. Ona, sence ne yapmam gerekir, diye sorabilmek isterdim ama olan biteni bilseydi eminim Etables'a gidiyor olmam fikrinden bile dehşete kapılırdı. Bir bakıma ben de dehşete kapılmıştım ama aynı zamanda da büyülenmiş gibiydim. O yazın öncesinde, kocasıyla defalarca yatmış olduğum bir kadından böylesi bir daveti kabul edecek türde bir insan olduğumdan hiç ama hiç haberim yoktu. Bu bilgi hastalıklı bir şekilde ilgimi çekiyordu.

Bobbi uçuşun çoğunu uyuyarak geçirdi ve ancak indiğimizde uyandı. Diğer yolcular el bagajlarını almaya kalktığında elimi sıktı ve seninle uçmak çok rahatlatıcı, dedi. Çok metanetli bir yaradılışın var, dedi. Havaalanı sentetik oda spreyi kokuyordu ve ben hangi otobüse binmemiz gerektiğini anlamaya çalışırken Bobbi bize iki sade kahve aldı. Bobbi okulda Almanca görmüştü ve hiç Fransızca bilmiyordu ama nereye gidersek gidelim elleri ve yüzüyle iletişim kurmayı başarıyordu. Ben kasabaların ve otobüs seferlerinin adlarını bilet gişesindeki kadına umutsuzca tekrar ederken, kahve tezgâhının arkasındaki adamın Bobbi'ye sevdiği bir kuzeniymiş gibi gülümsediğini gördüm.

Bobbi bir şekilde her yere ait olabiliyordu. Zenginlerden nefret ettiğini söylese de ailesi zengindi ve başka varlıklı insanlar onu kendilerinden biri olarak görüyordu. Radikal siyasi görüşlerini burju-

valara özgü, ciddiye alınmayacak türden bir çeşit öz yergi olarak alıyorlar ve ona restoranlardan ya da Roma'da kalınacak yerlerden söz ediyorlardı. Bu durumlarda kendimi dışlanmış, cahil ve tepkili hissediyordum; ayrıca, biraz yoksul ve komünist olduğumun keşfedilmesinden de korkuyordum. Aynı şekilde, kendi anne babamın geçmişine sahip insanlarla muhabbet etmekte zorlanıyor, sesli harfleri telaffuz ediş şeklimin onlara kasıntı geldiğinden ya da bit pazarından aldığım büyük mantonun beni zengin gösterdiğinden korkuyordum. Philip de zengin görünmekten muzdaripti ama bunun sebebi gerçekte zengin olmasıydı. Bobbi taksicilerle gayet rahat biçimde güncel olaylardan konuşurken, biz ikimiz genellikle sus pus otururduk.

Étables'a giden otobüse bindiğimizde saat sabahın altısıydı. Pestilim çıkmıştı ve gözlerimin arkasına bir baş ağrısı çöreklendiğinden biletleri okuyabilmek için gözlerimi kısmam gerekiyordu. Otobüs bizi üzerine beyaz bir sis çökmüş ve gün ışığıyla bezenmiş yemyeşil kırlardan götürdü. Radyoda yumuşak bir sesle Fransızca konuşuluyor, bazen gülünüyor ve müzik çalıyordu. Sağlı sollu çiftlik arazilerinden, elle boyanmış tabelaları olan bağlardan ve düzgün, okunaklı harflerle müjdelenen tertemiz, arabaya servis pastanelerden geçtik. Yollarda çok az araba vardı, daha saat erkendi.

Saat yedi gibi gökyüzü artık yumuşak, çerçevesiz bir maviye dönmüştü. Bobbi omzumda uyuyordu. Ben de uyuyakalıp rüyamda dişlerimde bir sorun olduğunu gördüm. Annem benden çok uzakta, odanın öbür ucunda oturmuş, o şeyleri düzelttirmek pahalıya patlıyor, biliyorsun, diyordu. Dişim gevşeyene kadar itaatkâr bir biçimde dilimi dişimin altına sokmaya uğraştım ve kopan dişi elimin içine tükürdüm. Bu muydu, dedi annem ama cevap veremedim çünkü ağzımdaki delikten kan fışkırdıkça fışkırıyordu. Kan yoğun, pıhtılı ve tuzluydu. Boğazımdan aşağı aktığını çok net hissedebiliyordum. E hadi, tükürsene, dedi annem. Çaresizce yere tükürdüm. Kanım, böğürtlen rengiydi. Uyandığımda otobüs şoförü Étables diyordu. Ve Bobbi'nin omzumdaki ağırlığı hafifçe saçlarımı çekiyordu.

12

Melissa bizi limanın yanındaki otobüs durağında bekliyordu. Dekolteli, belinde kemeri olan kırmızı bir kruvaze elbise giymişti. Büyük göğüslüydü ve benimkine zerrece benzemeyen, cömert bir fiziği vardı. Tırabzanlara dayanmıştı ve plastik bir levha gibi yamyassı görünen denizi seyrediyordu. Bavullarımızı taşımaya yardım etmeyi önerdi ama kendimiz taşıyacağımızı söyledik, o da omuz silkti. Burnunun derisi soyulmuştu. Güzel görünüyordu.

Eve vardığımızda köpek dışarı koşup ciyaklamaya ve küçük bir sirk hayvanı gibi arka ayaklarının üzerinde zıplamaya koyuldu. Melissa bunu görmezden gelip bahçe kapısını açtı. Evin kocaman, taş duvardan bir cephesi vardı; pencerelerin mavi boyalı panjurları ile ön kapıya çıkan beyaz merdiven bunu tamamlıyordu. İçerideki her şey sanki hiç el değmemiş gibi derli topluydu ve belli belirsiz bir temizlik malzemesi ve güneş yağı kokusu vardı. Duvar kâğıdı yelkenli gemi desenliydi ve raflar Fransızca romanlarla doluydu. Odalarımız aşağıda, bodrum katındaydı: Bobbi'ninki bahçeye bakıyordu, benimkiyse deniz tarafındaydı. Bavullarımızı içeri bıraktık, Melissa diğerlerinin arka tarafta kahvaltı yapmakta olduğunu söyledi.

Bahçede, bir masa ve sandalyelerin üstünü örten ve brandadan kapıları rulo yapılıp kurdeleyle bağlanmış, büyücek, beyaz bir çadırları vardı. Köpek ayaklarımın dibinden ayrılmamış, ilgimi çek-

mek için yırtınıyordu. Melissa bizi arkadaşlarıyla tanıştırdı, Evelyn ve Derek adında bir çiftle. Melissa'yla aynı yaşta duruyorlardı, yahut belki biraz daha büyük. Masaya çatal kaşıkları diziyorlardı. Köpek bana tekrar havladı ve Melissa, vay, seni sevmiş, dedi. Yurt dışına çıkması için pasaporta ihtiyacı olduğunu biliyor muydun? İnsanın üç yaşında bir çocuğu olması gibi bir şey. Hiç yoktan güldüm; bir yandan köpek bacaklarıma kafa atıp inliyordu.

Nick elinde tabaklarla evden çıkageldi. Güçlükle yutkunduğumu hissettim. Zayıf ve çok yorgun görünüyordu. Gözlerine güneş giriyordu, geldiğimizi görmemiş gibi bize doğru gözlerini kısarak baktı. Sonra bizi gördü. Aa, selam, yolculuk nasıldı, dedi. Gözlerini benden ayırdı ve köpek uludu. Olaysız, dedi Bobbi. Nick tabakları masaya bırakıp, ıslakmış gibi görünmeyen alnını ıslakmış gibi eliyle sildi.

Sen hep bu kadar sıska mıydın, dedi Bobbi. Seni daha iri hatırlıyorum.

Hastaydı, dedi Derek. Bronşit oldu, bu konuda çok hassas.

Zatürreydim, dedi Nick.

Şimdi iyi misin, diye sordum.

Nick ayakkabılarıma doğru bakıp başını salladı. Evet, aynen, iyiyim şimdi. Gerçekten de farklı görünüyordu; yüzü incelmişti ve gözlerinin altında nemli halkalar oluşmuştu. Antibiyotikleri bitirdiğini söyledi. Dikkatimi başka yöne çekmek için kulak mememi sertçe çimdikledim.

Melissa masayı hazırladı ve ben komik şeyler söyleyip çok gülen Bobbi'nin yanına oturdum. Herkes ondan etkilenmiş gibiydi. Masanın üstünde plastik, biraz yapışkan bir örtü ile bolca taze kruvasan, çeşitli reçeller ve sıcak kahve vardı. Söylediğim zaman kendimi orada olmamalıymışım gibi hissettirmeyecek hiçbir şey bulamıyordum. Sessizce oturup kahve fincanımı üç kez doldurdum. Dirseğimin yanındaki küçük bir kâsede parıltılı bir sıra beyaz küp şeker duruyordu; onları birer birer fincanımın içine salıp karıştırdım.

Bir noktada, Bobbi Dublin havalimanıyla ilgili bir şey söyleyince Derek, ha, bizim Nick'in eski mekânı, dedi.

Havalimanı için özel bir sevgi mi besliyorsun, dedi Bobbi.

O jet sosyeteden ya, dedi Evelyn. Orada yaşıyor bile denebilir.

Hostesin biriyle çılgın bir ilişkisi bile oldu, dedi Derek.

Göğsüm sıkıştı ama başımı kaldırmadım. Kahvem hâlihazırda fazla şekerli olsa da bir küp şeker daha alıp fincan tabağıma koydum.

Hostes değildi, dedi Melissa. Starbucks'ta çalışıyordu.

Keser misiniz şunu, dedi Nick. Sizi ciddi sanacaklar.

Adı neydi sahi, dedi Evelyn. Lola?

Louisa, dedi Nick.

Ona baktım ama o bana bakmıyordu. Ağzının bir tarafıyla gülümsüyordu.

Nick havalimanında tanıştığı bir kızla randevuya çıktı, dedi Evelyn bize.

Farkında olmadan, dedi Nick.

Yani, biraz farkında olarak, dedi Derek.

Nick o noktada artık pes ediyormuş gibi bir surat yaparak, başlıyoruz gene, dercesine Bobbi'ye baktı. Ama esasen hikâyeyi anlatmaktan rahatsızmış gibi durmuyordu.

Üç yıl önce falandı, dedi Nick. O zamanlar sürekli havalimanındaydım, dolayısıyla kızla göz aşinalığım vardı. Ben siparişimi beklerken bazen ayaküstü muhabbet ediyorduk. Neyse, bir gün kahve içmek için şehirde buluşmayı teklif etti. Sandım ki...

Burada diğer herkes yeniden konuşmaya, gülüşmeye ve hep bir ağızdan yorumlar yapmaya koyuldu.

Sandım ki, diye tekrar etti Nick, hakikaten sadece kahve içmek istiyor.

Sonra ne oldu, dedi Bobbi.

Şöyle ki, oraya vardığım zaman, bunun bir çıkma teklifi olduğu kafama dank etti, dedi Nick. Ve çok panik oldum, kendimi berbat hissettim.

Diğerleri tekrar araya girmeye başladı. Evelyn gülüyor, Derek Nick'in o kadar berbat hissettiğinden şüphe duyduğunu söylüyordu. Melissa, tabağından gözlerini ayırmadan, duyamadığım bir şey söyledi.

Dolayısıyla ona evli olduğumu söyledim, dedi Nick.

İçten içe anlamış olmalısın, dedi Derek. Neyin peşinde olduğunu.

Yok yahu, dedi Nick. İnsanlar sürekli beraber kahve içerler yani, öbür türlüsü aklıma bile gelmedi.

Arkasına saklanmak için müthiş bir hikâye olurdu bu, dedi Evelyn. Yani onunla gerçekten bir ilişkin olsaydı.

Güzel miydi, dedi Bobbi.

Nick güldü ve avucu yukarı gelecek şekilde elini, sence, dercesine açıp, öyle böyle değil, dedi.

Melissa buna güldü, Nick de onu güldürebildiği için kendinden memnun, kucağına bakarak gülümsedi. Masanın altında sandaletimin topuğuyla ayak parmaklarımı çiğnedim.

Bir de böyle abuk derecede gençti, değil mi, dedi Derek. Yirmi üç mü ne.

Belki de evli olduğunu biliyordu, dedi Evelyn. Bazı kadınlar evli erkek seviyor; bir tür meydan okuma gibi görüyorlar bunu.

Ayağımın üzerine o kadar kuvvetli bastım ki acısı bacağıma vurdu ve sessiz kalabilmek için dudağımı ısırmam gerekti. Topuğumu kaldırdığımda ayak parmaklarımın zonkladığını hissedebiliyordum.

Öyle olduğunu sanmıyorum, dedi Nick. Ayrıca da evli olduğumu söylediğimde bayağı hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Kahvaltıdan sonra Evelyn'le Derek kumsala indi, Bobbi'yle bense eşyalarımızı yerleştirmek için evde kaldık. Melissa'yla Nick'in yukarıda konuştuğunu duyabiliyor ama kelimelerini değil, yalnızca seslerinin tonunu seçebiliyorduk. Açık pencereden içeri giren bir bal arısı, duvar kâğıdının üzerinde virgülümsü bir gölge oluşturdu, sonra yeniden dışarı çıktı. Eşyalarımı yerleştirmeyi bitirdiğimde duş aldım ve karşı odada bir Françoise Hardy şarkısı söyleyen Bobbi'yi dinleyerek kolsuz, gri, pamuklu bir elbise giydim.

Hep beraber evden çıktığımızda saat iki veya üçtü. Kumsala giden yol, asfaltlanmış bir tepeciği ve iki tane beyaz evi geçip, sarp kayalıkların arasında zikzak çizen bir merdivenden inmeyi gerektiriyordu. Kumsal, renkli havlularına uzanmış, birbirlerinin sırtlarına güneş yağı süren genç ailelerle doluydu. Sular kurumuş yeşil

bir yosun tabakasının gerisine çekilmişti ve kayalıkların yakınında bir grup genç voleybol oynuyordu. Yabancı aksanlı bağırışlarını duyabiliyorduk. Güneş, kumu dövüyordu ve terlemeye başlamıştım. Kahverengi tek parça mayosu ve krem şantinin çukurlarla dolu dokusuna sahip basenleriyle Evelyn'in, yanında Derek'le birlikte bize el salladığını gördük.

Havlularımızı serdik ve Melissa, Bobbi'nin ensesine güneş yağı sürdü. Derek, Nick'e suyun "ferahlatıcı" olduğunu söyledi. Tuz kokusu genzimi yakıyordu. Bobbi boyundan bağlamalı bir üst ile siyah bir şorttan oluşan bikinisinin üstüne giydiği kıyafetleri çıkardı. Nick'le Melissa beraber soyunurken bakışlarımı onlardan kaçırdım. Melissa Nick'e bir şey sordu, Nick de, yok, böyle iyiyim, diye cevap verdi. Evelyn, sonra yanmayasın, dedi.

Sen suya girmeyecek misin, Frances, dedi Derek.

Bunun üzerine herkes dönüp bana baktı. Güneş gözlüğümün kenarına dokunup bir omzumu kaldırdım, tam bir omuz silkme bile değildi.

Güneşte yatmayı tercih ederim, dedim.

Esasen onların önünde soyunmak istemiyordum. Bunu kendi bedenime borçluymuşum gibi geliyordu. Kimse aldırış etmedi, beni kendi hâlime bıraktılar. Onlar gittikten sonra yüzümde yanık izleri oluşmasın diye güneş gözlüğümü çıkardım. Yakınlarımda plastik oyuncaklarla oynayan çocukların Fransızca bağırışları bana kibar ve sofistike geliyordu çünkü söylediklerini anlamıyordum. Yüzüstü yattığım için çocukların yüzlerini göremiyordum ama çevresel görüş alanımda zaman zaman bir ana renk bulutu, kürek veya kova, yahut bir anlığına bir ayak bileği beliriyordu. Eklemlerime kum gibi bir ağırlık çökmüştü. O sabah otobüsün ne kadar sıcak olduğunu düşündüm.

Ben sırtüstü döndükten sonra Bobbi titreye titreye ve oldukça rengi atmış bir şekilde sudan çıktı. Koca bir plaj havlusuna sarınıp bir diğer açık mavi havluyla da Bakire Meryem gibi başını örttü.

Buz gibi, dedi. Kalbim duracak sandım.

Burada kalsaydın keşke. Ben biraz piştim doğrusu.

Başına sardığı havluyu çözüp, kafasını bir o yana bir öbür yana savurmak suretiyle saçlarını bir köpek gibi silkti, ta ki çıplak tenime

küçük bir sağanak yağıp ben bir küfür sallayıncaya kadar. Hak ettin ama, dedi. Sonra Süper Mario desenli o kocaman havlunun içinde kundaklanmış bir hâlde oturup kitabını açtı.

Suya giderken herkes senden bahsediyordu, dedi.

Ne?

Evet, senin hakkında küçük bir grup konuşması yaptık. Meğer ne etkileyiciymişsin. Ben bunu yeni duyuyorum, tabii ki.

Kim dedi ki, dedim.

Kumsalda sigara içebiliyor muyuz?

Ona kumsalda sigara içilebildiğini sanmadığımı söyledim. Oyuncu bir havayla iç çekti ve saçının suyunu sıktı. Bobbi bana kimin iltifat ettiğini söylemediğine göre bunun Bobbi'nin ta kendisi olduğundan emindim.

Nick pek bir şey söylemedi, dedi. Senin etkileyici olup olmamanla ilgili. Ama onu izliyordum; çok tedirgin görünüyordu.

Belki onu izlediğin içindir.

Ya da belki Melissa onu izlediği için.

Öksürdüm ama bir şey demedim. Bobbi el çantasının dibinden bir tahıl barı çıkarıp kemirmeye başladı.

Mesela birden ona kadar bir sayı vermen gerekse, ne kadar hoşlanıyorum dersin, dedi. Okulda benden hoşlandığın zamana on diyelim.

Çok hoşlanmaya da bir mi diyoruz?

Ağzı tahıl barıyla dolu olmasına rağmen güldü.

Her neyse yani, dedi. İnternette onunla konuşmak hoşuna gidiyor gibi mi yoksa içini açıp kanını içmek istiyorsun gibi mi?

Kanını içmek istemiyorum.

Bu cümlenin ilk kelimesini istemeden biraz fazla vurgulamam üzerine Bobbi bir kahkaha patlattı. Başka ne içmek istediğini düşünmeye hazır değilim, dedi. Senin iyice çivin çıkmış. O vakit ona Nick'le aramda yaşananları anlatmayı düşündüm çünkü esprili bir hikâyeymiş gibi anlatılabilirdi ve zaten çoktan bitmişti. Gelgelelim nedense bir şey demedim, o da sadece, erkeklerle seks, ne tuhaf, dedi.

13

Sonraki gün kahvaltı tabaklarını kaldırıyorduk ki Melissa Nick'ten kasabanın dışındaki bir alışveriş merkezine gidip yeni bahçe sandalyeleri almasını istedi. Kendisinin evvelsi gün gitmeyi planladığını ama unuttuğunu söyledi. Nick bu fikre bayılmış görünmese de gitmeyi kabul etti. Of, orası ebesinin nikâhında, dedi. Ama çok inanarak söylemiş gibi değildi. Lavaboda bulaşıkları yıkıyordu, ben de kuruluyor ve dolaba geri yerleştirmesi için Melissa'ya uzatıyordum. Aralarında dururken kendimi münasebetsiz ve istenmeyen biri gibi hissetmiştim ve Bobbi'nin kızardığımı görebildiğinden emindim. Mutfak masasında oturmuş bacaklarını sallayarak meyve yiyordu.

Kızları da götür o zaman, dedi Melissa.

Bize kızlar deme Melissa lütfen, dedi Bobbi.

Melissa ona bir bakış fırlattı ve Bobbi masum masum nektarinini ısırdı.

Genç kadınları da götür o zaman, dedi Melissa.

Nasıl yani, ben eğleneyim diye mi, dedi Nick. Kumsala gitmeyi tercih edeceklerinden eminim.

Onları göle götürebilirsin, dedi Melissa. Ya da Châtelaudren'a gidebilirsiniz.

Oradaki yer hâlâ duruyor mu, dedi Nick.

Châtelaudren'daki yerin hâlâ durup durmadığını konuştular. Ardından Nick dönüp Bobbi'ye baktı. Elleri ve bilekleri ıslaktı.

Uzun araba yolculuklarıyla aranız nasıldır, dedi.

Onu dinlemeyin, o kadar da uzun değil, dedi Melissa. Eğlenceli olacaktır.

Bunu söylerken, kesinlikle eğlenceli olmayacağını bildiğine işaret etmek istercesine güldü. Olur da piknik yapmak istersek diye, arabaya koymak üzere bir kutu çörek ve bir şişe roze şarap verdi. Ayrıca Nick'e teşekkür ederken hızlıca elini sıktı.

Araba bütün sabah güneşte durmuştu ve içeri girebilmek için dahi önce pencereleri açmamız gerekti. İçerisi toz ve ısınmış plastik gibi kokuyordu. Ben arkada oturdum, Bobbi de küçük suratını tıpkı bir teriyer gibi ön koltuğun camından dışarı çıkardı. Nick radyoyu açınca Bobbi yüzünü camdan içeri sokup, CD çaların yok mu? Müzik dinleyebilir miyiz? diye sordu. Nick, tabii olur, dedi. Bobbi CD'lere bakıp onun mu Melissa'nın mı diye tahmin etmeye başladı.

Animal Collective'i kim seviyor, sen mi Melissa mı, dedi.

Sanırım ikimiz de seviyoruz.

CD'yi kim aldı?

Hatırlamıyorum, dedi. Biz o şeyleri paylaşıyoruz, bu arada. Hangisinin, kimin olduğunu hatırlamıyorum.

Bobbi arka koltuğa doğru dönüp bana bir bakış fırlattı. Onu görmezden geldim.

Frances, dedi Bobbi. Nick'in 1992'de Channel 4'de üstün yetenekli çocuklarla ilgili bir belgeselde yer aldığını biliyor muydun?

Bunun üzerine ona bakıp, ne, dedim. Nick, bunu nereden duydun, diyordu. Bobbi üstünde krem şanti bulunan çöreklerden birini kutusundan çıkarmış, kremayı işaret parmağıyla kaşıklıyordu.

Melissa söyledi, dedi Bobbi. Frances de üstün yetenekli bir çocuktu, o yüzden ilgilenebileceğini düşündüm. O belgesele çıkmadı ama. 1992'de de hayatta değildi.

Ondan sonrası hep yokuş aşağıydı, dedi Nick. Melissa bunları sana neden anlatıyor?

Bobbi ona bakıp, baştan çıkarıcı olmaktan ziyade küstahça duran bir hareketle parmağındaki kremayı emdi.

Bana içini döküyor, dedi.

Dikiz aynasından Nick'e baktım ama yolu izliyordu.

Beni çok sevdi, dedi Bobbi. Ama bir yere gider mi bilmiyorum; sanırım evli.

Oyuncunun biriyle altı üstü, dedi Nick.

Bobbi çöreği üç dört ısırıkta bitirdi. Sonra Animal Collective CD'sini koyup müziğin sesini çok yüksek açtı. Ev malzemeleri dükkânına geldiğimizde Nick bahçe sandalyesi almak için içeriye girerken, Bobbi'yle ben otoparkta sigara içtik. Nick sandalyelerin hepsini bir koltuğunun altında taşıyarak geri geldi; son derece erkeksi görünüyordu. Sigaramı sandaletimle ezdiğim sırada bagajı açtı ve korkarım şu göl büyük bir hayal kırıklığı olacak, dedi.

Nick yirmi dakika sonra arabayı park etmişti, ağaçlarla çevrili küçük bir patikadan aşağı yürüdük. Göl mavi ve dümdüzdü, gökyüzünü yansıtıyordu. Etrafta başka kimsecikler yoktu. Su kenarındaki çimenlikte, bir söğüt ağacının gölgesinde oturup kremalı çörek yedik. Bobbi'yle ben şişeyi elden ele vererek sıcak ve tatlı şaraptan sırayla içtik.

Yüzülebiliyor mu, diye sordu Bobbi. Gölde.

Evet, sanırım, dedi Nick.

Bobbi çimenliğin üzerinde bacaklarını uzattı. Yüzmek istediğini söyledi.

Mayon yanında değil, dedim.

Ee, dedi. Burada kimse yok ki.

Ben varım, dedim.

Bobbi buna güldü. Başını arkaya atıp yukarıya, ağaçlara doğru güldü. Kolsuz, pamuklu ve küçük çiçek desenli bir bluz giymişti; kolları zayıf ve kahverengi görünüyordu. Işık yer değiştirmişti ve artık gölgede değildik. Bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Bobbi, dedim. Yapmayacaksın herhâlde.

Nick gömleğini çıkarabiliyor da de ben neden çıkaramıyorum, dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. Nick öksürdü; eğleniyormuş gibi küçük bir öksürüktü.

Ben gömleğimi çıkarmayı planlamıyordum aslında, dedi.

İtiraz etmeye çalışırsan alınacağım, dedi Bobbi.

İtiraz eden ben değilim ki; Frances.

Ha, o mu, dedi Bobbi. Ona bir şey olmaz.

Sonra katladığı kıyafetlerini çimenlerin üzerine bırakıp göle doğru yürüdü. Sırtındaki kaslar cildinin altında kayarak rahatça hareket ediyordu ve yanık izleri gün ışığının altında neredeyse görünmez olduğundan, bedeni yekpare ve tamamıyla mükemmel görünüyordu. Bundan sonraki tek ses suyun içinde hareket eden kol ve bacaklarının sesiydi. Hava çok sıcaktı ve çörekleri bitirmiştik. Biraz daha şarap içip gözlerimle Bobbi'yi aradım.

Hiç utanması yok, dedim. Keşke ben de biraz öyle olsaydım.

Nick'le oldukça yakın oturuyorduk, öyle ki başımı eğsem omzuna değebilirdim. Gün ışığı aşırı parlaktı. Gözlerimi kapayıp göz kapaklarımın ardında garip desenlerin oluşmasına izin verdim. Sıcak, saçlarımdan aşağı boşanıyor ve çalılıklarda minik böcekler mırlıyordu. Nick'in yıkanmış kıyafetlerinin ve evinde kaldığımda kullandığım turuncu duş jelinin kokusunu duyabiliyordum.

Dünkü muhabbet biraz can sıkıcıydı, dedi. Havalimanındaki kızla ilgili.

Şirin, tarafsız bir şekilde gülümsemeye uğraştım ama sesinin tonu rahat nefes almamı zorlaştırıyordu. Benimle yalnız konuşabilmek için fırsat kollamış ve yeniden sırdaşı olmuşum gibiydi.

Bazı kızlar da evli erkek seviyor işte, dedim.

Güldüğünü duydum. Gözlerimi kapalı tutup göz kapaklarımdaki kırmızı şekillerin çiçek dürbünü gibi değişmelerini bekledim.

Bunun doğru olmadığını düşündüğümü dile getirdim, dedi.

Ne kadar da sadıksın.

Ciddi olduklarını sanarsın diye korktum.

Sen ondan hoşlanmamış mıydın, dedim.

Louisa'dan mı? Yani. Tatlıydı falan ama gece rüyamda onu görmüyordum.

Nick bana gece rüyasında beni gördüğünü veya benden özel olarak hoşlandığını kesinlikle hiç söylememişti. "Gece rüyamda onu görmüyordum," hatırladığım kadarıyla, onun için ufacık da olsa özel yere sahip olduğumu ima eden ilk sözüydü.

Ee, şu aralar çıktığın biri var mı, dedi.

Bunun üzerine gözlerimi açtım. Bana bakmıyor, baş ve işaret parmakları arasında tuttuğu bir karahindibayı inceliyordu. Şaka yapıyor gibi bir hâli yoktu. Bacaklarımı sıkı sıkı birleştirdim.

Eh, bir süre var gibiydi, dedim. Ama maalesef benden ayrıldı.

Çiçeğin gövdesini ileri geri çevirip zoraki gülümsedi.

Öyle mi, dedi Nick. Neden böyle bir şey yaptı?

Biliyor musun, hiçbir fikrim yok.

Bana baktı, yüzümün nasıl bir ifadeye büründüğünü bilemediğim için korktum.

Burada olman beni çok mutlu etti, dedi. Seni tekrar görmek güzel.

Bir kaşımı kaldırıp yüzümü başka yöne çevirdim. Bobbi'nin kafasının gümüşi suda bir fokunki gibi batıp çıktığını görebiliyordum.

Ve üzgünüm, dedi.

Mekanik bir gülümsemeyle, neden ki, duygularımı incittiğin için mi, dedim. Nick ağır bir şeyi yere indiriyormuş gibi iç çekti. Gevşedi, oturuşunun değiştiğini hissedebiliyordum. Arkama doğru kaykıldım ve çimenler omuzlarıma değdi.

Tabii, eğer duyguların varsa, dedi.

Hayatında samimi tek bir söz söyledin mi?

Üzgün olduğumu söyledim, bunda samimiydim. Seni tekrar görmenin güzel olduğunu söylemeye çalıştım. İstediğin ne ki? Ayaklarına kapanabilirim ama bunu cazip bulacak biri olduğunu düşünmüyorum.

Beni ne kadar iyi tanıdığını sanıyorsun, dedim.

Bunun üzerine sanki yapmacıklığı nihayet bırakıyormuş gibi bana baktı. İyi bir bakıştı ama onu yaparken de diğerlerinde olduğu gibi rol yapabileceğini biliyordum.

Seni daha iyi tanımak isterim mesela, dedi.

O sırada Bobbi'nin sudan çıktığını gördük ama Nick'in gölgesinde uzanmaya devam ettim, o da kolunu neredeyse yanağıma değdiği yerden oynatmadı. Bobbi titreyerek ve saçlarını sıkarak gölün kenarından yukarı çıktı. Kıyafetlerini tekrar giydiğinde bluzu sırıksıklam olup cildine yapıştı ve neredeyse transparan bir hâl aldı.

Ona bakıp suyun nasıl olduğunu sorduk, o da; acayip soğuk, inanılmazdı, dedi.

/

O gece Nick'le ben akşam yemeğinde yan yana oturduk. Yemekler bittikten sonra Melissa bir şişe şarap daha açtı ve Nick uzanıp sigaramı yaktı. Kibriti söndürdükten sonra kolunu tamamen sıradan bir şey yapıyormuşçasına sandalyemin arkasına koydu. Kimse fark etmiş gibi görünmüyordu, aslında muhtemelen dışarıdan son derece normal görünüyordu ama o bunu yaparken konsantre olmam imkânsız hâle geliyordu. Diğerleri mültecilerden bahsediyordu. Evelyn sürekli, bu insanların bazıları çok iyi eğitim almış; söz ettiğimiz bu insanlar doktorlar ve profesörler, diyordu. İnsanların mültecilerin vasıflarını vurgulama meylini daha önce fark etmiştim. Derek, diğerleri her neyse de doktorları reddettiğinizi düşünün. Akıl almıyor, dedi.

O da ne demek, dedi Bobbi. Tıp diplomaları yoksa onları almayalım mı?

Evelyn, Derek'in kastettiğinin bu olmadığını söylerken, Derek Batılı değer sistemleri ve kültürel görelilikle ilgili bir şey söylemek için onun sözünü kesti. Bobbi, eğer "Batılı değer sistemi" diye bir şey varsa, evrensel sığınma hakkının onun yapı taşlarından biri olduğunu söyledi. Havada tırnak işareti yaptı.

Şu naif çok kültürlülük rüyası, dedi Derek. Žižek bu konuda çok değerli şeyler söylüyor. İnan ya da inanma, sınırlar bir sebep için var.

Ne kadar haklı olduğunun farkında değilsin, dedi Bobbi. Ama eminim hangi sebepten olduğuyla ilgili farklı fikirlere sahibiz.

Nick o an gülmeye başladı. Melissa sohbetle ilgilenmiyormuş gibi başını çevirmekle yetindi. Omuzlarımı hafifçe geri çekip Nick'in kolunu tenimde hissetmeye çalıştım.

Burada hepimiz aynı taraftayız, dedi Derek. Nick, sen de baskıcı, beyaz bir erkeksin, sen arka çık bana.

Ben aslında Bobbi'ye katılıyorum, dedi Nick. Her ne kadar baskıcı olsam da.

Hey Tanrım, kurtar bizi, dedi Derek. Liberal demokrasiye kimin ihtiyacı var ki? Bir de hükümet binalarını yakmayı deneyelim.

Abarttığının farkındayım, dedi Nick, ama neden olmasın diye düşünmemek gittikçe zorlaşıyor.

Yahu sen ne zaman bu kadar radikalleştin, dedi Evelyn. Üniversite öğrencileriyle fazla zaman geçiriyorsun, aklına giriyorlar.

Melissa sol elinde tuttuğu bir kül tablasına sigarasının külünü silkti. Yüzünde komik, küçük bir gülümseme vardı.

Evet, Nick, sen polis devlete bayılırdın eskiden, dedi Melissa. Ne oldu sana?

Bütün bu üniversite öğrencilerini bizimle tatil yapmaya sen davet ettin, dedi. Direnmeye gücüm yetmedi.

Melissa arkasına yaslanıp dumanın parıltısının içinden ona baktı. Nick kolunu sandalyemin arkasından kaldırıp kül tablasında sigarasını söndürdü. Sıcaklık hissedilir derecede düşmüş gibiydi ve her şeyi daha soluk renklerde görüyordum.

Göle gittiniz mi bugün, diye sordu Melissa.

Dönüşte gittik, evet, dedi Nick.

Frances biraz yandı, dedi Bobbi.

Aslında yanmış sayılmazdım ama yüzüm ve kollarım biraz pembeleşmişti ve dokununca sıcak geliyordu. Omuz silktim.

Bobbi kıyafetlerini çıkarıp suya girmekte ısrar edince, dedim.

Seni ispiyoncu, dedi Bobbi. Senden utanıyorum.

Melissa hâlâ Nick'e bakıyordu. Nick bundan hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu; o da ona bakıp gülümsedi, yakışıklı görünmesini sağlayan rahat ve kendiliğinden bir gülümseme. Melissa eğlendiğini ya da yorulduğunu düşündüren bir hareketle başını iki yana salladı ve nihayet bakışlarını çevirdi.

O gece hepimiz geç yattık, sabah iki gibi. On-yirmi dakika karanlıkta yatağımda uzanıp üst kattaki döşemelerin dilsiz şikâyetlerini ve kapanan kapıları dinledim. Hiç kimsenin sesi duyulmuyordu. Karşıda Bobbi'nin odasından çıt yoktu. Doğruldum, sonra tekrar yattım. Susamamış olsam da bir bardak su almak için yukarı çıkma planı yaptığımı fark ettim. Susuzluğumu akşam yemeğinde içtiğim şaraba gönderme yaparak gerekçelendirişimi bile duyabili-

yordum, sanki sonradan yukarıda ne yaptığım konusunda sorguya çekilecekmişim gibi. Tekrar yerimde doğrulup alnıma dokundum, normal sıcaklıktaydı. Sessizce yataktan kalkıp üstümde minik gonca gül desenli beyaz geceliğimle merdivenlerden yukarı çıktım. Mutfağın ışığı açıktı. Kalbim çok hızlı atmaya başladı.

Mutfakta Nick temiz şarap kadehlerini dolaba yerleştiriyordu. Başını kaldırıp bana, aa selam, dedi. Derhâl, sanki ezberden okurmuşçasına cevap verdim; bir bardak su alacaktım. Eğlenmiş ve bana hiç inanmamış gibi bir surat yaptı ama yine de bir bardak uzattı. Su koyup, içmek üzere buzdolabına yaslandım. Ilıktı ve tadı klorlu gibiydi. Eninde sonunda Nick önümde durup, başka şarap kadehi kalmadı, o yüzden, dedi. Birbirimize bakıyorduk. Onun bir yüz karası olduğunu söyledim, o da bunun "son derece farkında" olduğunu söyledi. Elini belime koydu ve tüm bedenimin ona doğru yükseldiğini hissettim. Kemerinin tokasına dokunup, istersen sevişebiliriz ama bunu yalnızca ironik olarak yaptığımı bilmeni isterim, dedim.

Nick'in odası mutfakla aynı kattaydı. Evin o katındaki tek yatak odasıydı; diğer odalar ya yukarıda ya da benimki gibi bodrumdaydı. Penceresi denize açılıyordu, bu yüzden ben bluzumun düğmelerini çözerken o da panjurları sessizce çekip kapattı. İçimdeyken yüzümü omzuna bastırıp, kendini iyi hissediyor musun, dedim.

Sürekli teşekkür ederim demek istiyorum, dedi. Garip, değil mi?

Ona demesini söyledim, o da dedi. Sonra da, geliyorum, dedim ve gözlerini kapatıp, ah, dedi. Bittikten sonra sırtımı duvara verip oturdum ve sırtüstü yatarak nefes alıp verişini izledim.

Zor birkaç hafta geçirdim, dedi. İnternetteki şey için özür dilerim.

Sana soğuk davrandım, biliyorum. Zatürre olduğunu fark etmemiştim.

Gülümsedi ve dizimin altındaki yumuşak kısma dokundu.

Seni rahat bırakmamı istediğini düşündüm, dedi. Kendimi çok hasta ve yalnız hissediyordum gerçekten. Ama benimle alakadar olmak istemiyorsun gibi geldi.

Hayır, bana gece rüyanda beni gördüğünü söylemeni istiyordum, demeyi düşündüm.

Ben de kötü bir dönem geçiriyordum, dedim. Unutalım gitsin.

Vay, bu büyük yüce gönüllülük. Bence zatürre olsam da durumu çok daha iyi idare edebilirdim.

Ama seni affediyorum o yüzden sorun yok.

Dirseklerinden destek alarak doğrulup bana baktı.

Evet ama yani beni çok çabuk affettin, dedi. Senden ayrılmaya çalıştığımı göz önünde bulundurursak. İsteseydin çok daha fazla uzatabilirdin.

Hayır, ben sadece seninle tekrar yatağa girmek istiyordum.

Buna çok sevinmiş gibi güldü. Yüzü ışığın dışında kalacak şekilde gözlerini kapatıp tekrar yattı.

O kadar iyi olduğumu düşünmüyordum, dedi.

Fena değilsin.

Yüz karası olduğumu zannediyordum.

Öylesin ama sana acıyorum, dedim. Ayrıca seks çok iyi.

Bir şey demedi. O gece odasında uyuyamazdım, zira sabahleyin biri oradan çıktığımı görebilirdi. Bunun yerine kendi yatağıma gidip tek başıma, elimden geldiğince küçücük olacak şekilde büzüşüp yattım.

14

Ertesi gün kendimi bir çocuk gibi sıcacık ve uykulu hissediyordum. Kahvaltıda dört dilim ekmek yedim ve iki koca kâse kremalı ve şekerli kahve içtim. Bobbi bana domuzcuk dedi ama bunu "şirin anlamda" söylediğini belirtti. Ve ayağımla masanın altından Nick'in bacağına değip gülmemeye çalışmasını seyrettim. Kabına sığmayan, neredeyse şirret bir neşeyle doluydum.

Étables'da bu şekilde üç koca gün geçti. Bahçede yediğimiz yemeklerde Nick, Bobbi ve ben masanın bir ucunda birlikte oturup sürekli birbirimizin sözünü kesiyorduk. Nick de ben de Bobbi'yi delicesine komik buluyor ve her daim, söylediği her şeye gülüyorduk. Bir seferinde Bobbi kahvaltıda Melissa ve Nick'in David diye bir arkadaşının taklidini yapınca Nick'in gözünden yaş geldi. David'le Dublin'deki edebiyat etkinliklerinde çok kısaca tanışmıştık ama Bobbi onun sesini mükemmel beceriyordu. Nick ayrıyeten bize Fransızca konuşarak ve "r" sesini istek üzerine tekrar tekrar çıkartarak dil becerilerimizi geliştirmemizde yardım etti. Bobbi ona, benim zaten Fransızca konuşabildiğimi ve ondan ders alabilmek için numara yaptığımı söyledi. Bunun üzerine Nick'in kızardığını gördük ve Bobbi bana odanın öbür ucundan gözlerini pörtletti.

Öğleden sonraları Melissa kumsalda güneşliğin altında oturup gazete okuyor, biz de güneşte uzanıp şişelerden su içiyor ve birbirimizin

omuzlarına tekrar tekrar güneş yağı sürüyorduk. Nick yüzmeye gidip parfüm reklamından çıkmış gibi bütün vücudu su damlalarıyla ışıl ışıl geri dönmeyi seviyordu. Derek bunun erkekliğe halel getirdiğini düşünüyordu. Robert Fisk kitabımın sayfasını çevirip dinlemezden geldim. Derek Melissa'ya, görünüşüne çok zaman harcıyor mu peki, dedi. Melissa gazetesinden başını kaldırmadı. Hayır, korkarım kendiliğinden bu kadar yakışıklı, dedi. Birisiyle yakışıklılığı için evlenince böyle oluyor. Nick güldü. Önceki sayfayı okumamış olmama rağmen bir sayfa daha çevirdim.

İki gece üst üste kendi başıma yatmaya gidip, ev sessizleştiğinde kalkıp Nick'in odasına gittim. Geç yatmak beni fazla yormuyordu ama sıklıkla gün içinde kumsalda ya da bahçede uyuyakalıyordum. Dört beş saatten fazla uyuyor olamazdık ama Nick yorgunluktan şikâyet etmiyor ya da çok geç olsa da odasından bir an evvel gitmem için beni sıkıştırmıyordu. İlk geceden sonra akşam yemeğinde şarap içmeyi bıraktı. Ondan sonra hiç içki içtiğini sanmıyorum. Derek bunu sıkça gündeme getiriyordu ve Nick istemediğini söyledikten sonra bile Melissa'nın ona şarap ikram ettiğini fark ediyordum.

Bir defasında yüzdükten sonra beraber denizden çıkarken ona sordum; bildiklerini düşünmüyorsun, değil mi? Hâlen yarı belimize kadar suyun içindeydik. Gözlerini eliyle siper edip bana baktı. Diğerleri kıyıda, havluların yanındaydı ve onları görebiliyorduk. Gün ışığında kollarım lilaya kaçan beyazdı ve tüylerim diken dikendi.

Hayır, dedi. Sanmıyorum.

Gece bir şeyler duyabilirler.

Bayağı sessiziz bence.

Yaptığımız şey acayip riskli geliyor, dedim.

Evet, tabii ki öyle. Yeni mi fark ettin?

Ellerimi suya soktum ve tuz cildimi yaktı. Bir avuç su alıp tekrar denize bıraktım.

Neden yapıyorsun o zaman, dedim.

Ellerini gözlerinden indirdi ve başını iki yana sallamaya başladı. Mermer gibi tümden beyazdı. Görünüşünde çok yalın bir şey vardı.

Benimle flört mü ediyorsun, dedi.

Hadi. Bana doyamadığını söyle.

Bir avuç dolusu suyu vücuduma çarptı. Su yüzüme sıçradı, o kadar soğuktu ki âdeta canım acıdı. Üstümüzü bir kapak gibi örten pürüzsüz mavi göğe baktım.

Yürü git, dedi.

Ondan hoşlanıyordum ama bunu bilmesi gerekmiyordu.

/

Dördüncü gece akşam yemeğinden sonra hep beraber yürüyüş yapmaya köye gittik. Limanın üstünde gökyüzü soluk bir mercan rengiydi, okyanus ise kurşun gibi karanlık görünüyordu. Sıra sıra yatlar tersanede salınıyor, yalınayak gezen güzel görünümlü insanlar güvertelerin üstünde şarap şişeleri getirip götürüyorlardı. Melissa fotoğraf makinesini omzuna asmış, ara sıra fotoğraf çekiyordu. Ben düğmeli, lacivert, keten bir elbise giymiştim.

Dondurmacının önünde telefonum çalmaya başladı. Babam arıyordu. Açarken kendimi koruyormuş gibi, içgüdüsel olarak, diğerlerine sırtımı döndüm. Sesi boğuk geliyordu ve arkada biraz gürültü var gibiydi. O konuşurken başparmağımın tırnağını yemeye ve dokusunu dişlerimle hissetmeye başladım.

Her şey yolunda mı, dedim.

Hah, süper. Arada sırada biricik kızımı arayıp hatrını soramayacak mıyım?

Konuşurken sesinin tonu inip inip çıkıyordu. Sarhoşluğu bana kendimi kirli hissettirdi. Duş almak ya da taze bir parça meyve yemek istedim. O an diğerlerinden biraz uzaklaştım ama onları tamamen arkamda bırakmak istemiyordum. Bunun yerine, herkes dondurma alıp almamayı tartışırken bir sokak lambasının yanında durakladım.

Hayır, tabii ki arayabilirsin, dedim.

Ee, nasıl gidiyor? İş nasıl?

Fransa'da olduğumu biliyorsun, değil mi?

Nasıl, dedi.

Fransa'dayım.

Böylesi basit bir cümleyi tekrar etmek, başka kimsenin dinlediğini düşünmesem de, biraz canımı sıkmıştı.

Ha Fransa'dasın öyle mi, dedi. Doğru ya, pardon. Oralar nasıl?

Çok güzel, sağ ol.

İyi... Bak şimdi, harçlığını sana önümüzdeki ay annen verecek, tamam mı? Üniversite için.

Tamam, olur, dedim. Olur.

Bobbi bana dondurmacıya girdiklerini işaret etti, ben de muhtemelen manik görünen bir gülümsemeyle onlara siz gidin der gibi elimi salladım.

Paraya sıkışık değilsin, değil mi, dedi babam.

Ne? Yo.

Birikim yapmak çok iyi bir alışkanlıktır.

Evet, dedim.

Dükkânın pencerelerinden, camın altına sıra sıra dizilmiş dondurma çeşitlerini ve tezgâhın önünde ellerini kullanarak konuşan Evelyn'i görebiliyordum.

Şimdiki birikimin ne kadar, dedi.

Bilmem. Çok değil.

Çok iyi bir alışkanlık, Frances. Ne dersin? Tam da bu. Birikim yapmak.

Telefon konuşması bundan kısa bir süre sonra bitti. Diğerleri dükkândan çıktığında Bobbi elinde iki külâh dondurma tutuyordu ve birini bana verdi. Bana dondurma aldığı için ona müthiş şükran duydum. Külâhı alıp ona teşekkür ettim ve yüzümü inceleyip, iyi misin, telefondaki kimdi diye sordu. Gözlerimi kırpıp, babamdı, dedim. Yeni bir şey yok. Sırıttı ve peki o zaman, dedi. Dondurma için teşekkür etmene gerek yok. İstemiyorsan ben yiyebilirim. Melissa'nın, fotoğraf makinesini kaldırdığını göz ucuyla görebiliyordum ve sanki bu davranışıyla ya da daha uzun bir zaman önce başka bir davranışıyla bana ayıp etmiş gibi hışımla ona sırtımı döndüm. Huysuzca bir hareket olduğunu biliyordum ama Melissa'nın fark ettiğini sanmıyordum.

/

O gece epey ot içtik ve herkes uyuduktan sonra odasına gittiğimde Nick'in hâlâ biraz kafası iyiydi. Tamamen giyinik biçimde yatağının kenarında oturmuş MacBook'undan bir şeyler okuyordu ama metni pek iyi göremiyormuş ya da kafası karışıkmış gibi gözlerini kısmıştı. O şekilde yakışıklı görünüyordu. Belki biraz da yanmıştı. Benim de kafam iyiydi herhâlde. Ayaklarının dibinde yere oturup başımı baldırına yasladım.

Neden yerde oturuyorsun, dedi.

Seviyorum çünkü burayı.

Aa şey, bugün o telefondaki kimdi?

Gözlerimi kapatıp bana durmamı söyleyene dek başımı ona daha sert yasladım.

Babamdı arayan, dedim.

Senin burada olduğunu bilmiyor muydu?

Bunun üzerine yatağın üstüne çıktım ve Nick'in beline sarılarak arkasına oturdum. Ne okuduğunu görebiliyordum; Camp David Antlaşmaları'yla ilgili uzun bir makaleydi. Gülerek, kafan iyi olduğu zaman açıp Orta Doğu'yla ilgili makaleler mi okuyorsun, dedim.

İlginç bayağı, dedi. E peki baban burada olduğunu bilmiyor muydu?

Ona söylemiştim ama o kadar iyi bir dinleyici değil.

Burnumu hafif ovuşturup alnımı Nick'in sırtına, tişörtünün beyaz kumaşına dayadım. Temiz kokuyordu, sabun gibi, biraz da deniz suyu gibi.

Alkolle ilgili bazı sorunları var, dedim.

Babanın mı? Bana hiç bahsetmedin.

MacBook'unu kapattı ve dönüp bana baktı.

Kimseye bahsetmedim, dedim.

Nick sırtını yatağın başına dayayıp, ne gibi sorunlar, dedi.

Çoğu zaman beni aradığında sesi sarhoşmuş gibi geliyor da, dedim. Ama hiç derinlemesine konuşmadık bu konuyu. Pek yakın değiliz.

Yüz yüze gelecek şekilde Nick'in kucağına sokuldum ve âdeta otomatik bir hareketle saçlarımı okşadı, sanki başkası olduğumu

düşünüyormuş gibiydi. Genelde bana hiç öyle dokunmazdı. Ama bana bakıyordu, o yüzden kim olduğumu biliyordu herhâlde.

Annen biliyor mu, dedi Nick. Yani, birlikte olmadıklarını biliyorum da.

Omuz silkip babamın eskiden de böyle olduğunu söyledim. Ben çok hayırsız bir evladım, dedim. Babamla neredeyse hiç konuşmuyorum. Ama üniversite harçlığımı o veriyor. Bayağı kötü, değil mi?

Bilmem, öyle mi, dedi. Yani harçlığı aldığın ama içki konusunda ona baskı yapmadığın için içmesine zemin hazırlıyormuş gibi hissediyorsun.

Nick'e baktım, o da hafiften durgun ve içten bir ifadeyle bana baktı. Hakikaten samimi olduğunu ve saçlarıma hakikaten bilinçli olarak öyle şefkatle dokunduğunu fark ettim. Evet, dedim. Sanırım.

Ama ne yapabilirsin ki, dedi. Bu maddi bağımlılık olayı çok boktan bir şey. Şahsen annemlerden para almaya artık ihtiyaç duymadığım vakit benim için her şey kesinlikle daha iyiye gitmeye başladı.

Sen annenleri seviyorsun ama. Onlarla geçinebiliyorsun.

Güldü ve yok, gerçekten, hiç öyle değil, dedi. Dalga mı geçiyorsun? Unutma ki bunlar on yaşında saçma sapan bir ceket giyip Platon'dan bahseden çocuklarını televizyona çıkarmış insanlar.

Onlar mı çıkardı, dedim. Ben senin fikrin olduğunu varsaymıştım.

Yok, hayır. Benim o dönem bayağı sorunlarım vardı. Psikiyatrıma sorabilirsin.

Gerçekten psikiyatra gittin mi yoksa esprinin bir parçası mı?

Hmm gibi bir ses yapıp elime tuhaf bir şekilde dokundu. Belli ki hâlâ kafası iyiydi.

Hayır, benim bazı depresif epizotlarım oluyor, dedi. İlaç falan alıyorum.

Gerçekten mi?

Evet, geçen sene bir süre epey hastaydım. Ve şey. Edinburgh'da kötü bir iki haftam oldu, zatürre falan da olunca. Sana anlatılmayacak kadar sıkıcı bir konu muhtemelen. Ama şimdi iyiyim yani.

Sıkıcı değil, dedim.

Bobbi'nin bu durumda ne söylenmesi gerektiğini bileceğini biliyordum; kamusal söylemde akıl sağlığı hakkında birçok fikri vardı. Dışımdan dedim ki; Bobbi depresyonun geç dönem kapitalizm koşullarına karşı insani bir tepki olduğunu düşünüyor. Bu onu gülümsetti. Hasta olmakla ilgili konuşmak istiyor mu diye sordum ama hayır, dedi, pek hevesli değildi. Parmaklarını ensemde, saçlarımın arasında gezdiriyordu ve dokunuşu bende sessiz olma isteği uyandırıyordu.

Bir süre öpüştük ve hiç konuşmadık, yalnızca ben ara sıra, seni çok istiyorum, gibi şeyler diyordum. Kesik kesik nefes alıyor, hmm, ve ah, iyi, gibi hep söylediği şeyleri söylüyordu. Elini elbisemin altına sokup bacağımın iç kısmını okşadı. Ani bir dürtüyle bileğini tuttum ve bana baktı. İstediğin bu mu, dedim. Kafası karışmış gibiydi, cevaplayamadığı takdirde benim onun adına cevaplayacağım bir bulmacayla karşısına çıkmış gibiydim. Ee, evet, dedi. Peki... senin istediğin bu mu? Ağzımın –çenemin öğütücü düzeneğinin– kasıldığını hissedebiliyordum.

Bazen o kadar istekli görünmüyorsun da, dedim.

Güldü –ama beklediğim anlayışlı tepki bu değildi. Aşağı baktı, yüzü biraz kızarmıştı. İstekli görünmüyor muyum, dedi.

O an kırıldım ve yani ben seni ne kadar istediğimden ve ne kadar eğlendiğimden söz edip duruyorum ama hiçbir zaman o kadar karşılıklı olmuyor. Çoğu zaman seni tatmin etmiyormuşum gibi hissediyorum.

Elini kaldırıp ensesini sıvazlamaya başladı. Aa, dedi. Peki, özür dilerim.

Uğraşıyorum burada. Yanlış yaptığım şeyler varsa bana söylemeni istiyorum.

Hafiften utanıp sıkılarak, sen yanlış bir şey yapmıyorsun, dedi. Sorun bende, ben biraz çekiniyorum işte.

Başka da bir şey demedi. Buna ekleyecek bir şey bulamadım ve içimi rahatlatatacak bir şey yapması için ne kadar bariz bir şekilde çabalasam da bunu yapmayacağı açıktı. Öpüşmeye devam ettik ve bunları düşünmemeye çalıştım. Bu sefer ellerim ve dizlerimin üstüne çökmek ister miyim diye sordu ve olur, dedim. Birbirimizi

seyretmeden soyunduk. Yüzümü döşeğe dayadım ve saçlarıma dokunuşunu hissettim. Koluyla bedenimi sarıp, bir dakika buraya gel, dedi. Dik bir şekilde dizlerimin üstüne çöktüm; göğsünü sırtımda hissedebiliyordum ve başımı çevirdiğimde ağzı kulağımın kenarına değdi. Frances, seni öyle çok istiyorum ki, dedi. Gözlerimi kapattım. Kelimeler aklımı geçip doğrudan bedenime gidiyor ve orada kalıyor gibiydi. Konuşurken sesim alçak ve şehvetliydi. Bana sahip olamazsan ölür müsün, dedim. Evet, dedi.

O içimdeyken nasıl nefes alındığını unutmuşum gibi hissettim. Elleriyle belimi kavramıştı. Ona sürekli daha sert yapmasını söylüyordum, gerçi öyle yaptığında biraz acıyordu. Acımadığına emin misin, gibi şeyler diyordu. Ona, acımasını istediğimi söyledim ama gerçekten istiyor muydum bilmiyorum. Ve Nick sadece, tamam, dedi. Bir süre sonra o kadar zevk almaya başladım ki artık net göremiyordum ve bütün cümleleri telaffuz edebileceğimden emin değildim. Lütfen, lütfen deyip duruyordum ama ondan ne istediğimi bilmiyordum. Sessiz olmamı söyler gibi bir parmağını dudaklarıma dayadı ve onu boğazımın arkasına götürene kadar ağzıma aldım. Ah, hayır, yapma, dediğini duydum. Ama çok geçti, geldi. Terliyordu ve sürekli, siktir, çok üzgünüm. Siktir, diyordu. Fena hâlde titriyordum. Aramızda olan bitene dair hiçbir fikrimin olmadığını hissediyordum.

Dışarıda gün ağarmaya başlamıştı ve gitmem gerekiyordu. Nick oturup elbisemi tekrar üstüme geçirişimi izledi. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Birbirimize kederli yüz ifadeleriyle baktık ve sonra bakışlarımızı çevirdik. Odamda uyuyamadım. Yatağımın üzerinde dizlerimi göğsüme çekerek oturup panjurlardaki bir kesikten sızan ışığı seyrettim. Sonunda pencereyi açıp denize baktım. Şafak sökü-yordu ve gökyüzü eşsiz, gümüşsü bir maviydi. Yukarıdaki odada Nick'in yürüdüğünü duyabiliyordum. Gözlerimi kapatırsam ona çok yakın, nefes alıp verişini duyabilecek kadar yakın, olduğumu hissediyordum. Üst katta kapıların açıldığını, köpeğin havladığını ve kahve makinesinin kahvaltı için çalıştırıldığını duyana kadar pencerede öylece oturdum.

15

Ertesi gece Evelyn, ünlülerin isimlerini kâğıtlara yazıp büyük bir kâseye koyduğumuz bir takım oyunu oynamak istedi. Kâseden bir isim çekiyordunuz ve takım arkadaşlarınız ismi tahmin edene kadar onunla ilgili evet-hayır soruları soruyorlardı. Karanlıktı; oturma odasında ışıklar ve panjurlar açık oturmuştuk. Arada sırada güvenin biri pencereden giriyor, Derek ona öldürmesini söylese de Nick onu yakalayıp yeniden dışarı atıyordu. Bobbi Dereke yeter deyince Derek, hayvan haklarının güveleri de kapsadığını söyleme bana, dedi. Bobbi'nin dudakları şaraptan boyanmıştı; sarhoştu.

Hayır, dedi Bobbi. Ölmesini istiyorsan kendin öldür bitsin.

Melissa, Derek ve ben bir takımdaydık, Nick, Bobbi ve Evelyn de diğerindeydi. Yemekte zaten bolca şarap içmiştik ama biz isimleri yazıp kâseye koyarken Melissa bir şişe daha çıkardı. Melissa şişeyi Nicke doğru uzattığında Nick boş olan su bardağının üstünü eliyle kapadı. Melissa kendi kadehini doldurmaya gitmeden sanki karşılıklı bakıştılar.

İlkin diğer takım başladı ve isimleri Nick çekiyordu. İlk ismi okuyup kaşlarını çattı, sonra da, ha, tamam, dedi. Bobbi erkek olup olmadığını sorunca, hayır, dedi. Kadın mı, dedi Bobbi. Evet evet. Evelyn siyasetçi veya oyuncu veya sporcu olup olmadığını sordu

ama hiçbiri değildi. Bobbi, müzisyen dedi. Nick de, bildiğim kadarıyla değil, hayır, dedi.

Bu ünlü biri mi, dedi Bobbi.

Ünlü darken, dedi Nick.

Hepimiz bu kişinin kim olduğunu biliyor muyuz, dedi Evelyn.

Siz ikiniz kesin biliyorsunuz, dedi Nick.

Ha, dedi Bobbi. Peki, o zaman gerçek hayatta tanıdığımız biri mi bu?

Nick, evet dedi. Melissa, Derek ve ben oturmuş, konuşmadan seyrediyorduk. Elimdeki şarap kadehinin fazlasıyla farkındaydım, sapını başparmağımla fazlasıyla sıkı tutuyordum.

Sevdiğin biri mi, dedi Bobbi. Yoksa sevmediğin biri mi?

Benim mi? Tabii, severim onu.

O da seni sever mi, dedi Bobbi.

Kim olduğunu anlamanıza yardımcı olacak mı bu gerçekten, dedi Nick.

Olabilir, dedi Bobbi.

Bilmiyorum, dedi Nick.

Sen onu seviyorsun ama o seni seviyor mu bilmiyorsun, dedi Bobbi. Onu çok iyi tanımıyor musun? Yoksa esrarengiz biri mi?

Soruları çok aptalca buluyormuşçasına başını iki yana sallayıp kendi kendine güldü. Melissa, Derek ve benim çok hareketsiz durduğumuzu hissettim. Artık kimse konuşmuyor ve içmiyordu.

Herhâlde ikisi de biraz, dedi Nick.

Onu çok iyi tanımıyorsun ve esrarengiz biri, dedi Evelyn.

Senden daha mı akıllı, dedi Bobbi.

Evet, ama bir sürü insan öyle. Bu sorular pek stratejik durmuyor.

Tamam, tamam, dedi Bobbi. Bu kişi daha çok duygusal mı akılcı mı?

Akılcı herhâlde.

Yani duygusuz, dedi Bobbi. Duygusal zekâsı gelişmemiş.

Ne? Hayır. Öyle demedim.

Yüzüme belli belirsiz bir sıcaklık bastı ve kadehimin içine baktım. Nick'in hafif tedirgin göründüğünü düşündüm, yahut en

azından çoğunlukla takındığı kayıtsız ve rahat tavrı yoktu, sonra da bunun takınılan bir tavır olduğuna ne zaman karar verdiğimi düşündüm.

Dışa dönük mü içe dönük mü dedi Evelyn.

İçe dönük diyeyim, dedi Nick.

Genç mi yaşlı mı dedi Evelyn.

Genç, kesinlikle genç.

Bu kişi bir çocuk mu, dedi Bobbi.

Hayır, hayır, yetişkin. Tanrım.

Yetişkin bir kadın, peki, dedi Bobbi. Peki sence onun mayolu hâlini çekici bulur muydun?

Nick, Bobbi'ye bitmek bilmez bir saniye boyunca bakıp sonra kâğıdı bıraktı.

Bobbi kim olduğunu biliyor, dedi Nick.

Hepimiz kim olduğunu biliyoruz, dedi Melissa sessizce.

Ben bilmiyorum, dedi Evelyn. Kim ki? Sen misin, Bobbi?

Bobbi küçük, muzır bir sırıtışla, Frances'ti, dedi. Onu seyrettim ama bu performansıyla kimi hedeflediğini anlayamadım. Eğlenen yalnızca Bobbi'nin kendisiydi ama bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu; performans tam istediği gibi gerçekleşmişti sanki. Aptalca bir şekilde oldukça geç fark ettim ki ismimi kâseye koyan da çok büyük ihtimalle oydu. Onun yabaniliğini, bir şeylerin içine girip onları kırma eğilimini hatırladım ve ondan korktum; ilk korkuşum değildi bu. Hislerimle ilgili özel bir şeyleri ifşa etmek, sırrı şakaya ya da oyuna dönüştürmek istiyordu.

O raunt bittikten sonra odanın atmosferi değişti. Başta diğerlerinin ilişkimizi bildiğinden, geceleyin bizi duyduklarından, hatta Melissa'nın bile bildiğinden korktum ama sonra bunun farklı nitelikte bir gerilim olduğunu fark ettim. Derek'le Evelyn, Nick'in adına tedirgin olmuş gibi duruyor, sanki Nick'in, duygularını benden saklamaya çalışmış olduğunu düşünüyorlardı; bana karşıysa, içerlemiş ya da kırılmış olabileceğime dair dillendirmedikleri bir tür endişe sergiliyorlardı. Evelyn bana anlayışlı bakışlar atıp duruyordu. Melissa, Bill Clinton ismini doğru tahmin ettikten sonra koridorun öbür ucundaki lavaboya gitmek için izin istedim. Ellerimi soğuk

suya tutup gözlerimin altını suyla sildim, sonra yüzümü temiz bir havluyla kuruladım.

Koridorda Melissa lavaboyu kullanmak için bekliyordu. Yanından geçtiğim sırada, iyi misin, diye sordu.

İyiyim, dedim. Neden ki?

Dudaklarını büzdü. O gün mavi, geniş yakalı ve etekleri pilili bir elbise giymişti. Ben paçaları kıvrılmış bir kot pantolonla buruşuk bir beyaz tişört giymiştim.

Bir şey yapmadı değil mi, dedi. Seni rahatsız edecek bir şey.

Nick'ten bahsettiğini fark ettim ve bir anda takatimi yitirdim.

Kim, dedim.

Böyle deyince onu düş kırıklığına uğrattığım izlenimini uyandıran tatsız bir bakış attı.

Yok bir şey, dedi. Boş ver.

Bana sahip çıkmak için çaba gösterdiğini ve bunun onun için muhtemelen zor olduğunu bildiğim için kendimi suçlu hissettim. Sessizce, yok, hayır, tabii ki öyle bir şey yapmadı. Bilmem... Bir şey yok sanırım. Özür dilerim. Sanırım Bobbi'den dolayı biraz şey oldum, dedim.

Herhâlde hoşlanıyor senden, ne bileyim, dedi. Zararsız bir şeydir eminim; rahatını kaçıracak bir şey olursa bana anlatabileceğini bilmeni istedim sadece.

Çok teşekkür ederim, çok düşüncelisin. Ama gerçekten, beni... beni rahatsız etmiyor.

Bunun üzerine iyi olmam ve kocasının yakışıksız bir şey yapmamış olması onu rahatlatmış gibi gülümsedi. Ben de minnetle gülümsedim ve Melissa ellerini elbisesinin eteklerine sildi.

Normalde yapmaz böyle şeyler, dedi. Ama onun tipisin herhâlde.

Ayaklarımıza baktım, başım dönüyormuş gibi hissediyordum.

Yoksa gururum okşansın diye kendimi mi kandırıyorum, dedi.

O noktada gözlerinin içine baktım ve beni güldürmeye çalıştığını fark ettim. Düşünceli tavrı ve bariz güveni karşısında duyduğum minnetle güldüm.

Sanırım gururu okşanan benim burada, dedim.

Onun ilgisinden mi canım, işe yaramazın teki. Kadınlar konusundaki zevki harika ama.

Banyoyu işaret etti. Önünden çekildim, o da içeri girdi. Yüzümü bileğimle sildiğimde nemli olduğunu fark ettim. Nick'e "işe yaramaz" derken ne kastettiğini düşündüm. Şefkatle mi iğneleyici olarak mı söylediğini anlayamıyordum; ikisinin aslında aynı şeymiş gibi görünmesine sebep olan bir tarzı vardı.

Ondan sonra oyun çok devam etmedi. Bobbi yatmaya gidene kadar onunla hiç konuşmadım. Diğer herkes gidene kadar da kanepede oturdum ve birkaç dakika sonra Nick geri geldi. Panjurları kapatıp pencerenin pervazına yaslandı. Esneyip saçlarıma dokundum. Ya, bayağı garipti, değil mi, dedi. Bobbi'nin işi. Garip olduğuna katıldım. Benim Bobbi hakkında nasıl hissettiğimden emin olmadığından belki, Nick, Bobbi konusunda temkinli görünüyordu.

İçkiyi bıraktın mı, dedim.

Beni yoruyor da. Hem bütün bunlar için ayık olmayı tercih ediyorum.

Birazdan tekrar kalkmamızı beklermiş gibi kanepenin koluna oturdu. Bütün bunlarla neyi kastediyorsun, diye sordum. O da, ha, gece geç saatlerdeki bütün bu heyecan verici sohbetlerimizi diyorum, dedi.

Sarhoşken seks yapmayı sevmiyor musun, dedim.

Sarhoş olmamam herkes için daha iyi muhtemelen.

Nasıl yani, performans meselesi mi? Benim şikâyetim yok.

Yok, seni memnun etmek çok kolay, dedi.

Bunu söylemesinden hoşlanmadım, her ne kadar doğru olsa ve muhtemelen gerçekten böyle düşünse de. Eliyle bileğimin içine dokundu ve ürperdiğimi hissettim.

O kadar da değil, dedim. Öylece yatıp ne kadar harika olduğunu söylememin hoşuna gittiğini biliyorum sadece.

Yüzünü buruşturup, çok sert oldu, dedi. Güldüm ve, hay aksi, fantezine çomak mı soktum, dedim. Tekrar ne kadar güçlü ve erkeksi olduğunu söyleyip iç geçirebilirim istersen. Bunun üstüne bir şey demedi.

Ben yatsam iyi olur zaten, dedim. Pilim bitti.

Alışılmışın dışında bir sevecenlikle elini sırtıma dokundurdu. Hiç kımıldamadım.

Neden daha önce hiç evlilik dışı ilişkin olmadı, dedim.

Bilmem, karşıma pek kimse çıkmadığından herhâlde.

Ne demek bu?

Bir saniyeliğine gerçekten şunu diyeceğini düşündüm; karşıma çıkan kimseyi arzulamadım ben, seni arzuladığım kadar. Fakat bunun yerine şöyle dedi; ya bilmiyorum ki. Uzun süre birlikte bayağı mutluyduk o yüzden o dönem böyle bir şeyi hiç düşünmedim. İnsan âşık olunca böyle şeyler pek aklına gelmiyor.

Ne zamandır âşık değilsin?

Bunun üzerine elini kaldırdı, böylece artık bedenlerimizin hiçbir yeri birbirine dokunmuyordu.

Olmadığımı sanmıyorum aslında, dedi.

Yani ona hâlâ âşık olduğunu söylüyorsun.

Yani, evet.

Bakışlarımı tavandaki abajura diktim. Yanmıyordu. Oyuna başlamadan önce abajurun yerine masa lambasını yakmıştık; pencereye doğru uzun gölgeler saçıyordu.

Bu canını acıtıyorsa üzgünüm, dedi.

Hayır, tabii ki acıtmıyor. Ama o zaman bu, onunla oynadığın bir oyun gibi mi? Yani onu bir üniversite öğrencisiyle aldatarak seni fark etmesini sağlamaya çalışmak falan.

Oha. Ne? Beni fark etmesini sağlamak mı?

Öyle değil mi? Bana baktığını görmemiş değil sonuçta. Az evvel beni rahatsız edip etmediğini sordu.

Yuh, dedi. Pekâlâ. Ediyor muyum?

Ona hayır diyecek havada değildim, bu yüzden cevap vermek yerine gözlerimi devirdim ve kanepeden kalkıp gömleğimi düzelttim.

Yatmaya gidiyorsun o zaman, dedi.

Evet dedim. Telefonumu aşağı götürmek üzere el çantama koydum ve ona tekrar dönüp bakmadım.

Kırıcıydı biliyor musun, dedi. Az önce söylediğin şey.

Hırkamı yerden alıp çantamın üstüne örttüm. Sandaletlerim şöminenin yanında duruyordu.

Bunu sırf ilgi çekmek için yapacağımı düşünüyorsun, dedi. Benimle ilgili bu şekilde düşünmenin sebebi ne?

Belki karın artık seninle ilgilenmiyor olsa da ona hâlâ âşık olmandır.

Güldü ama ona bakmadım. Şöminenin üstündeki aynaya göz attığımda yüzüm korkunç görünüyordu; o kadar kötüydü ki şoke oldum. Yanaklarım tokat yemiş gibi benek benek, dudaklarım kuru ve neredeyse beyazdı.

Kıskanmıyorsun, Frances, değil mi, dedi.

Sana karşı bir şeyler hissettiğimi mi düşünüyorsun? Kendini utandırma istersen.

Sonra da aşağı indim. Yatağıma girdiğimde kendimi berbat hissediyordum, üzüntüden ziyade şoktan ve tuhaf bir yorgunluktan ötürü. Biri beni omuzlarımdan tutup sertçe ileri geri sarsmış ve yalvarmama rağmen durmamış gibi hissediyordum. Bunun kendi kabahatim olduğunu biliyordum. Nick'i benimle kavga etmeye kışkırtmak için özel bir çaba göstermiştim. Şimdi, çıt çıkmayan evin içinde tek başıma yatarken, her şeyin kontrolünü kaybettiğimi hissediyordum. Tek karar verebildiğim, Nick'le seks yapıp yapmamaktı; bununla ilgili nasıl hissedeceğime ya da bunun ne anlama geleceğine karar veremiyordum. Ve onunla kavga etmeye ve ne konuda kavga edeceğimize karar verebilsem de, onun ne diyeceğine ya da söylediklerinin canımı ne kadar acıtacağına karar veremiyordum. Kollarımı kavuşturmuş, kıvrılmış yatarken aklımdan şu buruk düşünce geçti; bütün güç onda, benimse hiçbir gücüm yok. Bu tam olarak doğru değildi ama kırılganlığımı ne kadar hafife aldığımı ilk kez o gece anladım. Nick'le olabilmek için herkese, Melissa'ya, Bobbi'ye yalan söylemiştim. İçimi dökebileceğim, yaptıklarımla ilgili anlayış gösterecek kimse bırakmamıştım kendime. Ve bütün bunlar başkasına âşık biri içindi. Gözlerimi yumup başımı sertçe yastığa gömdüm. Bir önceki gece beni istediğini söylediğinde nasıl hissettiğimi düşündüm. İtiraf et işte, dedim kendi kendime. Seni sevmiyor. Canını acıtan bu.

16

Ertesi sabah kahvaltıda, Bobbi'yle benim uçağımızdan önceki gün, Melissa bize Valerie'nin ziyarete geleceğini söyledi. Hangi odanın ona verileceği konusu konuşulurken, metalik görünümlü kırmızı bir uç uç böceğinin küp şekerlere ulaşmak üzere masayı kararlılıkla katetmesini seyrettim. Böcek, robotik bacaklı minyatür bir robota benziyordu.

Bir de, akşam yemeği için bir şeyler almamız gerekecek, diyordu Melissa. Birkaçınız süpermarkete gidebilir, değil mi? Bir liste yapayım ben.

Ben giderim, dedi Evelyn.

Melissa ikiye ayrılmış bir kruvasanın içine tuzlanmış tereyağı boca ediyor ve konuşurken bıçağı hafifçe hareket ettiriyordu.

Nick seni arabayla götürebilir, dedi. Bir tatlı almamız lazım, o güzel, taze olanlardan. Bir de çiçek. Size yardım etmesi için birini daha götürün. Frances'i götürsenize. Senin için sorun olmaz, değil mi, Frances?

Uç uç böceği şeker kâsesine ulaştı ve sırlı, beyaz kenarından tırmanmaya koyuldu. Kibar olduğunu umduğum bir ifadeyle Melissa'ya bakıp, yo, tabii giderim, dedim.

Derek, sen de bahçedeki büyük yemek masasını hazırlayabilirsin bizim için, dedi Melissa. Bobbi'yle ben de evi toplarız.

Güzergâhta anlaştıktan sonra kahvaltımızı bitirip tabaklarımızı içeri götürdük. Nick araba anahtarlarını bulmaya gitti, gözlüğüyle ergen gibi görünen Evelyn de kapının önündeki merdivenlere oturup dirseklerini dizlerine koydu. Melissa mutfaktaki pencerenin pervazına yaslanmış listeyi yazıyor, Nick kırlentleri kaldırıp, anahtarları gören olmadı mı, diyordu. Holde sırtımı duvara dayamış, ayak altında durmamaya çalışıyordum. Çengelde asılılar, dedim ama o kadar sessizce dedim ki beni duymadı. Ceplerimden birinde falan unutmuş olabilirim, dedi Nick. Melissa dolapları açıp hangi malzemelerin eksik olduğuna bakıyordu. Nick ona, sen gördün mü, dediği hâlde onu görmezden geldi.

Sonunda anahtarları çengelden sessizce alıp, yanımdan geçerken Nick'in eline bıraktım. A, işte burada, dedi. Teşekkür ederim. Göz göze gelmemeye çalışıyordu ama bu kişisel bir şey değildi. Kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyor gibiydi. Buldun mu, dedi Melissa mutfaktan. Çengele baktın mı?

Ardından Evelyn, Nick ve ben, arabaya indik. Sisli bir sabahtı ama Melissa ilerleyen saatlerde sisin açılacağını söylemişti. Ben tam dönüp Bobbi'ye bakmıştım ki yatak odasının penceresinde belirdi. Panjurları açıyordu. Hadi bakalım, dedi. Terk et beni. Git yeni arkadaşlarınla süpermarkette eğlen.

Belki bir daha hiç dönmem, dedim.

Dönme, dedi Bobbi.

Arka koltuğa oturup kemerimi bağladım. Evelyn'le Nick'in de arabaya binip kapılarını kapatmasıyla, ait olmadığımı hissettiğim ortak bir mahremiyete hapsolduk. Evelyn anlamlı ve bitkin bir şekilde iç çekti ve Nick arabayı çalıştırdı.

Siz arabanın o sorununu çözdünüz mü sonra, dedi Nick Evelyn'e.

Hayır, Derek bayiyi aramama izin vermiyor, dedi. O "halledi-yormuş".

Garaj yolundan kumsala giden yola çıktık. Evelyn gözlüğünün arkasından gözlerini ovuşturuyor ve başını iki yana sallıyordu. Pus, gri bir duvak gibiydi. Kendi karnıma yumruk attığımı hayal ettim.

Ha, hallediyor, peki, dedi Nick.

Biliyorsun huyunu.

Nick'ten, hmm, gibi manidar bir ses çıktı. Limanın yanından geçiyorduk; sisin ardından gemiler kendilerini kavramlar gibi dolaylı biçimde gösteriyorlardı. Burnumu arabanın camına değdirdim.

Seninki son zamanlarda oldukça uyumlu davranıyor, dedi Evelyn. Ben de öyle düşünüyordum. Bugüne kadar.

İşte bu Valerie prodüksiyonundan ötürü, dedi Nick.

Ama o mevzudan önce, dedi Evelyn. Nispeten rahattı, değil mi?

Yo, evet, haklısın. Gerçekten öyleydi.

Nick sola dönmek için sinyal verdi ve ben hiçbir şey demedim. Melissa'dan bahsettikleri açıktı. Evelyn gözlüğünü çıkarmış, merceklerini eteğinin yumuşak, pamuklu kumaşıyla siliyordu. Sonra gözlüğü tekrar takıp aynada kendisine baktı. Benim yansımamı fark etmesiyle birlikte yüzü müstehzi bir hâl aldı.

Sakın evlenme, Frances, dedi.

Nick güldü ve, Frances böylesine burjuva bir kurumun seviyesine asla inmez, dedi. Köşeyi dönmek için direksiyonu çeviriyordu ve gözlerini yoldan ayırmadı. Evelyn gülümseyerek pencereden gemilere baktı.

Valerie'nin geleceğini bilmiyordum, dedim.

Sana söylememiş miydim, dedi Nick. Dün gece söyleyecektim aslında. Altı üstü akşam yemeğine geliyor, bizde kalmayabilir yani. Ama her daim kraliyet bebeği muamelesi görüyor.

Melissa ona biraz takık, dedi Evelyn.

Nick omzunun üstünden arka cama baktı ama bana bakmadı. Arabayı kullanmakla meşgul oluşu hoşuma gitmişti çünkü bu, birbirimizin farkında olduğumuzu gösterme gerekliliğinin yarattığı yoğunluk olmaksızın konuşabilmemizi sağlıyordu. Tabii ki önceki gece Valerie'den bahsetmemiş olmasının sebebi, bunun yerine karısını hâlâ sevdiğini ve onun için hiçbir anlam taşımadığımı söylemiş olmasıydı. Valerie'yle ilgili yapmayı planladığı konuşma, artık sonsuza dek kaybetmiş olduğumuzu hissettiğim kişisel bir yakınlığa işaret ediyordu.

Eminim her şey yoluna girecektir, dedi Evelyn.

Nick de ben de sustuk. Onun sessizliği anlamlıydı ama benimkisi değildi, zira onun her şeyin yoluna girip girmeyeceğine dair fikri, benimkinin aksine önemliydi.

Ya, en azından tamamen çekilmez olmayacak, dedi Evelyn. Frances'le Bobbi ortamı yumuşatmak üzere orada olacak.

Yaptıkları bu mu, dedi. Merak ediyordum ben de.

Evelyn aynadan bana küçük bir gülücükle, ayrıca çok dekoratifler de, dedi.

İşte buna itiraz ediyorum, dedi Nick. Hararetle.

Süpermarket, kasabanın dışında, büyük, camdan ve yoğun klimalı bir binaydı. Nick market arabasını aldı ve onu takip ederek tek yönlü giriş kapılarından güvenlik etiketli plastik kutularda erkek saatleriyle kitapların bulunduğu bölüme girdik. Nick, elde taşınması gerekenlerin sadece tatlı ve çiçekler olduğunu, diğer her şeyi arabaya koyabileceğimizi söyledi. Evelyn'le kafa kafaya verip, ne tür bir tatlının tartışma çıkarma ihtimalinin en düşük olacağını konuştular ve bol çilekli ve jöleli pahalı bir şeyde karar kıldılar. Evelyn tatlı reyonuna gitti ve Nick'le ben yürümeye devam ettik.

Çıkarken seninle gelip çiçekleri alırım, dedi.

Gelmene gerek yok.

Yani, yanlış çiçekleri alırsak benim suçum olduğunu söylemeyi tercih ederim.

Kahve reyonundaydık ve Nick farklı ebatta paketlere konmuş envaiçeşit öğütülmüş kahveyi incelemek için durmuştu.

Bu kadar centilmen olmana gerek yok, dedim.

Yok, sadece Melissa'yla senin kavga etmenizi kaldıramayabilirim bugün.

Nick siyah renkli çeşit çeşit kahve paketini market arabasına yüklerken ellerimi etek ceplerime soktum.

Neyse, en azından senin kimin tarafında olacağını biliyoruz, dedim.

Sol elinde bir paket Etiyopya kahvesi, yüzünde hafif esprili bir ifadeyle kafasını kaldırdı.

Kimin, dedi. Benimle artık ilgilenmeyenin mi, beni sadece seks için kullananın mı?

Bütün suratımın aniden kıpkırmızı olduğunu hissettim. Nick elindeki kahveyi bıraktı ama o bir şey söyleyemeden ben uzaklaşmıştım bile. Süpermarketin en ucundaki sandviç tezgâhına ve canlı, kabuklu deniz hayvanlarıyla dolu tanka kadar yürüdüm. Kabuklular tarih öncesindenmiş gibi görünüyordu, mitolojik harabeleri andırıyorlardı. Suçlayıcı gözlerini bana dikmiş, kıskaçlarını tankın camdan kenarlarına nafile çarpıyorlardı. Elimin soğuk kısmını yüzüme değdirip onlara kötücül ve kızgın bakışlarla karşılık verdim.

Evelyn, elinde ince, mavi plastikten koca bir kutu, içinde de çilekli bir tartla sandviç bölümünden çıkageldi. Tart alengirli görünüyordu.

Bana listede ıstakoz var deme, dedi.

Benim bildiğim yok, hayır.

Bana baktı ve bir kez daha beni yüreklendiriyormuşçasına gülümsedi. Nedense, yüreklendirmek, Evelyn'in benimle başlıca etkileşime girme şekli gibiydi.

Herkes biraz gergin bugün, o kadar, dedi.

Nick'in market arabasıyla başka bir reyondan çıktığını gördük ama bizi görmeden döndü. Sağ elinde Melissa'nın yazdığı liste vardı, sol eliyle de arabayı itiyordu.

Geçen sene küçük bir olay oldu, dedi. Valerie'yle.

Aa.

Beraber Nick'in arabasının peşinden yürüdük ve konuyu açmasını bekledim ama açmadı. Süpermarketin içinde, kasaların yanında, saksı çiçekleri ve kovalar dolusu kesilmiş karanfil ve krizantem satan bir çiçekçi vardı. Nick iki buket pembe gül ve bir tane de karışık buket seçti. Güllerin kocaman, dokunma isteği uyandıran taç yaprakları ve sımsıkı, kendini gizleyen orta kısımları vardı; bir nevi cinsel kâbus gibiydiler. Nick bana buketleri uzatırken ona bakmadım. Onları sessizce kasaya götürmekle yetindim.

Pek bir şey söylemeden birlikte süpermarketten çıktık. Yağmur cildimizi ve saçlarımızı boncuklarla beziyor, park hâlindeki arabalar ölü böceklere benziyordu. Evelyn, bir sefer Derek'le birlikte arabayla feribota binmeleri ve *É*tables yolunda lastiklerinin patlaması üzerine Nick'in kendi arabasıyla gelip onların lastiklerini değiştir-

mek zorunda kalmasıyla ilgili bir anılarını anlatmaya başladı. Bunu anlatmasının arkasındaki dolaylı ve belki de bilinçsiz niyetin, Nick'e geçmişte yapmış olduğu iyi şeyleri hatırlatarak onu neşelendirmek olduğunu kavradım. Seni gördüğüme hiç o kadar mutlu olmamıştım, dedi Evelyn. O lastiği sen de değiştirebilirdin, dedi Nick. Bir otokratla evli olmasaydın.

Eve vardığımızda Bobbi, ayak bileklerinden ayrılmayan köpekle birlikte koşarak yanımıza geldi. Neredeyse öğlen olmuştu ama hâlâ sis vardı. Bobbi keten bir şort giymişti ve bacakları uzun ve bronzlaşmış görünüyordu. Köpek iki kez inledi. Taşımaya yardım edeyim, dedi Bobbi. Nick itaatkâr biçimde ona bir poşet uzattı ve Bobbi ona bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi baktı.

Biz yokken her şey yolunda mıydı, dedi Nick.

Yüksek gerilimde seyrediyoruz, dedi Bobbi.

Aman Tanrım, dedi Nick.

Ona bir poşet daha uzattı, Bobbi de poşeti karnına yaslayarak taşıdı. Kalan poşetleri kendisi alırken Evelyn'le ben de Kral Edward döneminden iki somurtkan hizmetçi kadın gibi çiçekleri ve tatlıyı dikkatlice içeri taşıdık.

Melissa, masa ve sandalyelerin yokluğunda oldukça boş görünen mutfaktaydı. Bobbi Valerie'nin yatak odasını süpürmeyi bitirmek için yukarı çıktı. Nick alışveriş torbalarını hiç konuşmadan pencerenin pervazına koyup aldıklarımızı yerleştirmeye koyuldu, Evelyn de tatlı kutusunu buzdolabının üzerine koydu. Ben çiçeklerle ne yapmam gerektiğinden emin olmadığım için onları kucağımda tutmaya devam ettim. Taze ve şüphe uyandıran bir kokuları vardı. Melissa dudaklarını elinin tersiyle silip, ha, dönmeye karar verdiniz demek, dedi.

O kadar da uzun sürmedi herhâlde dönmemiz, sürdü mü, dedi Nick.

Yağmur yağacakmış, dedi Melissa, o yüzden masa ve sandalyeleri ön taraftaki yemek odasına aldık. Korkunç görünüyor, sandalyeler hiç uymadı.

Valerie'nin sandalyeleri sonuçta, dedi Nick. Uyup uymadıklarını bildiğinden eminim.

Nick, Melissa'nın sinirini yatıştırmak için elinden gelen çabayı gösteriyormuş gibi görünmüyordu. Elimde çiçeklerle öylece duruyor ve, bunları nereye bırakayım, gibi bir şey demeyi bekliyordum. Ancak kelimeler bir türlü dilimin ucuna gelmedi. Evelyn şimdi Nick'e aldıklarımızı poşetlerden çıkarmakta yardım ediyor, Melissa aldığımız meyveleri gözden geçiriyordu.

Limon aldınız, değil mi, dedi Melissa.

Hayır, dedi Nick. Listede yazıyor muydu?

Melissa elini nektarinlerden çekip, bayılacakmış gibi alnına götürdü.

İnanamıyorum, dedi. Kapıdan çıkarken söyledim, özellikle limonları unutma dedim.

Olabilir ama ben seni duymadım, dedi Nick.

Bir sessizlik oldu. Başparmağımın altındaki yumuşak derinin bir dikene denk geldiğini ve morarmaya başladığını fark ettim. Odadaki varlığımın devamına dikkat çekmeden çiçeklerin kucağımdaki yerlerini değiştirip beni yaralamayacakları bir şekle sokmaya çalıştım.

Gidip bakkaldan alırım, dedi Nick sonunda. Dünyanın sonu değil.

İnanamıyorum, dedi Melissa yeniden.

Bunları bir yere bırakayım mı, dedim. Yani vazoya filan koyayım mı?

Odadaki herkes dönüp bana baktı. Melissa kollarımdaki buketlerden birini alıp içine baktı. Bunların saplarının kesilmesi lazım, dedi.

Ben yaparım, dedim.

Peki, dedi Melissa. Nick sana vazoların nerede olduğunu gösterir. Ben gidip Derek'in yemek odasına çekidüzen vermesine yardımcı olayım. Hepinize bu sabahki sıkı çalışmanız için teşekkür ederim.

Odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattı. Bu kadın mı? Bu kadını mı seviyorsun, diye düşündüm. Nick çiçekleri benden alıp tezgâhın üzerine bıraktı. Vazolar lavabonun altındaki dolaptaydı. Evelyn kaygıyla Nick'i seyrediyordu.

Üzgünüm, dedi Evelyn.

Sakın özür dileme, dedi Nick.

Ben de gidip yardım etsem iyi olabilir.

Tabii, neden olmasın.

Evelyn çıktığında Nick makasla buketlerin etrafındaki plastiği kesiyordu. Ben yapabilirim bunları, dedim. Sen git limonları al. Bana bakmadı bile. Sapların çaprazlamasına kesilmesini seviyor, dedim. Çapraz derken ne demek istediğimi anladın, değil mi? Böyle. Ve saplardan birinin ucunu eğik bir açıyla kesti. Limonlarla ilgili bir şey söylediğini ben de duymadım, dedim. Bunun üzerine gülümsedi ve Bobbi arkamızdaki kapıdan odaya girdi. Şimdi benim tarafımı tutacaksın, öyle mi, dedi Nick.

Bensiz arkadaş olduğunuzu biliyordum, dedi Bobbi.

Senin yatak odasını topladığını sanıyordum, dedi Nick.

Altı tarafı bir tane oda, dedi Bobbi. Bir yere kadar toplayabiliyorsun. Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?

Biz yokken ne oldu, dedi Nick.

Ben lavabonun üstünde çiçeklerin saplarını birer birer keserken, Bobbi pencerenin denizliğine çıkıp bacaklarını bir ileri bir geri sallamaya başladı.

Sanırım karın bugün biraz gergin, dedi Bobbi. Benim çarşaf katlama yöntemim ona pek hitap etmedi. Ayrıca, Valerie buradayken "zengin insanlarla ilgili iğneleyici yorumlar" yapmamı istemediğini söyledi. Aynen bu şekilde.

Nick buna çok güldü. Bobbi onu her zaman eğlendirip keyiflendiriyordu, bense onun için temelde sevinçten çok sıkıntı sebebi olmuştum muhtemelen.

Öğleden sonra Melissa bizi çeşitli küçük görevler için oraya buraya yolladı. Kadehlerin yeterince temiz olduğunu düşünmediğinden onları lavaboda yeniden yıkadım. Derek çiçekleri koyduğumuz vazolardan birinin yanı sıra komodine konacak bir şişe maden suyu ile temiz bir bardağı Valerie'nin odasına çıkardı. Bobbi'yle Evelyn birlikte oturma odasında yastık kılıfı ütüledi. Nick limon almaya çıktı, daha sonra da yeniden, bu sefer küp şeker almaya çıktı. Akşamın erken saatlerinde Melissa yemek pişirip Derek gümüşleri

parlatırken, Nick, Evelyn, Bobbi'yle ben Nick'in odasında boş boş bakınıp pek bir şey söylemeden oturduk. Gözüpek çocuklar gibi, dedi Evelyn.

Hadi bir şişe şarap açalım, dedi Nick.

Ölmeden önce son bir isteğin var mı, dedi Bobbi.

Yo, hayır, hadi şunu açalım, dedi Evelyn.

Nick garaja inip birkaç plastik bardak ile bir şişe Sancerre buldu. Bobbi onun yatağına sırtüstü uzanmıştı, tıpkı benim çoğunlukla orgazm olduktan sonra uzandığım gibi. Evelyn'le ben yan yana yere oturmuştuk. Nick şarabı bardaklara doldurdu ve Derek'le Melissa'nın mutfakta konuşmasını dinledik.

Valerie nasıl biri peki, dedi Bobbi.

Evelyn öksürdü ve bir şey söylemedi.

Ha, dedi Bobbi.

Hepimiz ilk bardağımızı bitirdikten sonra Melissa'nın mutfaktan Nick'i çağırdığını duyduk. Kalkıp şişeyi bana verdi. Evelyn, seninle geleyim, dedi. Birlikte çıkıp kapıyı kapattılar. Bobbi'yle ben odada sessizce oturduk. Valerie yedi gibi kasabada olacağını söylemişti. Saat altı buçuktu. Bobbi'nin bardağını ve kendiminkini tekrar doldurmak için kalkıp sonra sırtımı yatağa dayayacak şekilde tekrar oturdum.

Nick'in senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi, dedi Bobbi. Senin dışında herkes farkında. Esprilerine gülüyor musun diye sürekli sana bakıyor.

Plastik bardağımı çatladığını duyana kadar kemirdim. Aşağı bakınca bardağın ağzından dibine doğru dikey, beyaz bir çizgi oluşmuştu. Bobbi'nin önceki gece oyundaki performansını düşündüm.

İyi anlaşıyoruz, dedim sonunda.

Gerçekten olabilir yani. Başarısız bir oyuncu, evliliği sizlere ömür -mükemmel koşullar bunlar.

Orta derecede başarılı bir oyuncu gibi değil mi daha çok?

Ya işte anladığım kadarıyla ünlü olması bekleniyormuş ama olamamış, şimdi de fazla yaşlı mıymış neymiş. Daha genç bir kadınla ilişki yaşamak öz saygısına iyi gelir muhtemelen.

Altı üstü otuz iki yaşında, dedim.

Ama menajeri onu bırakmış sanırım. Her neyse, yaşamaktan utanır gibi bir görüntüsü var.

Onu dinlerken giderek artan bir endişeye kapıldım; omuzlarımda başlayan ince ve fiziksel bir endişe. Önce ne olduğunu anlayamadım. Baş dönmesi gibiydi, yahut şiddetli bir kusmadan önceki o tuhaf, bulanık his gibi. Buna neyin sebep olabileceğini düşündüm, yediklerim ya da araba yolculuğu mesela. Ancak önceki geceyi hatırladığım zaman ne olduğunu anladım. Kendimi suçlu hissediyordum.

Hâlâ Melissa'ya âşık olduğundan bayağı eminim, dedim.

İnsanlar âşık olup yine de başkalarıyla ilişki yaşayabilirler.

Başkasına âşık biriyle yatmak moral bozucu olurdu bence.

Bunun üzerine Bobbi doğruldu, onu duyabiliyordum. Bacaklarını yataktan indirdi ve biliyordum ki bulunduğu yerden bana, kafa derime doğru bakıyordu.

Bu konuyu biraz düşünmüş olduğun izlenimini alıyorum, dedi. Sana yürüdü mü yoksa?

Pek sayılmaz. Birisinin ikinci tercihi olmaktan hoşlanmayacağımı düşünüyorum sadece.

Pek sayılmaz derken?

Yani muhtemelen onu kıskandırmaya çalışıyor, dedim.

Elinde şarap şişesiyle yataktan inip şişeyi bana verdi. Artık beraber yerde oturuyorduk, kollarımızın üst kısmı birbirine değiyordu. Çatlamış plastik bardağa biraz şarap koydum.

İnsan birden fazla kişiyi sevebilir, dedi.

Tartışılır.

Birden fazla arkadaşa sahip olmaktan ne farkı var ki? Benimle arkadaşsın ama başka arkadaşların da var, bu bana gerçekten değer vermediğin anlamına mı geliyor?

Başka arkadaşlarım yok, dedim.

Omuz silkip şarap şişesini geri aldı. Çatlaktan dökülmesin diye bardağı döndürüp sıcacık iki koca yudum aldım.

Sana asıldı mı, dedi.

Hayır. Asılsaydı ilgilenmezdim diyorum sadece.

Ben Melissa'yı öptüm bir kere, biliyor musun? Anlatmamıştım sana, değil mi?

Yüzünü görebilmek için boynumu eğerek dönüp ona dik dik baktım. Güldü. Komik, hülyalı bir ifade takınmıştı ve bu şekilde her zamankinden daha bile çekici görünüyordu.

Ne, dedim. Ne zaman?

Ya, ne diyeceğini biliyorum. Onun doğum günü partisindeydi, bahçede. İkimiz de sarhoştuk, sen yatmıştın. Saçmaydı.

Gözlerini şarap şişesinin içine dikmişti. Yüzünün profiline baktım, o tuhaf yarım şekilli hâline. Kulağının yanında, kaşımaktan olabilecek küçücük bir kesik vardı ve bir çiçek gibi kıpkırmızıydı.

Ne, dedi. Beni yargılıyor musun?

Hayır, hayır.

Valerie'nin arabasının garaj yoluna girdiğini duydum ve şarap şişesini Nick'in yastığının altına sakladık. Bobbi koluma girip yanağıma küçük bir öpücük kondurdu; bu hareket beni şaşırttı. Teni çok yumuşaktı ve saçları vanilya gibi kokuyordu. Melissa konusunda yanılmışım, dedi. Yutkundum ve, yani, dedim. Hepimizin yanıldığı olmuştur.

17

Akşam yemeğinde fırında bebek patates ve salata ile ördek yedik. Etin tadı elma şarabı gibiydi ve karanlık, tereyağlı şeritler hâlinde kemikten ayrılıyordu. Kibar olmak adına yavaş yemeye çalışsam da aç ve bitkindim. Yemek odası kocaman ve ahşap kaplamalıydı ve yağmurlu sokağa açılan bir penceresi vardı. Valerie paralı bir İngiliz aksanıyla konuşsa da komik olamayacak kadar zengindi. Onlar Derek'le yayıncılık hakkında konuşurlarken biz sessizce oturduk. Valerie yayıncılıktaki birçok insanın üçkâğıtçı ve sersem olduğunu düşünüyordu fakat bunu moral bozucu değil komik bulur gibiydi. Bir noktada, peçetesinin köşesiyle şarap kadehindeki kiri sildi ve hepimiz Melissa'nın suratının telden bir yay gibi kasılıp düşmesini izledik.

Melissa hepimizi yemeğin başında tanıştırmaya özen göstermiş olsa da Valerie tatlı sırasında Bobbi'nin hangimiz olduğunu sordu. Bobbi kendini tanıttığında Valerie, a evet, elbette, diye cevap verdi. Ama korkarım böylesi bir yüz de geçici. Artık yaşlı bir kadın olduğum için size bu kadarını söyleyebilirim.

Neyse ki Bobbi'nin güzelliğinden başka vasıfları da var, dedi Evelyn.

Kısacası erken evlen, benim sana tavsiyem, dedi Valerie. Erkekler çok maymun iştahlıdır.

Tamamdır, dedi Bobbi. Ama ben eşcinselim aslında.

Melissa kıpkırmızı olup gözlerini kadehine dikti. Bir şey söylemeden dudaklarımı birbirine bastırdım. Valerie bir kaşını kaldırıp çatalıyla Bobbi'yle benim aramızı işaret etti.

Anlıyorum, dedi Valerie. Peki siz ikiniz...?

A, hayır, dedi Bobbi. Bir zamanlar öyleydi ama artık değil.

Hayır... Olmaz herhâlde, doğru, dedi Valerie.

Bobbi'yle birbirimize kaçamak bir bakış atıp gülme ya da çığlık atma ihtimaline karşı hemen bakışlarımızı çevirdik.

Frances bir yazar, dedi Evelyn.

Yani, bir bakıma, dedim.

Bir bakıma demesene, dedi Melissa. O bir şair.

İyi mi bari, dedi Valerie.

Bu etkileşim boyunca bana bakmamıştı.

Evet, iyi, dedi Melissa.

Eh peki, dedi Valerie. Şahsen hep şiirin geleceğinin olmadığını düşünmüşümdür.

Şiirin geleceğine dair gerçek bir fikri olmayan bir amatör olarak -ayrıca Valerie benim varlığımı zaten fark etmemiş gibi durduğundan- hiçbir şey söylemedim. Bobbi masanın altından ayak parmağıma basıp öksürdü. Tatlıdan sonra Nick kahve yapmak için mutfağa gitti ve o gider gitmez Valerie çatalını bırakıp kapalı kapıya bir bakış attı.

Çok iyi görünüyor, değil mi, dedi. Sağlığı nasıl son zamanlarda?

Ona bakakaldım. Bana doğrudan tek bir yorum ya da soru yöneltmemişti ve ona baktığımı da fark etmemiş gibi yapacağından emindim.

Bir iyi bir kötü, dedi Melissa. Bir ara şahaneydi ama sanırım geçen ay kötü bir dönem geçirdi. Edinburgh'dayken.

E zatürre olmuş, dedi Evelyn.

Yalnızca zatürre değildi, dedi Melissa.

Çok yazık, dedi Valerie. Ama çok pasif biri gerçekten. Böyle şeylerin onu boğmasına izin veriyor. Geçen seneyi hatırlıyorsun.

Kızları bütün bunlarla sıkmayalım ama, değil mi, dedi Evelyn.

Gizlimiz saklımız yok ki, dedi Valerie. Burada hepimiz arkadaşız sonuçta. Nick depresyondan muzdarip maalesef.

Evet, dedim. Biliyorum.

Melissa bana baktı ama onu görmezden geldim. Valerie çiçek düzenlemesine bakıp dalgın bir edayla bir çiçeği hafifçe sola kaydırdı.

Sen onun arkadaşısın galiba Frances, dedi Valerie.

Burada hepimizin arkadaş olduğunu sanıyordum, dedim.

Nihayet bana baktı. Reçineden yapılma sanatsal birtakım kahverengi takılar takmıştı ve parmaklarında güzel yüzükler vardı.

Sağlığıyla ilgili soru sormamdan rahatsız olmayacağını biliyorum sonuçta, dedi Valerie.

O zaman belki kendisi de buradayken sorabilirsiniz, dedim.

Frances, dedi Melissa. Valerie bizim çok eski arkadaşımız.

Valerie güldü ve aşk olsun, Melissa, ben o kadar yaşlı mıyım, dedi. Çenem titriyordu. Sandalyemi geri itip odadan çıkmak için izin istedim. Evelyn'le Bobbi, gözden kaybolan bir arabanın arka camında kafa sallayan küçük köpekler gibi gidişimi izlediler. Nick, holde iki fincan kahve getirmekteydi. Selam, dedi. Aa, ne oldu? Başımı iki yana sallayıp omuz silktim –hiçbir anlam ifade etmeyen saçma hareketler yaptım. Yanından geçip arka merdivenden bahçeye indim. Beni takip ettiğini duymadım, yemek odasında diğerlerine katıldığını varsaydım.

Bahçenin aşağılarına yürüyüp arka yola çıkan çiti açtım. Yağmur yağıyordu ve kısa kollu bir bluz giymiştim ama soğuğu hissetmiyordum. Çiti arkamdan sertçe çektim ve kumsala doğru yürüyerek evden uzaklaşmaya devam ettim. Ayaklarım ıslanıyordu, yüzümü elimin tersiyle sertçe ovuşturdum. Arabaların farları beyaz alevler hâlinde geçip gidiyordu ancak etrafta başka yaya yoktu. Kumsala giden yol, sokak lambalarıyla aydınlatılmamıştı ve artık soğuğu hissetmeye başlamıştım. Eve geri dönemezdim. Kollarımı kavuşturmuş titreyerek öylece dikildim. Yağmurun sırılsıklam ettiği bluzumun pamuklu kumaşının derime yapıştığını hissediyordum.

Nick'in Valerie'nin dediklerine bozulma ihtimali düşük görünüyordu. Olur da öğrense bile üzerinde durmazdı muhtemelen. Onun adına hissettiğim bu ızdırap onun kişisel olarak hissedebileceklerinden âdeta bağımsızdı, ki bu daha önce yaşamış olduğum

bir hadiseydi. Okulumuzun son yılında Bobbi öğrenci birliği başkanlığına aday olmuş, oğlanlardan biri onu otuz dörde on iki oyla yenmişti. Bobbi düş kırıklığına uğramıştı, görebiliyordum ama morali bozulmamıştı. Kazanana gülümseyerek tebriklerini sunmuştu, ardından da zil çalmış, biz de kitaplarımızı toplamıştık. Ben derse gitmek yerine kendimi yukarı kattaki tuvalet kabinlerinden birine kilitlemiş ve öğle yemeği zilini duyana dek, ciğerlerim sızlayana ve yüzüm silmekten acıyana dek ağlamıştım. Beni tamamen etkisi altına alan bu hiddetli kederi açıklayamıyordum ama hâlâ o seçimi düşündüğümde gözlerim budalaca bir şekilde yaşlarla doluyordu.

Eninde sonunda çitin tekrar açıldığını, zemine çarpan sandaletlerin sesini ve Bobbi'nin seslenişini duydum: Şapşiğin önde gidenisin. N'apıyorsun sen? Hadi içeri gel de kahve iç. Başta onu karanlıkta göremedim ama sonra koluma girdiğini hissedip yağmurluğunun hışırtısını duydum. Güzel bir performanstı, dedi. Bayağıdır tepenin bu kadar attığını görmemiştim.

Sikerler, dedim.

Üzülme.

Küçük, sıcacık kafasını boynuma yasladı. Gölde bütün kıyafetlerini çıkarışını düşündüm.

O kadından nefret ediyorum, dedim.

Bobbi'nin acı, şekersiz kahve kokan nefesini suratımda hissedebiliyordum, derken beni dudaklarımdan öptü. Geri çekildiğinde bileğine sarılıp ona bakmaya çalıştım ama çok karanlıktı. Tıpkı bir düşünce gibi kaçıverdi kavrayışımdan.

Yapmamalıyız, dedi. Tabii ki de. Ama böyle gaza geldiğinde çok sevilesi oluyorsun.

Kolumu işlevsizce yanıma düşürdüm ve Bobbi eve geri yürümeye başladı. Farların aydınlığında gördüğüm üzere, ellerini yağmurluğunun ceplerine sokmuş, yerde göl olmuş suları sıçrata sıçrata gidiyordu. Söyleyecek hiçbir şeyim olmaksızın onu takip ettim.

Evde insanlar oturma odası ve mutfağa dağılmıştı ve müzik çalıyordu. Üzerimden sular damlıyordu ve aynada yüzümün doğal olmayan, morumsu pembe bir renge bürünmüş olduğunu gördüm. Bobbi'yle beraber mutfağa girdiğimde Evelyn, Derek ve Nick'i

ayakta kahvelerini içerken buldum. Aman Tanrım, Frances, dedi Evelyn. Sırıksıklam olmuşsun. Nick sırtını lavaboya vermişti, bir fincana kahve doldurup bana uzattı. Gözlerimiz kendi aralarında bir sohbete dalmış gibiydi. Özür dilerim, dedim. Evelyn koluma dokundu. Kahveyi yudumladım ve Bobbi, ona bir havlu getireyim, değil mi, dedi. Siz de bir âlemsiniz. Kapıyı arkasından kapattı.

Özür dilerim, dedim yeniden. Sinirime hâkim olamadım da.

Evet, kaçırdığıma üzüldüm, dedi Nick. Hâkim olunacak bir sinirin olduğunu bilmiyordum.

Birbirimize bakmaya devam ediyorduk. Bobbi geri gelip bana bir havlu verdi. Ağzını ve onun tuhaf, tanıdık tadını düşünüp titredim. Artık olan bitenin ya da gelecekte olacakların üzerinde herhangi bir gücüm yok gibiydi. Uzun sürecek bir ateşe yakalanmışım da yatıp hastalığın geçmesini beklemek dışında yapılacak bir şey yokmuş gibi geliyordu bana.

Saçlarım kuruduğunda diğer odada Melissa ve Valerie'ye katıldık. Valerie beni gördüğüne aşırı sevinmiş gibi davrandı ve şiirlerimi okumak istediğini söyledi. Bitkin bir ifadeyle gülümsedim ve söyleyecek ya da yapacak bir şey arandım. Tabii, dedim. Size işlerimden bazılarını gönderirim, tabii ki. Nick biraz brandy çıkardı ve Valerie'ye servis yaptığı sırada kadın onun bileğini anaç bir şekilde kavrayıp, ah Nick, keşke benim oğullarım da senin kadar yakışıklı olsaydı, dedi. Nick ona kadehini uzatıp, kim bu kadar yakışıklı olabilir ki, dedi.

Valerie yatmaya gittikten sonra gergin ve küskün bir sessizliğe gömüldük. Evelyn ve Bobbi ikisinin de izlemiş olduğu bir filmden konuşmaya çalıştılar ama iki farklı filmden bahsettiklerinin ortaya çıkmasıyla konu kapandı. Melissa boş kadehleri mutfağa götürmek için kalktı ve Frances, bana bir yardım edebilir misin, dedi. Ayaklandım. Tıpkı annesinin okul müdürünün ofisine girmesini izleyen bir çocuk gibi, Nick'in de beni izlediğini hissedebiliyordum.

Kadehlerin kalanlarını da toplayıp hayli karanlık olan mutfağa girdik. Melissa ışığı açmadı. Kadehleri lavaboya bırakıp yüzünü elleriyle örterek öylece durdu. Ellerimdekileri tezgâha bırakıp ona iyi olup olmadığını sordum. O kadar uzun süre cevap vermedi ki çığlık

atacak ya da bir şey fırlatacak sandım. Ardından çevik bir hareketle musluğu açıp evyeyi doldurmaya başladı.

Ben de sevmiyorum onu bu arada, dedi Melissa.

Onu seyretmekle yetindim. Işıksız ortamda cildi gümüşi ve hayaletimsi duruyordu.

Onu sevdiğimi düşünmeni istemiyorum, dedi Melissa, yahut Nick'ten bahsetme şeklinin hoşuma gittiğini, ya da davranışlarının uygun olduğunu düşündüğümü. Öyle düşünmüyorum. Yemekte moralin bozulduğu için özür dilerim.

Hayır, ben özür dilerim, dedim. Öyle olay yarattığım için özür dilerim. Neden yaptım bilmiyorum.

Özür dileme. Benim bir omurgam olsaydı ben de aynısını yapardım.

Yutkundum. Melissa musluğu kapatıp kadehleri evyede çalkalamaya başladı ama artık yalapşap yapıyor, kir kaldı mı diye özel olarak dikkat etmiyordu.

Onsuz bu yeni kitabı yayımlatabilir miyim bilmiyorum, dedi Melissa. Sana bunu söylemek çok utanç verici.

Hayır, utanç verici olmamalı.

Ve bugün o kadar mantıksız davrandığım için özür dilerim. Hakkımda neler düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Geçen sene olanlardan sonra acayip kaygılıydım sadece. Ama genelde Nick'le öyle konuşmadığımı bilmeni isterim. Tabii ki aramızda her şey mükemmel gitmiyor ama onu seviyorum. Gerçekten.

Elbette, dedim.

Kadehleri çalkalayıp duruyordu. Buzdolabının yanında ne diyeceğimi bilemeden durdum. Islak ellerinden biriyle gözünün altında bir şeye dokundu, tekrar evyeye döndü.

Onunla yatmıyorsun değil mi, Frances, dedi.

Aman Tanrım, dedim. Hayır.

Tamam. Üzgünüm. Bunu sormamalıydım.

O senin kocan.

Evet, farkındayım.

Buzdolabının yanında durmaya devam ettim. Ter dökmeye başlamıştım. Ter damlalarının ensemden omuzlarımın arasına doğru

süzüldüğünü hissedebiliyordum. Hiçbir şey demedim, dilimi ısırdım.

Gidip diğerleriyle oturabilirsin istersen, dedi.

Ne diyeceğimi bilmiyorum, Melissa.

Git, sorun yok.

Oturma odasına geri döndüm. İçeridekilerin hepsi yüzlerini çevirip bana baktı. Sanırım gidip biraz uyuyacağım, dedim. Herkes bunun iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikir oldu.

/

O gece Nick'in kapısını tıklattığımda odasının ışığı kapalıydı. Gel, dediğini duydum ve arkamdan kapıyı kapatırken, benim, Frances, diye fısıldadım. Evet, bir zahmet, dedi. Yatakta doğrulup lambayı yaktı ve yatağının yanında dikildim. Melissa'nın bana sorduğu şeyi söyledim ve ona da biraz daha önce, ben dışarıda yağmur yiyorken aynı şeyi sorduğunu söyledi.

Ben hayır dedim, dedi Nick. Sen hayır mı dedin?

Tabii ki hayır dedim.

Sancerre şişesi komodininin üstündeydi. Şişeyi alıp mantarı çıkardım. Nick içerken beni izledi ve şişeyi ona uzattığımda aldı. Kalan kısmı bitirip şişeyi tekrar komodinin üstüne koydu. Tırnaklarına, sonra da tavana baktı.

Bu tür konuşmalarda çok iyi değilim, dedi.

Konuşmak zorunda değiliz, dedim.

Tamam.

Yatağa girdim ve geceliğimi çıkardı. Kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım. Karnımın gergin bombesini öptü, uyluğumun içini öptü. Beni yaladığında ses çıkarmamak için elimi ısırdım. Ağzı sert geldi. Başparmağım ısırdığım yerden kanamaya başladı ve yüzüm ıslaktı. Kafasını kaldırıp bana baktığında, iyi mi, diye sordu. Başımı salladım ve yatak başlığının duvara usulca çarptığını hissettim. Çömeldi ve ağzımdan, bir hayvanın çıkaracağı türden uzun, mırıltılı bir hece çıkmasına izin verdim. Nick bana dokundu ve bacaklarımı kapatıp, hayır, şu an çok yakınım, dedim. Aa, iyi, dedi.

Komodinin çekmecesinden kutuyu çıkardı, ben de gözlerimi kapattım. Ardından bedenini hissettim, sıcaklığını ve algılanması zor ağırlığını. Elini sanki emilebilir bir büyüklüğe sıkıştırmaya çalışıyormuşum gibi parmağımla başparmağım arasında sıkıca tuttum. Evet, dedim. Çok çabuk bitmemesine çalıştım. İçimde o kadar derindeydi ki o an ölebilirim gibi geldi. Bacaklarımı sırtına doladım, o da, Tanrım, bayılıyorum buna, böyle yapmana bayılıyorum, dedi. Birbirimizin isimlerini tekrar tekrar fısıldadık. Derken bitti.

Sonrasında başımı göğsüne koyup yatarak kalp atışlarını dinledim.

Melissa iyi bir insana benziyor, dedim. Yani derinlerde.

Evet, bence öyle.

Bu bizi kötü insanlar mı yapıyor?

Umarım yapmıyordur, dedi. Seni yapmıyordur. Beni belki.

Kalbi, heyecanlı ya da zavallı bir saat gibi atmaya devam ediyordu. Bobbi'nin tek eşli olmayan aşk hakkındaki duygusuz ve ideolojik yorumunu düşündüm ve espri olsun diye Nicke bahsedesim geldi; tümüyle ciddi olmaksızın, yalnızca olasılığı ortaya atarak ne düşündüğünü görmek için.

Ona bizden bahsetmeyi düşündün mü hiç, dedim.

Sanki bir kelime söylüyormuşçasına, duyulabilir bir şekilde iç çekti. Doğruldum, bu mevzu üzerinde ağırlık yapıyormuş gibi bana hüzünlü gözlerle baktı.

Ona söylemeliyim, biliyorum, dedi. Sırf benim için insanlara yalan söylüyor olmandan dolayı suçlu hissediyorum. Ayrıca ben yalan söylemekte başarılı bile değilim. Melissa geçen gün sana karşı birtakım hisler besleyip beslemediğimi sordu ve ben de evet dedim.

Avucum kravat kemiğinin üzerinde duruyordu ve derisinin yüzeyinin altında pompalanan kanı hâlâ hissedebiliyordum. Aa, dedim.

Ama ona söylersem ne olacak, dedi. Hayır yani sen ne olmasını isterdin? Senin yanına taşınmamı istediğin izlenimine kapılmıyorum.

Güldüm, o da güldü. İlişkimizin imkânsızlığına gülüyor olsak da yine de güzeldi.

Hayır, dedim. Ama onun ilişkileri olmuş ve evden ayrılmamış.

Evet ama yani şartlar çok farklıydı. İdeali şu herhâlde: Ona söyleyeceğim, o da, sorun değil, git hayatını yaşa, bana ne canım, diyecek. Böyle olmayacağını da söylemiyorum, sadece olmayabilir diyorum.

Parmağımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirip, bunu başlangıçta düşünmüş müydüm hatırlamıyorum, dedim. Mutsuz bitmeye mahkûm olduğunu.

Bana bakarak başını salladı. Ben düşündüm, dedi. Ama buna değer diye de düşündüm.

Birkaç saniye sessiz kaldık. Şimdi ne düşünüyorsun, dedim. Herhâlde ne kadar üzücü bir hâle geldiğine bağlı.

Hayır, dedi Nick. Garip bir şekilde bence değil. Ama bak, ona söyleyeceğim, tamam mı? Çözeceğiz bunu.

Ben bir şey diyemeden arka merdivende ayak sesleri duyduk. İkimiz de sustuk, bu sırada da ayak sesleri kapıya geldi. Kapı tıklatıldı ve Bobbi'nin sesi: Nick, dedi. Nick ışığı kapatıp, bir saniye, dedi. Yataktan kalkıp üzerine bir eşofman altı geçirdi. Döşekte yattığım yerden onu seyrettim. Sonra kapıyı açtı. Aralıktan sızan ışıkta Bobbi'yi göremiyordum, yalnızca Nick'in sırtının silüetini ve kapının çerçevesine dayadığı kolunu görebiliyordum.

Frances odasında değil, dedi Bobbi. Nerede olduğunu bilmiyorum.

Ha.

Banyoya ve bahçeye baktım. Sence onu aramaya çıkmalı mıyım? Diğerlerini uyandıralım mı?

Hayır, uyandırma, dedi Nick. Frances, şey. Tanrım. Frances burada, benimle.

Sonra uzun bir sessizlik oldu. Bobbi'nin de Nick'in de yüzünü göremiyordum. Bobbi'nin beni birkaç saat önce dudaklarımdan öpüp gaza geldiğimi söyleyişini düşündüm. Nick'in ona bu şekilde söylemiş olması korkunçtu. Ne kadar korkunç olduğunu görebiliyordum.

Bilmiyordum, dedi Bobbi. Özür dilerim.

Yo, elbette.

Üzgünüm. İyi geceler o zaman.

Ona iyi geceler deyip kapıyı kapattı. Ayak seslerinin arka merdivenden bodrumdaki odalara inişini dinledik. Siktir, dedi Nick. Siktir. İfadesiz bir sesle, kimseye söylemeyecektir, dedim. Nick sinirli bir iç çekme sesi çıkardı ve, evet yani, umarım söylemez, dedi. Aklı başka yerde gibiydi, sanki benim odada olduğumun farkında değildi artık. Geceliğimi üzerime geçirdim ve aşağıda uyuyacağımı söyledim. Evet, tabii, dedi.

Bobbi'yle ben ertesi sabah ayrıldığımızda Nick hâlâ yataktaydı. Melissa bavullarımızla birlikte bize istasyona kadar eşlik edip, otobüse binerken bizi sessizce seyretti.

İKİNCİ KISIM

18

Ağustosun sonuydu. Havaalanında Bobbi bana, ne kadardır devam ediyor, bu aranızdaki şey, diye sordu. Ben de söyledim. Peki, der gibi omuzlarını silkti. Dublin havaalanından bindiğimiz otobüste, hastanede ölen bir kadınla ilgili bir haber duyduk. Bir vakit takip ettiğim ama sonradan unuttuğum bir vakaydı. Ama o an bunu konuşamayacak kadar yorgunduk. Üniversiteye vardığımızda otobüsün camlarına yağmur vuruyordu. Bobbi'ye bavulunu otobüsün bagajından çıkarmasında yardım ettim, o da yağmurluğunun sıvanmış olan kollarını düzeltti. Bağlamışlar, dedi. Tipik. Trenle Ballina'ya gidip birkaç gece annemde kalacaktım, Bobbi'ye onu arayacağımı söyledim. Bir taksi çevirdi ve ben de Heuston'a giden 145 numarayı yakalamak için otobüs durağına yürüdüm.

O gece Ballina'ya vardığımda annem spagetti bolonez ısıttı, ben de mutfak masasında oturup saçımdaki düğümleri çözdüm. Mutfak penceresinin ardında, hareli ipek kumaştan kareleri andıran yapraklardan aşağı yağmur damlıyordu. Annem yanmış olduğumu söyledi. Ellerimdeki saçlardan birkaç tanesinin yere düşmesine izin verdim ve a, yanmış mıyım, dedim. Yandığımı biliyordum.

Oradayken babanla haberleştin mi hiç, dedi.

Bir kere aradı. Nerede olduğumu bilmiyordu, sesi sarhoş gibiydi.

Buzdolabından plastik paket içinde sarımsaklı ekmek çıkardı. Boğazım ağrıyordu ve ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Hep bu kadar kötü değildi, değil mi, dedim. Gittikçe kötüleşti.

O senin baban, Frances. Sen daha iyi bilirsin.

Gündelik hayatımda onunla pek takıldığım söylenemez.

Isıtıcıdaki su kaynamış, ocağın ve ekmek kızartma makinesinin üstüne doğru bir buhar bulutu yollamıştı. Üzerime bir titreme geldi. O sabah Fransa'da uyanmış olduğuma inanamıyordum.

Yani evlendiğinizde de böyle miydi, dedim.

Cevap vermedi. Bahçedeki huş ağacından sarkan kuş evine baktım. Annem bazı kuş türlerine iltimas geçerdi; kuş evi, ufak ve sempatik olan savunmasız kuşların kullanımı içindi. Kargalar kesinlikle istenmezdi. Annem onları gördü mü hemen kovalardı. Hepsi kuş neticede, demiştim bir seferinde. Evet, ama bazı kuşlar kendi başlarının çaresine bakabilir, demişti.

Sofrayı kurarken başımın yavaş yavaş ağrımaya başladığını hissediyordum ama bundan bahsetmek istemedim. Anneme ne zaman başımın ağrıdığını söylesem hep yeterince yemek yemediğim ve kan şekerim düşük olduğu için ağrıdığını söylerdi ama bu iddianın bilimsel temellerini hiç araştırmamıştım. Yemek hazır olana kadar sırtımda da bir acı başladı, dik oturmayı rahatsız hâle getiren bir tür sinir ya da kas ağrısı gibiydi.

Yemeğimizi yedikten sonra bulaşık makinesini doldurmaya yardım ettim, sonra annem televizyon izleyeceğini söyledi. Bavulumu odama taşıdım fakat merdivenleri çıkarken dik yürümek fiziksel bir zorluk hâline geldi. Görme yetim normalden daha parlak ve keskin gibiydi. Sert bir hareket yapmaktan korkuyordum, sanki ağrıyı sarsıp daha kötü hâle getirebilirmişim gibi. Yavaşça banyoya yürüdüm, kapıyı kapattım ve ellerimle lavaboya tutundum.

Yine kanamam vardı. Bu sefer kıyafetlerimden sızmıştı ve hepsini hemen çıkarabilecek kuvveti kendimde bulamıyordum. Çeşitli aşamalar sonucunda lavabodan destek alarak üstümdekileri çıkarmayı başardım. Kıyafetlerim yaralı bir deri gibi ıslak ıslak soyuldu. Kapıya asılı bir bornoza sarınıp, kanlı kıyafetlerim yerde, ellerimi karnıma sertçe bastırarak küvetin kenarına oturdum. Başta daha iyi,

sonra daha kötü hissettim. Duş almak istiyordum ama fazla zayıf olduğumdan ve düşeceğimden ya da bayılacağımdan korkuyordum.

Kanın yanı sıra deri dokusuna ait gibi duran kalın gri pıhtıların da olduğu gözüme çarptı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, beni o kadar korkuttu ki aklıma gelen tek rahatlatıcı düşünce, belki de şu an böyle bir şey olmuyordur, idi. Panik yapmaya başladığımı her fark ettiğimde bu düşünceye geri dönüyordum, sanki delirip alternatif bir gerçekliğin halüsinasyonuna tutunmak, gerçekte olanlardan daha az korkutucuymuş gibi. Ellerimin titremesine aldırmayarak tekrar normale dönmeyi bekledim, ta ki bunun yalnızca bir duygu olmadığını ve onu kendi kendime kovamayacağımı fark edene kadar. Değiştiremeyeceğim bir dış gerçeklikti bu. Ağrı daha önce hissetmiş olduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

Telefonumu almak için eğildim ve evin numarasını çevirdim. Annem açtığında, bir saniye buraya gelebilir misin, kendimi pek iyi hissetmiyorum, dedim. Merdivenden; Frances, canım, diyerek çıktığını duyabiliyordum. İçeri girdiği vakit ona olanları anlattım. Utanamayacak veya çirkin detaylardan kaçınamayacak kadar çok ağrım vardı.

Âdetin gecikti mi diye sordu.

Bunu düşünmeye çalıştım. Âdetlerim hiçbir zaman düzenli olmamıştı ve sonuncunun üzerinden beş hafta geçtiğini tahmin ediyordum, gerçi altı haftaya daha yakın olabilirdi.

Bilmem, olabilir, dedim. Neden?

Hamile kalmış olma ihtimalin yok herhâlde, değil mi?

Yutkundum. Hiçbir şey demedim.

Frances, dedi.

Son derece düşük ihtimal.

İmkânsız değil mi?

Yani, hemen hemen hiçbir şey imkânsız değil, dedim.

Sana ne diyeyim bilmiyorum. Bu kadar ağrın varsa hastaneye gitmemiz gerekecek.

Küvetin kenarını sol elimle, eklemlerim beyazlaşana kadar tuttum. Sonra başımı çevirip küvetin içine kustum. Birkaç saniye sonra, tekrar kusmayacağımı anladığımda ağzımı elimin tersiyle silip, evet, belki de hastaneye gitmek en iyisi, dedim.

Epeyce bir beklemeden sonra bana Kaza & Acil koğuşunda bir yatak verdiler. Annem eve gidip birkaç saat uyuyacağını söyledi ve bir gelişme olursa onu aramamı tembihledi. Ağrı biraz seyrelmiş ama tam geçmemişti. Annem ayrılırken elini tuttum; eli, toprakta yetişebilecek türden, koca, sıcak bir yüzeyi andırıyordu.

Yatağa yattığımda hemşire bana bir serum bağladı ama serumun ne işe yaradığını söylemedi. Sakince tavana bakmaya ve içimden ondan geriye saymaya çalıştım. Yatağımdan görebildiğim hastalar çoğunlukla yaşlılardı ama koğuşta sarhoşmuş ya da kafası iyiymiş gibi görünen genç bir adam da vardı. Onu göremesem de ağladığını ve gelen geçen bütün hemşirelerden özür dilediğini işitebiliyordum. Hemşireler de, tamam Kevin, sorun yok, aferin sana gibi şeyler söylüyorlardı.

Kan örneğimi almaya gelen doktor benden yaşça çok büyük görünmüyordu. Görünüşe göre bolca kanın yanı sıra idrar örneğine de ihtiyacı vardı, ayrıca cinsel geçmişimle ilgili sorular sordu. Ona hiç korunmasız seks yapmadığımı söyleyince, alt dudağını pek inanmamış gibi kaydırıp, hiç, peki, dedi. Öksürdüm ve yani tam olarak öyle değil, dedim. Sonra not aldığı klasörün üzerinden bana baktı. Ifadesinden benim salak olduğumu düşündüğü belli oluyordu.

Tam olarak korunmasız değil miydi, dedi. Anlamadım.

Yüzümün yanmaya başladığını hissediyordum ama elimden geldiğince yavan ve kaygısız bir sesle cevap verdim.

Hayır, yani, bütün seksi korunmasız yaptığım olmadı, dedim.

Peki.

Sonra ona bakıp, yani içime boşalmadı, anlatamıyor muyum, dedim. Bunun üzerine tekrar not panosuna baktı. Birbirimize karşılıklı nefret enerjisi yayıyorduk, bunu görebiliyordum. Gitmeden önce idrarda gebelik testi yapacaklarını söyledi. Normalde hCG seviyeleri on güne kadar yüksek seyrederdi, odadan çıkmadan önce bunu dedi.

Gebelik testini, düşük yaptığımı düşündükleri için istediklerini biliyordum. Doku parçaları mı onlara bunu düşündürmüştü, me-

rak ediyordum. Bu düşünceyle birlikte içimde yakıcı bir kaygı türedi, hangi dışsal uyaran tetiklerse tetiklesin her zaman aynı şekle bürünüyordu: Öncelikle öleceğimin, sonra diğer herkesin öleceğinin, eninde sonunda da bizzat evrenin ısı ölümüne uğrayacağının farkındalığı, sonsuza kadar dışarıya doğru genişleyerek, bedenimin içinde hapsedilemeyecek kadar kocaman şekillere ulaşan bir tür düşünce zincirine dönüşüyordu. Titriyordum, ellerim nemli ve yapış yapıştı ve tekrar kusacağımdan emindim. Sanki evrenin ölümünü bu şekilde engelleyebilirmişim gibi anlamsızca bacağımı yumrukladım. Ardından yastığımın altında telefonumu bulup Nick'in numarasını çevirdim.

Birkaç kez çaldıktan sonra açtı. Konuştuğumda kendi sesimi duyamıyordum ama sanırım seninle konuşmak istiyorum gibi bir şey söyledim. Dişlerim takırdıyordu ve saçmalıyor olabilirdim. O fısıldayarak konuşuyordu.

Sarhoş musun, dedi. Beni niye arıyorsun böyle?

Bilmediğimi söyledim. Ciğerlerim yanıyordu ve alnımın ıslak olduğunu hissediyordum.

Burada saat gece iki bu arada, dedi. Herkes hâlâ uyanık, diğer odadalar. Başımı belaya sokmaya mı çalışıyorsun?

Bir kez daha bilmediğimi söyledim, o da bir kez daha sesimin sarhoş gibi geldiğini söyledi. Sesi gizlilik ve öfkenin özel bir bileşimini içeriyordu: Gizlilik öfkeyi zenginleştiriyor, öfke gizlilikten türüyordu.

Beni aradığını görebilirlerdi, dedi. Aman Tanrım, Frances. Biri sorarsa nasıl açıklamamı bekliyorsun?

O an kendimi üzgün hissetmeye başladım ki bu, panikten daha iyi bir duyguydu. Tamam, dedim. Görüşürüz. Ve telefonu kapattım. Geri aramadı ama yan yana bir sürü soru işaretinden oluşan bir mesaj gönderdi. Hastanedeyim, diye yazdım. Sonra tüm karakterler sırasıyla silinip mesaj yok olana kadar geri tuşuna bastım. Ardından da telefonumu tekrar yastığımın altına sokuşturdum.

Kendimi mantıklı düşünmeye zorlamaya çalıştım. Kaygı yalnızca kötü duygular üreten kimyasal bir olaydı. Duygular sadece duyguydu, maddi bir gerçeklikleri yoktu. Hamile kaldıysam da şimdi

düşürüyordum işte. Ne vardı bunda? Hamilelik zaten bitmişti ve İrlanda Anayasa Hukuku, seyahat özgürlüğü, bankadaki bakiyem gibi şeyleri düşünmeme gerek yoktu. Yine de doğru idiyse, bir zamanlar farkında olmadan Nick'in çocuğunu, daha doğrusu Nick'le benim gizemli, yarı yarıya bir karışımımızdan oluşan bir çocuğu kendi bedenim içinde taşıdığım anlamına gelirdi. Kendimi alıştırmam gereken bir şeye benziyordu bu, her ne kadar nasıl yapacağımı, "alıştırma"nın ne anlama geldiğini veya o an tamamıyla mantıklı düşünüp düşünmediğimi bilemesem de. Bitap düşmüştüm ve gözlerim kapalıydı. Kendimi, acaba erkek miydi, diye düşünürken buldum.

Doktor birkaç saat sonra geri gelip hamile olmadığımı, düşük yapmadığımı ve kan örneğimde enfeksiyon ya da başka düzensizliklere dair bulgulara rastlanmadığını söyledi. Benimle konuşurken, titrediğimi, yüzümün ıslak olduğunu ve muhtemelen ürkmüş bir köpeğe benzediğimi görebiliyordu ama iyi olup olmadığımı sormadı. Jinekoloğun saat sekizde rotasyonu başladığında beni göreceğini söyledi. Sonra da perdeyi açık bırakarak gitti. Dışarıda hava ağarmaya başlamıştı ve ben hiç uyumamıştım. Var olmayan bebek yeni bir var olmama kategorisine girmişti: Var olmayı bırakmış şeylerin değil, hiçbir zaman var olmamış şeylerin kategorisine. Kendimi aptal gibi hissediyordum ve o an hamile olduğum fikrine özlemle anılacak naif bir fikirmiş gibi bakıyordum.

Jinekolog sekizde geldi. Bana âdet döngüme ilişkin bazı sorular sordu, sonra da perdeyi kapatıp pelvik muayene yaptı. Elleriyle ne yaptığını bilmiyordum ama her yapıyorsa felaket acı veriyordu. İçimde çok hassas bir yara kanırtılıyormuş gibi hissediyordum. Sonrasında kollarımı bedenime dolayıp doktorun söylediklerine başımı salladım ama onu duyabildiğimden emin değildim. Az önce bedenimin içine elini sokup bana hayatımda yaşadığım en kötü acılardan birini yaşatmıştı; dediklerini hatırlamamı bekliyormuş gibi hâlâ konuşmaya devam etmesi bana zırdelilik gibi geliyordu.

Hatırladığım kadarıyla, bana ultrason çektirmem gerektiğini ve sorunun birçok şeyden kaynaklanabileceğini söyledi. Sonra doğum kontrol hapı için bir reçete yazıp, istersem iki kutu hapı birleştirebi-

leceğimi ve altı haftada bir regl olabileceğimi söyledi. Öyle yaparım herhâlde, dedim. Bir iki gün içinde ultrasonla ilgili bir mektup alacağımı söyledi.

Bu kadar, dedi. Artık özgürsünüz.

Annem arabayla beni hastanenin önünden aldı. Yolcu kapısını kapattığımda, savaştan çıkmış gibi duruyorsun, dedi. Çocuk doğurmak pelvik muayene gibi bir şeyse insan ırkının bu kadar uzun süre varlığını sürdürebildiğine hayret ettiğimi söyledim ona. Güldü ve saçlarımı elledi. Ah Francesciğim, dedi. Ne yapacağız biz seninle?

Eve geldiğimde öğleden sonraya kadar kanepenin üstünde uyuyakaldım. Annem, işe gittiğini ve bir ihtiyacım olursa aramamı söyleyen bir not bırakmıştı. Artık kendimi iki büklüm olmadan yürüyebilecek ve kendime hazır kahveyle kızarmış ekmek hazırlayabilecek kadar iyi hissediyordum. Ekmeğe kalın bir tabaka tereyağı sürüp küçük ısırıklarla yavaş yavaş yedim. Sonra kendimi iyice temiz hissedene kadar duş aldım ve havlulara sarınıp yavaşça odama gittim. Yatağın üstüne oturup, saçımdan sırtıma sular aka aka ağladım. Ağlamak sorun değildi çünkü kimse beni göremezdi ve ben de asla kimseye söylemeyecektim.

Ağlamayı bıraktığımda çok üşüyordum. Parmak uçlarım tuhaf, beyaz-gri bir renge dönmeye başlamıştı. Cildimi havluyla doğru düzgün kurulayıp, saçlarım çatırdayana dek kurutma makinesi tuttum. Sonra da sol dirseğimin iç yüzündeki yumuşak kısmı başparmağımın tırnağıyla işaret parmağım arasında o kadar sıkı çimdikledim ki derimde bir delik açtım. Hepsi bu. Ve bununla birlikte bitmişti. Her şey iyi olacaktı.

19

Annem o gün işten eve erken geldi ve ben masada oturmuş çay içerken soğuk bir tavuğu ısıttı. Yemeği hazırlarken bana karşı biraz mesafeli gibiydi ve ikimiz de oturana kadar pek konuşmadı.

Demek hamile değilsin, dedi.

Hayır.

Dün gece o kadar emin görünmüyordun.

Test bayağı kesin sonuç veriyor, dedim.

Küçük, komik bir gülümsemeyle tuzluğu aldı. Tavuğuna pür-dikkat az miktar tuz atıp, tuzluğu biberliğin yanına bıraktı.

Bana biriyle arkadaşlık ettiğinden söz etmemiştin, dedi.

Ettiğimi kim söyledi?

Beraber tatile çıktığın o arkadaşın değil yani. Yakışıklı olan, oyuncu.

Sakince çayımdan birkaç yudum aldım ama artık aç değildim.

Bizi tatile davet eden işte onun karısıydı, dedim.

Artık ondan pek bahsetmiyorsun. Eskiden adını çok anardın.

Evet ama nedense yine de hatırlamıyor gibisin.

Bunun üzerine sesli güldü. Hatırlıyorum, Nick bir şeydi. Nick Conway. Hoş adam. Onu bir gece televizyonda gördüm, biliyor musun? Senin için Sky Plus'a kaydettim sanırım.

Çok düşüncelisin, anne.

Her neyse, onunla alakalı bir şey olduğunu düşünmek istemiyorum.

Yemeklerin güzel olduğunu ve hazırladığı için teşekkür ettiğimi söyledim.

Seninle konuştuğumu duyuyor musun Frances, dedi.

Kendimi şu an konuşabilecek gibi hissetmiyorum gerçekten.

Yemeği sessizlikce bitirdik. Sonrasında yukarı çıkıp kolumun çimdiklediğim yerine aynada baktım. Kırmızıydı, biraz şişmişti ve dokunduğumda acıyordu.

/

Sonraki birkaç günü evde yatarak ve kitap okuyarak geçirdim. Dönem başlamadan yapabileceğim birçok ders okuması vardı ama bunun yerine İncil'i okumaya koyuldum. Annem bir sebepten odamdaki kitap rafına, *Emma* ile bir erken dönem Amerikan yazıları antolojisinin arasına Yeni Ahit'in deri kapaklı bir kopyasını koymuştu. İnternette, Markos'la başlayıp diğer İncilleri şu sırada okumak gerektiğini görmüştüm: Matta, sonra Yuanna, sonra Luka. Markos'u oldukça çabuk bitirdim. Çok küçük parçalara bölünmüş olması okumayı kolaylaştırıyordu ve ilginç kısımları kırmızı bir deftere not aldım. İsa, Markos İncili'nde çok konuşmuyordu, bu yüzden diğerlerini okumak daha çok ilgimi çekiyordu.

Çocukken dinden nefret ederdim. Annem beni on dört yaşıma kadar her pazar kilise ayinlerine götürmüştü ama Tanrı'ya inanmıyordu ve kilise ayinlerine, öncesinde bana saçımı yıkattığı sosyal ritüeller olarak bakıyordu. Yine de İncile İsa'nın felsefi temellerinin muhtemelen sağlam olduğu bakış açısıyla yaklaştım. Daha sonra öğrendim ki söylediklerinin çoğu şifreli ve hatta nahoştu. Kimin yoksa, kendisinde olanı bile ondan alınacak[1] -bunu sevmemiştim mesela ama tam olarak anladığımdan da emin değildim. Matta'da Ferisilerin İsa'ya evlilikle ilgili sorular sorduğu bir kısım vardı ve akşam sekiz dokuz gibi, annem gazetelere bakarken onu okuyordum.

1 Matta İncili 13:12'den alıntı. Tam ayet: "Çünkü kimin varsa ona verilecek ve bolluk içinde olacaktır; ama kimin yoksa, kendisinde olanı bile ondan alınacaktır." -ç.n.

İsa, evlilikte karı kocanın artık iki değil, bir vücut olduğunu söylüyordu. DolayısıylaTanrı'nın birleştirdiğini insan ayırmamalıydı. Bunu okuduğumda kendimi epey aşağılık hissettim. İncil'i kaldırdım ama fayda etmedi.

Hastaneden sonraki gün Nick'ten bir e-posta almıştım.

> hey. dün gece telefondaki tavrım için üzgünüm. sadece ekranda senin isminin çıktığını gördüklerinden ve olay çıkacağından korktum. neyse kimse görmedi, annemin aradığını söyledim (bunun uzun uzadıya psikolojik analizini yapmayalım). sesinin garip geldiğini fark ettim ama. her şey yolunda mı?
> not: herkes bana sen gittiğinden beri keyifsiz olduğumu söylüyor. ayrıca evelyn senin "hasretini" çektiğimi söylüyor, bu da biraz rahatsız edici.

E-postayı defalarca okudum ama cevap vermedim. Ertesi sabah hastaneden ultrasonum için kasımda bir güne tarih verildiğini bildiren bir mektup geldi. Uzak bir tarih olduğunu düşündüm ama annem, devletin sağlık hizmeti böyle işte, ne yaparsın, dedi. Ama bendeki sorunun ne olduğunu bilmiyorlar, dedim. Ciddi bir şey olsaydı beni asla taburcu etmeyeceklerini söyledi. Emin değildim. Neyse, sonuç olarak doğum kontrol hapı için olan reçetemi doldurdum ve kullanmaya başladım.

Babamı bir iki kez aradım ama açmadı ve aramalarıma geri dönmedi. Annem, babamın kasabanın öbür ucundaki evine "geçerken uğrayabileceğimi" söyledi. Ona kendimi hâlâ hasta hissettiğimi ve telefonunu da açmadığına göre boşu boşuna ta oraya yürümek istemediğimi söyledim. Buna yanıt olarak sadece, o senin baban, dedi. Bu onun bir nevi mantra duası gibiydi. Konuyu kapattım. Babam benimle bağlantıya geçmedi.

Annem, babamdan şahsımın güzide destekçisi ya da az biraz ünlü biri gibi değil de herhangi biriymiş gibi bahsetmemden nefret ediyordu. Bu sinir bana yöneliyordu ama aynı zamanda annemin babamla ilgili düş kırıklığının da bir semptomuydu, zira babam, annemin ona göstermemi istediği saygıyı hak edememişti. Evli

oldukları dönemde annemin, çantasını yastık kılıfına saklayarak uyumak zorunda kaldığını biliyordum. Babamın merdivenlerde iç çamaşırlarıyla uyuyakaldığı bir sefer annemi ağlarken bulmuştum. Babam, başını koluna yaslamış, oracıkta öylece yatıyordu; devasa ve pembeydi. Hayatının en güzel uykusunu uyuyormuş gibi horluyordu. Annem onu sevmememi anlayamıyordu. Onu sevmelisin, demişti bana on altı yaşımdayken. O senin baban.

Kim demiş onu sevmem gerektiğini, demiştim.

Ben senin, anne babasını seven bir insan olduğuna inanmak istiyorum.

Neye istiyorsan ona inan.

Seni başkalarına iyi davranacak şekilde yetiştirdiğime inanıyorum, dedi. İnandığım şey bu.

Başkalarına iyi davranıyor muydum? Buna karar vermek zordu. Şayet bir kişiliğim olduğu ortaya çıkarsa bunun kötücül kişiliklerden biri olacağından korkuyordum. Yoksa bu soruyla ilgili endişe etmemin tek sebebi, bir kadın olarak başkalarının ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koymak zorunda hissetmem miydi? "İyi kalplilik" çatışma esnasında boyun eğmenin başka bir adı mıydı yalnızca? Ergenliğimde günlüğüme bu tür şeyler yazıyordum: Bir feminist olarak kimseyi sevmeme hakkına sahibim.

Bobbi'nin Fransa'da bahsettiği belgeselin bir videosunu buldum: 1992'de televizyon için yapılmış *Kid Genius!* [Çocuk Dâhi] adlı bir prodüksiyon. Nick programdaki başlıca çocuk dâhi değildi, her biri farklı becerilere sahip altı çocuk vardı. Videonun başını atlayıp, Nick kitaplara bakarken bir dış sesin "Nicholas"ın daha on yaşındayken antik felsefenin birçok önemli eserini okumuş ve metafizik üzerine denemeler yazmış olduğunu açıkladığı kısma geldim. Çocuk Nick bir deri bir kemikti. İlk kare, Dalkey'de, dışında iki görkemli araba duran, devasa bir aile evini gösteriyordu. İlerleyen kısımlarda Nick mavi bir arka planın önünde, onunla röportaj yapan kadının Platonik idealizmle ilgili sorularını ustaca ve mağrur görünmeden yanıtlıyordu. Bir noktada kadın: Antik dünyayı neden bu kadar seviyorsun, diye sordu. Bunun üzerine Nick, anne babasını ararcasına tedirgin gözlerle ortamı taradı. Yani, çok sevmiyorum, dedi. Antik

dünya üzerine çalışıyorum yalnızca. Kendini geleceğin filozof kralı olarak görmüyor musun yani, dedi kadın, mizahi bir şekilde. Hayır, dedi Nick, büyük ciddiyetle. Ceketinin kolunu çekiştirdi. Hâlâ birisinin çıkıp ona yardım etmesini ister gibi bakıyordu. Bu benim en büyük kâbusum olurdu, dedi. Kadın güldü ve Nick görünür biçimde rahatladı. Kadınların gülmesi onu eskiden de rahatlatırmış demek ki, diye düşündüm.

Hastaneden birkaç gün sonra hâlâ arkadaş mıyız diye sormak için Bobbi'yi aradım. Sorarken sesimin aptallaştığını hissedebiliyordum, her ne kadar esprili bir şekilde sormaya çalışsam da. Geçen gece beni arayacaksın sanıyordum, dedi. Hastanedeydim, dedim. Dilim, ağzımda koca bir haindi sanki.

Nasıl yani, dedi.

Olan biteni anlattım.

Demek hamile olup düşük yaptığını düşündüler, dedi. Zor olmuş olmalı, ha?

Ha? Bilmem, ne hissedeceğimi bilemedim.

Ahizeye doğru işitilebilir biçimde iç çekti. Bununla ilgili bir şey hissetmeye ne kadar hakkım olduğunu veya gerçekleşirken hissettiğim şeylerin ne kadarını geriye dönük olarak hissetmeye hâlâ hakkım olduğunu bilmediğimi açıklamak istiyordum. Ona, panikledim, demek istiyordum. Evrenin ısı ölümünü düşünmeye başladım yeniden. Nick'i arayıp suratına kapattım. Ama bütün bunları başıma geldiğini sandığım ama aslında gelmediği ortaya çıkan bir şey yüzünden yaptım. Bebeğin düşüncesi, olanca duygusal ağırlığı ve kalıcı yas potansiyeliyle birlikte hiç olup gitmişti. Hiçbir zaman hamile kalmamıştım. Hiç olmamış bir hamileliğin yasını tutmak imkânsızdı, hatta böyle bir şey belki bazı insanlara hakaretamiz gelebilirdi, her ne kadar duygularım, onları hissettiğim zaman gerçek olsa da. Geçmişte Bobbi mutsuzluklarımın analizlerini dinlemeye hep açık olmuştu ama bu sefer argümanı telefonda ağlamadan sunabileceğime güvenemiyordum.

Nick'le ilgili sana yalan söylediğimi hissettiğin için üzgünüm, dedim.

Öyle hissettiğim için üzgünsün, peki.

Çok karmaşık bir şeydi.

Evet, dedi Bobbi. Evlilik dışı ilişkiler biraz öyle olabiliyor sanırım.

Hâlâ arkadaşım mısın?

Evet. E bu ultrasonu ne zaman olacaksın?

Kasımda, dedim. Ona, korunmasız seksle ilgili sorular soran doktoru anlattım, o da kahkaha attı. Ayaklarım yatak örtüsünün altında, yatağımda oturuyordum. Karşı duvardaki aynada, boşta olan ve yastık kılıfının dikişinde tedirginlikle ileri geri gezinen sol elimi görebiliyordum. Elimi düşürdüm ve yorganın üstünde cansız yatışını izledim.

Yine de, Nick'in prezervatif kullanmamayı denediğine inanamıyorum, dedi Bobbi. Sikik bir iş.

Savunma amaçlı bir şey söyledim; şey yapmadık ama... yani pek de öyle...

Seni suçlamıyorum, dedi. Ona şaşırdım sadece.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Yaptığımız aptalca şeylerin hiçbiri Nick'in suçu gibi gelmiyordu çünkü o hep benim önerdiğim şeylere uyum sağlıyordu.

Muhtemelen benim fikrimdi, dedim.

Böyle konuşunca kulağa beynin yıkanmış gibi geliyor.

Yok ama o aslında çok pasif bir insan.

Tamam, ama hayır diyebilirdi, dedi Bobbi. Belki de hiçbir şeyin suçunu üstlenmek zorunda kalmamak için pasif davranmayı seçiyordur.

Aynaya bakınca elimin aynı şeyi yapmaya başladığını fark ettim. Yapmaya çalıştığım konuşma bu değildi.

Çok hesapçı biriymiş gibi gösteriyorsun onu, dedim.

Bunu bilinçli yaptığını söylemek istemedim. Ona hastanede olduğunu söyledin mi?

Hayır, dedim. Beni sarhoş olmakla itham ettiği telefon konuşmasını açıklamak üzere ağzımın açıldığını hissettim ama sonra ona söylememeye karar verip onun yerine; yok, söylemedim, dedim.

Ama onunla yakınsınız, dedi. Ona kendinle ilgili şeyleri anlatıyorsun.

Bilmem. Aslında ne kadar yakın olduğumuzu bilmiyorum.

Bir kere, ona bana anlattığından daha çok şey anlatıyorsun.

Hayır, dedim. Sana anlattığımdan daha az. Muhtemelen ona hiçbir şey anlatmadığımı düşünüyordur.

O gece Bobbi'yle eski mesajlaşmalarımızı baştan okumaya karar verdim. Böylesi bir projeye daha önce, ayrılmamızdan kısa bir süre sonra, kalkışmıştım; şimdi, yılların mesajları da üstüne binmişti. Bobbi'yle arkadaşlığımın yalnızca anılara hapsolmadığını ve gerektiği takdirde, bana olan sevgisi fiilen bitmiş olsa bile eski sevgisinin metinsel kanıtlarının baki kalacağını bilmek beni rahatlatıyordu. Bu düşünce, malum sebeplerden ötürü, ayrıldığımız dönemde sıkça aklıma gelirdi. Bobbi'nin bir zamanlar benden çok hoşlandığını asla inkâr edemeyecek olması benim için önemliydi.

Bu sefer konuşmalarımızı zaman damgaları içeren koca bir metin dosyası olarak indirdim. Baştan sona okumak için fazla büyük olduğunu ve bütünsel bir anlatı şekline sahip olmadığını söyledim kendi kendime ve bu nedenle belli kelime ya da sözleri aratıp onların bulunduğu yerleri okumaya karar verdim. İlk denediğim kelime "sevgi"ydi ve altı ay öncesinden şu konuşmayı karşıma çıkardı:

Bobbi: sevgiye insanlar arası bir olgu dışında bir şey olarak bakarsan
Bobbi: ve bir toplumsal değerler sistemi olarak anlamaya çalışırsan
Bobbi: hem eşitsizliğin bütün mantığını dikte eden bencillik belitine meydan okuyor
Bobbi: ve bu yüzden kapitalizme bir antitez gibi
Bobbi: hem de buna rağmen boyun eğdirici ve kolaylaştırıcı bir tarafı var
Bobbi: örn. annelerin çocuklarını fedakâr bir şekilde ve herhangi bir kâr amacı gütmeden yetiştirmesi
Bobbi: bir açıdan piyasanın talepleriyle çelişiyor gibi
Bobbi: ama aslında bildiğin bedavaya işçi temin etmeye yarıyor
ben: evet
ben: kapitalizm "sevgiyi" kâr emeline alet etmiş

ben: sevgi söylemsel pratik, ücretsiz emek de bunun sonucu
ben: dediğini anlıyorum ama bu şekilde düşünülen sevgiye karşıyım
Bobbi: bu dediğin bomboş, frances
Bobbi: bir şeylere karşı olduğunu söylemekten daha fazlasını yapman lazım

O konuşmayı okuduktan sonra yataktan çıktım ve kıyafetlerimi çıkarıp aynada kendime baktım. Kendimi âdeta içsel bir zorunluluktan ötürü, belirli aralıklarla bu hareketi yaparken buluyordum ama kendimle ilgili hiçbir değişiklik olmuyordu sanki. Leğen kemiklerim hâlâ pelvisimin iki tarafından çirkin bir şekilde çıkıyor ve karnıma dokunduğumda hâlâ elime sert ve bombeli geliyordu. Daha tam yerleşmeden kaşıktan vakitsiz düşmüş bir şeye benziyordum. Omuzlarım, kırık, eflatun renkli kılcal damarlarla leke lekeydi. Bir süre kendime bakarak ve tiksintimin gitgide derinleştiğini hissederek, sanki hissedebileceğim tiksintinin sınırını yoklarmışçasına öylece durdum. Nihayet çantamdan bir zil sesi geldiğini duyup onu bulmaya gittim.

Telefonumu bulduğumda babamdan bir cevapsız aramam olduğunu gördüm. Geri aramayı denedim ama açmadı. Biraz üşümüştüm, o yüzden bütün kıyafetlerimi tekrar giydim ve aşağı inip anneme, babamın evine uğrayacağımı söyledim. Masada oturmuş gazete okuyordu; başını kaldırmadı. Aferin sana, dedi. Onu merak ettiğimi söyle.

Dudaklarımdan ince puslu bir hava soluyarak kasabanın içinden geçen her zamanki eski yolu yürüdüm. Evine geldiğimde zili çaldım ve ısınmak için olduğum yerde koştum. Nefesimle cam buğulandı. Tekrar çaldım ama hiçbir şey olmadı. Kapıyı açtığımda evin içinde hiçbir ses duyamadım. Hol rutubet ve rutubetten daha kötü bir şey gibi kokuyordu, hafif ekşi bir şey gibi. Bir çöp torbası, ağzı bağlanıp holdeki masanın altına bırakılmıştı. Babama ismiyle seslendim: Dennis?

Mutfakta ışığın açık olduğunu görebiliyordum, o yüzden kapıyı açtım ve refleks olarak elimi yüzüme götürdüm. Koku o kadar

iğrençti ki fiziksel bir şey gibi geliyordu, ısı gibi ya da elle dokunulabilen bir şey gibi. Yarısı yenmiş, çeşitli çürüme evrelerinde bir sürü yemek, masanın etrafında ve tezgâhların üstünde birikmiş, kirli peçeteler ve boş şişelerle çevrelenmişti. Kapısı yarı açık olan buzdolabından yere üçgen şeklinde, sarı bir ışık sızıyordu. Kurt sineğinin biri koca bir mayonez kavanozunun içinde öylece bırakılmış bir bıçağın üzerinde yürüyor, dört tanesi de mutfak penceresine çarpıp duruyordu. Çöp kutusunda bir avuç beyaz kurtçuk, tıpkı kaynayan pirinçler gibi körlemesine kıvranıyordu. Odadan gerisingeri çıkıp kapıyı kapattım.

Holde tekrar Dennis'in telefonunu aramayı denedim. Açmadı. Evinde durmak, tanıdığım ama sanki bazı dişleri eksik birinin bana gülümsemesini izlemek gibiydi. Kendi bedenimin güvenliğine döndüğümü hissetmek için kendime tekrar zarar vermek istedim. Fakat bunu yapmak yerine evden çıktım. Kıyafetimin kolunu elimin üstüne çekerek kapıyı örttüm.

20

Ajanstaki stajım eylül başında resmen bitti. Sunny'yle gelecek planlarımızı ve deneyimlerimizden öğrendiklerimizi konuşmak için son bir toplantı yaptık ama bu iki konu hakkında da söyleyecek bir şeyim olacağını öngörmüyordum. Son günümde ofisine gittim, bana kapıyı kapatıp oturmamı söyledi.

Bir kere, telif ajansında çalışmak istemiyorsun, dedi.

Şaka yapıyormuş gibi gülümsedim, o da bu arada bazı kâğıtlara bakıp sonra onları kenara koydu. Dirseklerini masasının üstüne koyup düşünceli bir edayla çenesini avuçlarına yerleştirdi.

Beni düşündürüyorsun, dedi. Bir planın yokmuş gibi duruyor.

Aynen, böyle bir şeyim kesinlikle yok.

Dört ayak üstüne düşmeyi umuyorsun.

Arkasındaki pencereden dışarıdaki, George dönemi mimarisine sahip güzel binalara ve yoldan geçen otobüslere baktım. Yine yağmur yağıyordu.

Bana tatili anlat, dedi. Melissa'nın yazısı nasıl gidiyor?

Ona *E*tables'dan, Sunny'nin tanıdığı Derek'ten ve gıyaben tanıdığı Valerie'den bahsettim. Sunny ona "hükümet gibi bir kadın" dedi. Biraz suratımı ekşittim ve güldük. Sunny'nin ofisinden ayrılmak istemediğimi, tam bitmemiş bir şeyi geride bırakıyormuşum gibi hissettiğimi fark ettim.

Ne yapacağımı bilmiyorum, dedim.

Başını onaylar gibi salladı ve anlamlı, kabul eden bir tavırla omuz silkti.

Raporların hep çok iyiydi, dedi. Herhangi bir zaman referans isteyecek olursan beni nerede bulacağını biliyorsun. Ayrıca, seni yakında tekrar göreceğimden eminim.

Teşekkür ederim, dedim. Her şey için.

Bana son bir anlayışlı ya da umarsız bakış attı ve masasındaki kâğıtlara geri döndü. Çıkarken Philip'in gelebileceğini söylememi istedi. Söyledim.

/

O gece geç saate kadar evimde, üzerinde çalıştığım uzun bir şiirin virgülleriyle oynadım. Nick'in çevrimiçi olduğunu görüp ona bir mesaj gönderdim: selam. Mutfak masasında oturmuş nane çayı içiyordum çünkü buzdolabındaki süt bozulmuştu. Beş gün önceki e-postasını görüp görmediğimi sorarak cevap verdi ve evet deyip garip telefon konuşmasını sorun etmemesini söyledim. Ona hastanelik olduğumu veya nedenini söylemek istemedim. Bir sonuca bağlanmayan bir hikâyeydi ve zaten utanç vericiydi. Fransa'da herkesin Bobbi'yle beni özlediğinden söz etti.

ben: eşit mi?
Nick: haha
Nick: belki ben seni azıcık daha fazla özlüyor olabilirim
ben: sağ ol
Nick: evet böyle merdivende birilerini duyduğumda uyanıp duruyorum
Nick: sonra gittiğini hatırlıyorum
Nick: hayal kırıklığı ötesi

Beni görebilecek kimse olmasa da kendi kendime güldüm. Bu şekilde ona ulaşabildiğim zamanlara, ilişkimizin ikimizin beraber yazıp redakte ettiği bir Word dokümanını ya da sadece ikimizin an-

ladığı, başka kimsenin anlayamayacağı uzun bir geyik muhabbetini andırdığı zamanlara bayılıyordum. Suç ortağım olduğunu düşünmeyi seviyordum. Geceleyin uyanıp beni düşündüğünü düşünmeyi seviyordum.

ben: bu çok sevimli aslında
ben: tatlı yakışıklı yüzünü özledim
Nick: geçenlerde bana seni hatırlatan bir şarkıyı sana yollayacak oldum
Nick: sonra kinayeli cevabını kafamda canlandırınca tırstım
ben: hahaha
ben: yolla lütfen!
ben: kinayeli olmayacağım söz
Nick: seni telefondan arasam olur mu
Nick: biraz içtim ve yazmaya çalışmak ölüm gibi
ben: ha sarhoşsun, o yüzden mi bana böyle iyi davranıyorsun
Nick: sanırım john keats'in senin gibi kadınlar için bir lafı vardı
Nick: fransızca bir şey1
Nick: ne demeye çalıştığımı anlıyorsundur
ben: hadi ara

Beni aradı. Telefonda sesi sarhoşmuş gibi gelmiyordu, daha ziyade hoş bir şekilde uykulu gibiydi. Birbirimizi özlediğimizi söyledik yeniden. Nane çayını parmaklarımın arasında tutup soğuyuşunu hissettim. Nick o geceki telefon konuşması için yeniden özür diledi. Kötü bir insanım, dedi. Ona öyle dememesini söyledim. Hayır, kötüyüm, dedi. Kötü bir adamım. Bana Etables'da neler yaptıklarını, havanın nasıl olduğunu ve gittikleri bir kaleyi anlattı. Ona stajımın bittiğini anlattım, o da zaten stajla pek o kadar ilgili görünmediğimi söyledi. Belki de kişisel hayatımdaki dramlar dikkatimi dağıtıyordu, dedim.

Doğru ya bak, soracaktım, dedi. Bobbi'yle aranız nasıl? Aramızdakileri öğrenmesinin en iyi yolu bu değildi diye tahmin ediyorum.

1 İngiliz şair John Keats'in *femme fatale* denebilecek bir kadın ile bir şövalyenin arasında geçenleri anlattığı "La Belle Dame sans Merci" [Acımasız Güzel] şiirine gönderme –ç.n.

Evet, garip oldu. Biraz canımı sıkıyor.

Ondan ayrıldıktan sonraki ilk ilişkin bu, değil mi?

Öyle oluyor sanırım, dedim. Bu yüzden mi garip sence?

Bilmem, yani ilişkiyi bitirdikten sonra o kadar ayrılmamışsınız birbirinizden. Hâlâ bütün zamanınızı birlikte geçirmeniz bakımından yani.

O benden ayrıldı.

Nick duraksadı ve konuştuğunda sesinde meraklı bir gülümseme seziliyor gibiydi. Evet, biliyorum, dedi. Konumuzla alakalı mı?

Gözlerimi devirdim ama konuşmamızdan keyif alıyordum. Çayı masaya bıraktım. Ha, anladım, dedim. Beni neden aradığını anladım şimdi, tamam.

Ne?

Telefon seksi yapmamızı istiyorsun.

Gülmeye başladı. Amaçladığım etki buydu, tadını çıkardım. Çok güldü. Evet, değil mi, dedi. Tipik ben. O an ona hastaneyi anlatmak istedim çünkü bana çok tatlı davranıyordu ve beni teselli edecek şeyler söyleyebilirdi ama anlatmanın konuşmayı ciddileştireceğini biliyordum. Onu ciddi konuşmalar yapmak zorunda bırakmak istemiyordum. Bu arada, dedi, bugün kumsalda sana benzeyen bir kız gördüm.

İnsanlar birilerinin bana benzediğini söyleyip duruyorlar, dedim. Sonra o insanları gördüğümde hep böyle özelliksiz tipler oluyorlar ve benim de buna alınmamışım gibi davranmam gerekiyor.

Aa, bu kadın öyle değildi. Çok çekiciydi.

Bana gördüğün çekici bir yabancıdan söz ediyorsun, ne kadar tatlı.

Sana benziyordu ya, dedi. Ama muhtemelen daha az huysuzdu. Belki de onunla ilişki yaşamalıyım.

Ağzıma koca bir yudum çay alıp yuttum. E-postana o kadar uzun süre cevap vermememin saçma olduğunu hissettim ve bu konunun üzerinde durmadığı ve bundan incinmediği için ona minnet duydum. Gününün nasıl geçtiğini sordum, o da bana anne babasının aramalarını geçiştirmeye çalıştığını ve kendini suçlu hissettiğini söyledi.

Baban da senin kadar yakışıklı mı, dedim.

Neden, öyle bir niyetin mi vardı? Bayağı sağcıdır. Evli olduğunu da belirtirdim ama bu seni ne zaman durdurdu ki?

Ah, çok hoş. Şimdi kim huysuzluk yapıyor acaba?

Özür dilerim, dedi. Çok haklısın, babamı baştan çıkarman en doğrusu.

Sence onun tipi miyim?

A tabii. Anneme acayip benzemen açısından en azından.

Gülmeye başladım. İçten bir gülüştü ama yine de duyduğundan emin olmak istedim.

Bu bir şakaydı, dedi Nick. Gülüyor musun ağlıyor musun? Anneme benzemiyorsun.

Baban hakikaten sağcı mı yoksa o da mı şakaydı?

Aa yok, o gerçekten "servet yaratan" bir insandır. Kadınlardan nefret eder. Yoksullardan bildiğin tiksinir. Bu yüzden bana bayıldığını da tahmin edebiliyorsundur, camp[1] oyuncu oğluna.

Artık gülmekten katılıyordum. Sen camp değilsin ki, dedim. Agresif derecede heteroseksüelsin. Yirmi bir yaşında bir metresin bile var.

Bunu onaylayacağını tahmin edebiliyorum aslında. Bereket, hiçbir zaman haberi olmayacak.

Boş mutfağa göz atıp, Fransa'dan döneceksin diye bugün odamı temizledim, dedim.

Gerçekten mi? Bayıldım buna. Sanırım artık telefon seksi sayabiliriz bunu.

Beni ziyaret edecek misin?

Bir duraksamadan sonra, tabii ki, dedi. Onu tam olarak kaybetmiş gibi hissetmiyordum ama aklının başka yerde olduğunu biliyordum. Sonra, geçen gece telefonda sesin gerçekten kötü geliyordu, sarhoş muydun, dedi.

Unutalım gitsin.

Genellikle telefonda konuşmaya bayıldığın söylenemez. Moralin falan bozuk değildi, değil mi?

---

1 Camp, bir şeyi zevksiz oluşu ve ironik değerinden ötürü beğenilir bulan bir estetiktir ve eşcinsel alt kültürden doğduğu kabul edilir –ç.n.

Nick'in tarafında arka planda bir şeyler duydum, sonrasında da bir çatırdama geldi. Kim o, dedi. Bir kapı açıldı, sonra da Melissa'nın sesinin, ha, telefondasın, dediğini duydum. Nick, evet, bir saniye, dedi. Kapı yeniden kapandı. Hiçbir şey demedim.

Seni ziyaret edeceğim, dedi sessizce. Gitmem lazım, tamam mı?

Tabii.

Üzgünüm.

Git git, dedim. Hayatını yaşa.

Kapattı.

/

Ertesi gün arkadaşımız Marianne Brooklyn'dan döndü ve tanıştığı bütün ünlülerden bahsetti. Birlikte kahve içerken bize telefonundaki fotoğrafları gösterdi: Brooklyn Köprüsü, Coney Island, bulanık görünen ve Bradley Cooper olduğuna şahsen inanmadığım bir adamın yanında gülümseyen Marianne'in kendisi. Vay be, dedi Philip. Süper, dedim ben de. Bobbi tatlı kaşığının sırtını yaladı ve bir şey demedi.

Marianne'i tekrar görmekten, sanki kendi hayatım her zamanki akışındaymış gibi onun problemlerini dinlemekten mutluydum. Ona sevgilisi Andrew'un nasıl olduğunu, yeni işine alışıp alışamadığını ve eski kız arkadaşının hâlâ Facebook'tan ona mesaj atıp atmadığını sordum. Philip'in ajanstaki stajını methedip, ileride çok şahin bir telif ajanı olarak milyonlar kazanacağını söyledim; sözlerimin hoşuna gittiğini görebiliyordum. Silah ticaretinden iyidir, dedi Philip. Bobbi kahkaha attı. Tanrım, Philip, altın standardın bu mu, dedi. "En azından silah satmıyorum" mu?

Bu noktada konuşmanın üzerindeki kontrolümü kaybettim. Mariannee başka soru sormaya fırsat kalmadan Philip bize Etables'ı sormaya başladı. Nick'le Melissa hâlâ oradaydı, iki haftadan önce dönmeyeceklerdi. Bobbi "eğlenceli" geçtiğini söyledi.

Nick'le nasıl gidiyor, diye sordu Philip bana.

Ona dik dik baktım. Philip, Mariannee dönüp Frances evli bir adamla ilişki yaşıyor, dedi.

Yo hayır yaşamıyorum, dedim.

Philip şaka yapıyor, dedi Bobbi.

Meşhur Nick mi, dedi Marianne. Bunu dinlemek istiyorum.

Arkadaşız işte, dedim.

Ama Nick kesinlikle senden hoşlanıyor, dedi Philip.

Frances, yere bakan yürek yakan seni, dedi Marianne. Evli değil mi o?

Musmutlu bir evliliği var, dedim.

Bobbi, konuyu değiştirmek için, evden ayrılıp şehre daha yakın bir ev tutmak istediği türünden bir şeyden bahsetti. Marianne, konaklama krizi yaşandığını, kendisinin de haberlerde duyduğunu söyledi.

Ayrıca öğrenci almıyorlar, dedi Marianne. Ciddiyim, ilanlara bakın.

Evden ayrılıyor musun? dedi Philip.

"Öğrenciler Aramasın" demek yasa dışı olmalı, dedi Marianne. Ayrımcılığa giriyor.

Nerelerde bakıyorsun, diye sordum. Biz de benim evimdeki ikinci yatak odasını kiraya vereceğiz hani.

Bobbi bana bakıp küçük bir kahkaha kopardı.

Ev arkadaşı olabiliriz, dedi. Ne kadara?

Babamla konuşurum, dedim.

Babamla evini ziyaret ettiğimden beri görüşmemiştim. Akşamleyin kahve buluşmasından sonra aradığımda açtı ve sesi nispeten ayıktı. Mayonez kavanozunun görüntüsünü ve cama kapaklanan kurt sineklerinin gürültüsünü bastırmaya çalıştım. Temiz bir evde oturan biriyle ya da yalnızca bir sesten ibaret olan ve hayatı hakkında bilgi sahibi olmam gerekmeyen biriyle konuşmak istiyordum. Telefonda evin ikinci yatak odasını konuştuk. Bana abisinin evi birilerine göstermek için randevulaşmış olduğunu söyledi, ben de Bobbi'nin bir yer aradığını anlattım.

Kim bu, dedi. Bobbi kim?

Bobbi'yi biliyorsun ya. Okuldan arkadaşım.

Arkadaşın ha? Hangi arkadaştı bu?

Yani aslında bir tek arkadaşım vardı, dedim.

Ben başka bir kızla kalmak isteyeceğini düşünmüştüm.

Bobbi kız.

Ha, Lynch'lerin kızı mı bu, dedi.

Bobbi'nin soyadı aslında Connolly'di ama annesinin adı Lynch'ti, bu yüzden düzeltmeye uğraşmadım. Abisinin Bobbi'ye odayı aylık altı yüz elliye verebileceğini söyledi, bu da Bobbi'nin babasının ödemeye razı olduğu bir rakamdı. Çalışacak sessiz bir yerim olsun istiyor, dedi Bobbi. Ne bilsin.

Sonraki gün babası jipiyle onu ve bütün eşyalarını getirdi. Bobbi birkaç çarşaf ve sarı bir masa lambasının yanı sıra üç koli kitap getirmişti. Arabadan eşyaları indirdiğimizde babası basıp gitti, ben de Bobbi'nin çarşaflarını sermesine yardım ettim. Ben yastıkları kılıflara sokarken o, duvarlara bazı kartpostallar ve fotoğraflar yapıştırmaya başladı. Birlikte basketbol sahasında oturduğumuz okul üniformalı bir fotoğrafı yapıştırdı. Uzun ekose eteklerimiz ve çirkin, üstü delikli ayakkabılarımız vardı ama gülüyorduk. Beraber resme baktık; atalarımız ya da belki evlatlarımız gibi görünen iki küçük surat da bize bakıyordu.

/

Sömestirin başlamasına daha bir hafta vardı ve bu süre içerisinde Bobbi kırmızı bir ukulele satın almış ve ben akşam yemeğini hazırlarken koltukta uzanıp "Boots of Spanish Leather"ı çalmayı âdet edinmişti. Ben gün içinde dışarıdayken evdeki eşyaların yerini değiştirerek ve dergilerden kestiği parçaları aynalara yapıştırarak evi kendisininmiş gibi benimsedi. Mahalleyi tanımakla çok ilgileniyordu. Bir gün kıyma almaya kasaba uğradık ve Bobbi tezgâhın arkasındaki adama elinin nasıl olduğunu sordu. Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, oraya daha önce geldiğini bile bilmiyordum ama adamın bileğinde mavi bir alçı olduğunu fark ettim. Hiç sorma, dedi adam. Ameliyat zart zurt gerekiyormuş. Plastik bir torbaya kırmızı et koyuyordu. Yapma ya, dedi Bobbi. Ne zaman? Adam, Noel'de, dedi. İşten izin alabileceğimi bile sanmıyorum. Burada izin alabilmek için yolun karşı tarafın-

da, Massey's'de olman lazım. Ona et poşetini uzattı ve ekledi: Tabutunun içinde.

Tanıtım yazısı dersler başlamadan hemen önce yayımlandı. Çıktığı günün sabahında Eason'a gidip dergiyi karıştırarak ismimi aradım. Bobbi'yle benim Étables'daki bahçede çekilmiş tam sayfa bir fotoğrafımızda durdum. Melissa'nın böyle bir fotoğraf çektiğini hiç hatırlamıyordum. Birlikte kahvaltı masasında oturuyorduk, ben Bobbi'nin kulağına bir şey fısıldıyormuş gibi eğilmiştim, Bobbi de gülüyordu. Çarpıcı bir resimdi, ışık çok güzeldi ve poz verdiğimiz diğer fotoğraflarda olmayan bir kendiliğindenlik ve sıcaklık barındırıyordu. Bobbi'nin ne düşüneceğini merak ettim. Fotoğrafı, şiir performanslarımızdan ve Dublin'deki şiir ortamından hayranlıkla bahseden kısa bir makale izliyordu. Arkadaşlarımız makaleyi okuyup fotoğrafın çok hoş olduğunu söyledi ve Sunny de bana makale hakkında güzel bir e-posta attı. Philip bir süre derginin bir kopyasını yanında gezdirip yapmacık bir aksanla kesitler okudu durdu ama o espri de zamanla eskidi. Böyle yazılar küçük dergilerde sürekli çıkıyordu ve her hâlükârda Bobbi'yle ben aylardır birlikte performans yapmamıştık.

Dönem başladıktan sonra dersler beni hayli meşgul etmeye başladı. Philip'le ben birlikte seminerlere yürüyor ve yolda çeşitli on dokuzuncu yüzyıl romancılarıyla ilgili ufak tartışmalara giriyorduk; hepsi de onun, ya muhtemelen haklısındır, gibi bir şey demesiyle sonlanıyordu. Bir akşam Bobbi'yle ben makale için teşekkür etmek üzere Melissa'yı aradık. Masada oturup konuşabilmek için onu hoparlöre aldık. Melissa bize Étables'da kaçırdığımız her şeyi, gök gürültülü fırtınaları ve kaleye gittikleri günü, yani benim zaten dinlemiş olduğum şeyleri anlattı. Ona artık aynı evde kaldığımızı söyledik, sesi mutlu olmuş gibiydi. Bobbi, seni bir gün ağırlamak isteriz, dedi. Melissa da bunun çok güzel olacağını söyledi. Ertesi gün eve döneceklerini söyledi bize. Kıyafetimin kolunu elimin üzerine çekip masanın üstündeki küçük bir lekeyi dalgın dalgın kazıdım.

Bobbi'yle konuşma geçmişimizi okumaya devam ediyor, kasten beni sinir etmek üzere tasarlanmış gibi görünen kelimeleri aratı-

yordum. "Duygular" kelimesini aratmak, üniversitenin ikinci yılından şu konuşmayı gün yüzüne çıkardı:

Bobbi: sen duygularından pek bahsetmiyorsun
ben: benimle ilgili sabit bir görüşün var gibi
ben: anlatmadığım bir duygusal hayatım olduğu yönünde
ben: pek duygusal biri değilim
ben: duygularımdan bahsetmiyorum çünkü bahsedecek bir şey yok
Bobbi: "duygusuz" olmanın insana dair bir özellik olduğunu düşünmüyorum
Bobbi: düşüncelerinin olmadığını iddia etmek gibi bir şey
ben: sen duygusal açıdan yoğun bir hayat yaşadığın için herkesin öyle olduğunu zannediyorsun
ben: eğer bahsetmiyorlarsa saklıyorlar diye düşünüyorsun
Bobbi: iyi peki
Bobbi: farklı görüşlerimiz var bu konuda

Bütün konuşmalar böyle değildi. "Duygular" araması ayrıca ocak ayından şu konuşmayı da karşıma çıkardı:

ben: otorite figürlerine karşı her zaman olumsuz duygular beslemişimdir
ben: ama seninle tanışana kadar bu duyguları formüle edip kanılara dönüştürmemiştim
ben: anlatabiliyor muyum
Bobbi: kendin de oraya varırdın ama
Bobbi: komünist sezgilerin var
ben: eh, sanmıyorum, muhtemelen otoriteden nefret etmemin tek sebebi başkalarından emir almanın gücüme gitmesiydi
ben: sen olmasan bir tarikat liderine dönüşebilirdim
ben: ya da ayn rand hayranına
Bobbi: başkalarından emir almak benim de gücüme gidiyor!!
ben: evet ama maneviyatının saflığından o

ben: güç isteminden değil
Bobbi: sen birçok açıdan dünyanın en kötü psikoloğusun

Bu konuşmayı hatırlıyordum; Bobbi'nin beni yanlış anladığı, hatta söylemek istediğimi görmekten kaçındığı hissinin benim için ne kadar zor olduğunu hatırlıyordum. Yazışmamız sırasında annemin evinin üst kat yatak odasında, yorganın altında oturuyordum ve ellerim üşüyordu. Noel'i Ballina'da, Bobbi'den uzakta geçirmiştim ve onu özlediğimi söylemek istiyordum ona. Söylemeye başladığım yahut söylemeyi düşündüğüm şey aslında buydu.

/

Döndükten birkaç gün sonra, Bobbi'nin derslerle meşgul olduğu bir akşamüstü Nick bana geldi. Kapıdan girdiğinde birkaç saniye birbirimize baktık; soğuk su içmek gibi bir histi. Yanmıştı, saçları eskisinden daha sarıydı. Siktir, çok iyi görünüyorsun, dedim. Bu onu güldürdü. Dişleri müthiş beyazdı. Holde etrafına bakınıp, evet, güzel daire, dedi. Epey de merkezî, kirası nasıl? Babamın abisine ait olduğunu söyledim, o da bana bakıp, seni gidi emanet fonu bebeği, dedi. Ailenin Liberties'de mülkü olduğunu söylememiştin. Bütün bina mı sadece bu daire mi? Koluna hafifçe vurdum ve sadece bu daire dedim. Elime dokundu, sonra yeniden öpüşmeye başladık; nefesimin arasından, evet, evet, diyordum.

21

Ertesi hafta Bobbi'yle ben Melissa'nın makalelerinden birinin olduğu bir kitabın lansmanına gittik. Etkinlik Temple Bar'daydı ve Melissa'yla Nick'in beraber orada olacağını biliyordum. Nick'in özellikle sevdiği bir bluz seçtim ve köprücük kemiklerim görünecek şekilde üstten bazı düğmeleri iliklemedim. Yüzümdeki küçük lekeleri makyaj ve pudrayla dikkatlice gizlemeye birkaç dakika ayırdım. Bobbi hazır olduğunda banyonun kapısını tıklattı ve hadi dedi. Görünüşümle ilgili yorum yapmadı. Gri bir boğazlı kazak giymişti ve benden her şekilde çok daha güzel görünüyordu.

Nick'le birbirimizi hafta içi bir iki sefer, hep Bobbi'nin derste olduğu zamanlarda görmüştük. Geldiğinde bana küçük hediyeler getiriyordu. Bir gün dondurma getirdi, Çarşamba günü de O'Connell Sokağı'ndaki stanttan bir kutu donut aldı. Geldiğinde donutlar hâlâ sıcaktı ve kahvenin yanında onları yiyip lafladık. Bana yakınlarda babamla görüşüp görüşmediğimi sordu, ben de dudaklarımdaki bir şeker kırıntısını silip, babam sanırım pek iyi değil, dedim. Nick'e evin durumunu anlattım. Oha, dedi. Travmatikmiş. Kahvemden koca bir yudum aldım. Evet, dedim. Asap bozucuydu.

Bu konuşmadan sonra, Bobbi'ye babamın konusunu hiç açamamış olduğum hâlde Nick'le babam hakkında nasıl konuşabildiğimi sordum kendime. Nick'in akıllı bir dinleyici olduğu doğruydu ve

onunla konuştuktan sonra kendimi çoğu zaman daha iyi hissediyordum ama bunlar Bobbi için de geçerliydi. Daha ziyade, Nick'in anlayışı koşulsuz gibiydi, sanki nasıl davranırsam davranayım benim tarafımdaydı; Bobbi'nin ise ben dâhil herkese uyguladığı kuvvetli prensipleri vardı. Nick'in kötü yargılarından Bobbi'ninkilerden korktuğum kadar korkmuyordum. Nick, düşüncelerim bir sonuca varmasa da beni dinlemekten mutlu oluyordu; hatta kendi davranışlarımla ilgili, beni kötü gösteren hikâyeler anlattığımda bile.

Nick evime her zaman giydiği türden şık kıyafetlerle geliyordu; pahalı olduğunu tahmin ettiğim kıyafetlerle. Soyunduğunda onları yerde bırakmak yerine katlayıp yatak odamdaki sandalyenin arkasına asıyordu. Daima kollarını kıvırmak suretiyle, bazen hafif kırışık duran keten gömlekler, bazense yakası iliklenen Oxford cinsi soluk renkli gömlekler giymeyi seviyordu. Çok seviyora benzediği kanvas bir golf ceketi vardı ama soğuk günlerde ipek astarlı gri kaşmir bir mont giyiyordu. Bu montu çok seviyordum, kokusuna bayılıyordum. Kısacık bir yakası ve tek bir sıra düğmesi vardı.

Çarşamba günü Nick tuvaletteyken montu üzerimde denedim. Yataktan çıkıp çıplak kollarımı montun kollarından geçirdim ve ipeğin serinliğini tenimde hissettim. Cepleri kişisel eşyalarla doluydu: telefonu ve cüzdanı, anahtarları. Onları benimmişçesine ellerimde tarttım. Nick'in montunun içinde bedenim çok zayıf ve solgun görünüyordu, tıpkı beyaz bir mum gibi. Odaya girip beni görünce tatlı tatlı güldü. Bobbi'nin beklenmedik bir şekilde eve gelmesi ihtimaline karşı banyoya gitmeden hep üstünü giyinirdi. Aynada göz göze geldik.

Senin olmayacak, bilesin, dedi.

Çok beğendim.

Maalesef ben de çok beğeniyorum.

Pahalı mıydı?

Hâlâ aynadan birbirimize bakıyorduk. Arkamda durup parmaklarıyla montun önünü açtı. Bana bakarken onu seyrettim.

Şey... dedi. Ne kadardı hatırlamıyorum.

Bin euro mu?

Ne? Hayır. İki yüz ya da üç yüz belki.

Keşke param olsaydı, dedim.

Bunun üzerine elini montun içine sokup göğsüme dokundu. Paradan cinsel bir bağlamda bahsetmen biraz ilginç, dedi. Tabii aynı zamanda rahatsız edici. Sana para vermemi istemiyorsun, değil mi?

Bir bakıma istiyorum, dedim. Ama bu, güveneceğim türden bir dürtü değil sanırım.

Evet, garip bir şey. Acil olarak ihtiyacım olmayan bir miktar param var ve bunun sende olmasını tercih ederdim. Ama bunu sana verme eylemi beni rahatsız ederdi.

Sen fazla güçlü hissetmeyi sevmiyorsun. Yahut güçlü hissetmeyi ne kadar sevdiğinin sana hatırlatılmasını istemiyorsun.

Omuz silkti. Montun altından bana dokunuyordu hâlâ. Güzeldi.

İlişkimizin etik boyutuyla hâlihazırda yeterince cebelleştiğimi düşünüyorum, dedi. Bu yüzden sana para vermek sanırım beni biraz fazla zorlardı. Gerçi bilmiyorum. Muhtemelen o parayla daha mutlu olurdun.

Ona baktım, çevreyi görüşümde kendi yüzümü de görebiliyordum; çenem hafif çıkık duruyordu. Merkezin dışındaki bulanık görüntümü oldukça heybetli buldum. Montun içinden sıyrılıp ona bıraktım. Yeniden yatağa çıkıp dilimi dudaklarımın arasında gezdirdim.

İlişkimizle ilgili iç çatışmaların mı var, dedim.

Montu gevşek bir şekilde tutmaya devam ederek öylece dikildi. Eğlendiğini ve montu asmayı düşünemeyecek kadar dalgın olduğunu anlayabiliyordum.

Hayır, dedi. Yani, aslında evet, ama yalnızca teoride.

Beni bırakmayacaksın, değil mi?

Utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bıraksam beni özler miydin, dedi.

Yatakta uzanıp sebepsizce güldüm. Montu askıya astı. Bacaklarımdan birini havaya kaldırıp yavaşça diğerinin üstüne attım.

Konuşmalarımızda senin üzerinde üstünlük kurmayı özlerdim, dedim.

Yanıma uzanıp elini karnımın üzerine koydu. Başka, dedi.

Bence sen de özlerdin.

Üzerimde üstünlük kurulmasını mı? Tabii ki de. Bu bizim için seksten önceki ön sevişme gibi. Sen benim asla anlamadığım şifreli şeyler söylüyorsun, yetersiz cevaplarla karşılık veriyorum, bana gülüyorsun, sonra da sevişiyoruz.

Güldüm. Gülmemi izlemek için biraz doğruldu.

Güzel oluyor, dedi. Bana bu kadar yetersiz olmamın tadını çıkarma fırsatı tanıyor.

Dirseklerimin birinden destek alarak onu ağzından öptüm. Bu esnada sanki çok öpülmek istiyormuş gibi bana biraz yaklaştı ve onun üzerindeki gücümü şiddetli bir dalga hâlinde hissettim.

Sana kendini kötü mü hissettiriyorum, dedim.

Bana fazla yüklenebiliyorsun bazen. Bunun için seni suçladığımdan değil. Ama yo, bence şu sıralar iyi geçiniyoruz.

Ellerime baktım. Dikkatlice, sanki kendi kendime meydan okuyormuşum gibi, arada sana patlıyorsam bu sadece senin pek etkilenmeyeceğini düşündüğüm için, dedim.

O vakit bana baktı. Gülmedi, hafiften kaş çatan bir bakıştı, sanki onunla dalga geçtiğimi düşünüyormuş gibiydi. Peki, dedi. Yani kimsenin kendisine patlanmasından hoşlandığını sanmıyorum.

Ama demek istediğim, senin öyle kırılgan bir yapın yok. Mesela senin elbise denediğini hayal etmekte zorlanıyorum. Nasıl göründüğüne bakıp, bir şey üzerinde güzel durdu mu diye düşüneceğin bir ilişkin yok kendinle gibi geliyor. Bunu utanç verici bulacak birine benziyorsun.

Anladım, dedi. Hayır yani ben de insanım, kıyafet almadan önce ben de deniyorum. Ama sanırım ne kastettiğini anladım. İnsanlar beni genellikle soğuk buluyorlar ve ne bileyim, pek eğlenceli olduğumu düşünmüyorlar.

Çok kişisel bulduğum bir deneyimi paylaşıyor olmamız beni heyecanlandırdı ve çabucak, insanlar beni de soğuk ve eğlenceden yoksun buluyorlar, dedim.

Gerçekten mi, dedi. Bana hep çok sempatik gelmişsindir.

Ani ve karşı konulmaz bir dürtüyle, Seni seviyorum, Nick, demek istedim. Öyle kötü bir his değildi; biraz komik ve çılgıncaydı,

oturduğun yerden kalkıp birden ne kadar sarhoş olduğunun farkına varmak gibi. Ama doğruydu. Ona âşıktım.

O montu istiyorum, dedim.

Ha. Alamazsın.

Sonraki gece lansmana gittiğimizde Nick ve Melissa oraya bizden önce varmıştı. Birlikte durmuş, tanıdığımız başka bazı insanlarla konuşuyorlardı: Derek ve birkaç kişi daha. Nick içeri girdiğimizi gördü ama ona bakmaya çalıştığımda bakışlarıma karşılık vermedi. Beni fark edip bakışlarını çevirdi, hepsi bu. Bobbi'yle birlikte lansmanı olan kitabı karıştırdık ve satın almamaya karar verdik. Tanıdığımız diğer insanlara merhaba dedik, Bobbi Philip'e mesaj atıp nerede olduğunu sordu, ben de yazar biyografilerini okuyormuş gibi yaptım. Sonra okumalar başladı.

Melissa'nın okuması boyunca Nick pürdikkat onun yüzünü izleyip doğru yerlerde güldü. Nick'e âşık olduğumu, onu yalnızca cinsel olarak arzulamanın ötesinde, onunla, mutluluğum üzerinde kalıcı sonuçları olacak derin ve kişisel bir bağ kurduğumu keşfetmem, Melissa'ya yönelik yeni bir tür kıskançlığa kapılmama sebep olmuştu. Nick'in her akşam onun olduğu bir eve gittiğine ya da birlikte akşam yemeği yediklerine ya da bazen televizyonlarında film seyrettiklerine inanamıyordum. Nelerden konuşuyorlardı? Birbirlerini eğlendiriyorlar mıydı? Duygusal hayatlarından bahsediyorlar mıydı, birbirlerine sırlarını açıyorlar mıydı? Melissa'ya bana duyduğundan daha mı çok saygı duyuyordu? Ondan daha mı çok hoşlanıyordu? İkimiz de yanmakta olan bir binada ölümün eşiğinde olsak ve yalnızca birimizi kurtarabilecek olsa, kesinlikle Melissa'yı kurtarır, beni bırakırdı, değil mi? Sonrasında yanarak ölmeye terk edeceğin bir insanla bu kadar çok sevişmek âdeta kötülüktü.

Okumasından sonra hepimiz alkışlarken Melissa'nın yüzü sevinçle ışıldadı. Tekrar gelip yerine oturduğunda Nick kulağına bir şey söyledi ve gülümsemesi değişti; dişleri ve göz kenarlarıyla gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Nick bana ondan sürekli "karım" diye bahsediyordu. Başta bunun oyunbaz ve belki kinayeli bir hareket olduğunu düşünmüştüm, sanki onun gerçek karısı olmadığını söylermiş gibi. Artık farklı görüyordum. Başka birisini sevdiğini

bilmemden rahatsız olmuyordu, bilakis bunu bilmemi istiyordu ama Melissa'nın ilişkimizi öğrenebileceği fikri onu dehşete düşürüyordu. Utandığı bir şeydi bu, onu bundan korumak istiyordu. Ben onun hayatının başka insanlarla beraberken bakmak ya da düşünmek istemediği belli bir kısmına hapsolmuştum.

Okumalar bittiğinde bir kadeh şarap almaya gittim. Evelyn'le Melissa da ellerinde maden sularıyla yakınlardaydı ve Evelyn beni görüp yanlarına gitmem için eliyle işaret etti. Melissa'yı okuması için tebrik ettim. Omzunun arkasında Nick'in bize doğru geldiğini gördüm, sonra o da beni gördü ve ikirciklendi. Evelyn kitabın editöründen bahsediyordu. Nick onun omzunda bitti ve o kadar sıcak bir şekilde sarıldılar ki Evelyn'in gözlüğü yana kaydı ve düzeltmesi gerekti. Nick'le birbirimize kibarca başımızı salladık. Sanki böyle karşılaştığımız için üzgün olduğunu söylemek istiyormuş gibi, bana bakması icap edenden bir saniye daha uzun baktı.

Çok iyi görünüyorsun, dedi Evelyn ona. Hakikaten.

Son zamanlarda spor salonunda yaşıyor bildiğin, dedi Melissa.

Koca bir yudum beyaz şarap alıp dişlerimin aralarında gezdirdim. Sana böyle mi diyor, diye geçirdim içimden.

Ne diyeyim, işe yaramış, dedi Evelyn. Üzerinde bir sağlık ışıltısı var.

Sağ ol, dedi. İyi hissediyorum.

Melissa, onu uzun bir hastalıktan sonra uyguladığı bakımla sağlığına kavuşturmuş gibi bir nevi gururla Nick'i seyrediyordu. "İyi hissediyorum"la ne kastettiğini veya bunu söyleyerek benim ne duymamı istediğini düşündüm.

Peki ya sen nasılsın Frances, dedi Evelyn. Nasıl gidiyor?

İyiyim, teşekkür ederim, dedim.

Bu akşam biraz keyifsiz görünüyorsun, dedi Melissa.

Evelyn neşeli bir şekilde dedi ki, ben de senin yerinde olsam keyifsiz olurdum, tüm zamanını bizim gibi tarih öncesinden kalma insanlarla geçiriyorsun. Bobbi nerede?

A, o da burada, dedim. Kasaya doğru işaret ettim ama aslında nerede olduğunu bilmiyordum.

Tarih öncesinden kalma insanlardan bıktın mı, dedi Melissa.

Hayır, hiç bıkmadım, dedim. Hatta tarih öncesinden kalma insanlara henüz doyamadım diyebilirim.

Nick kadehine baktı.

Sana yaşça büyük, tatlı bir kız arkadaş bulmamız gerek, dedi Melissa. Bol paralı birisi.

Nick'e bakacak yüzüm yoktu. Şarap kadehimin sapını tutan başparmağımın tırnağını sırf acısını duymak için parmağımın kenarına bastırdım.

Benim bu ilişkideki rolüm ne olurdu emin değilim, dedim.

Ona aşk soneleri yazabilirdin, dedi Evelyn.

Melissa sırıttı. Gençliğin ve güzelliğin etkilerini azımsama, dedi.

Feci bir mutsuzluğa davetiye çıkarmak gibi geliyor kulağa, dedim.

Yirmi bir yaşındasın, dedi Melissa. Feci hâlde mutsuz olmalısın zaten.

Uğraşıyorum, bakalım, dedim.

Başka birisi Melissa'yla konuşmak için sohbete katıldı, ben de fırsattan istifade gidip Bobbi'yi aradım. Ön kapının yanındaki kasiyerle konuşuyordu. Bobbi'nin daha önce hiç işi olmamıştı ve insanlarla işlerinde ne yaptıkları hakkında konuşmaya bayılırdı. Sıradan ayrıntılar bile ilgisini çekerdi, gerçi hemen sonrasında bunları unuturdu. Kasiyer, Bobbi'ye şevkle müzik grubunu anlatmakta olan, sırık gibi, sivilceli bir genç adamdı. O sırada kitabevinin yöneticisi gelip hiçbirimizin okumadığı ve almadığı kitaptan bahsetmeye başladı. Yanlarında dikilip odanın öbür ucunda Melissa'nın kolunu dalgın bir şekilde Nick'in sırtına atışını izledim.

Nick'in bize doğru baktığını görünce gülümseyerek Bobbi'ye döndüm ve kulağına bir şey fısıldamak için saçını kenara çektim. Nick'e baktı ve aniden, bana şimdiye kadar hiç dokunmadığı kadar sertçe bileğimi kavradı. Canım acımıştı, nefesimin kesilmesiyle boğazımdan kısık bir ses çıktı, sonra kolumu bıraktı. Kolumu göğsüme çekip sarmaladım. Bobbi ölüm sakinliğiyle, doğrudan yüzüme bakarak, sakın beni kullanma, dedi. Korkutucu bir ciddiyetle bakışlarını bir saniye daha üzerimde tuttu, sonra tekrar kasiyere döndü.

Ceketimi almaya gittim. Kimsenin beni izlemediğini, kimsenin

benim ne düşündüğümü ya da yaptığımı umursamadığını biliyordum ve bu sapıkça, yeni özgürlüğün gücüyle âdeta titreştiğimi hissediyordum. İsteseydim çığlık atabilir ya da kıyafetlerimi çıkarabilirdim, eve dönüş yolumda bir otobüsün önüne atlayabilirdim, kimin haberi olurdu? Bobbi arkamdan gelmezdi. Nick dışarıda benimle konuşurken bile görülmek istemezdi.

Gittiğimi kimseye söylemeden kendi başıma eve yürüdüm. Dış kapıyı açarken ayaklarım zonkluyordu. O gece yatakta oturup telefonuma bir çöpçatanlık uygulaması indirdim. Hatta bir resmimi bile koydum; Melissa'nın çektiği ve dudaklarımın aralanmış, gözlerimin de iri ve ürkünç durduğu resimlerden birini. Bobbi'nin eve geldiğini, çantasını asmak yerine hole bıraktığını duydum. Kendi kendine yüksek sesle "Green Rocky Road"u söylemesinden sarhoş olduğunu anladım. Karanlıkta oturup yakınlarımdaki bir dizi yabancının profiline göz attım. Onları düşünmeye, onların beni öpmesine izin verdiğimi hayal etmeye çalıştım ama bunun yerine Nick'i düşünüp durdum: Yüzü yastığımdan bana bakıyor, sanki onunmuş gibi uzanıp göğsüme dokunuyordu.

/

Anneme, Yeni Ahit'in küçük deri kapaklı kopyasını Dublin'e getirdiğimi söylemedim. Yokluğunu fark etmeyeceğini biliyordum ve açıklamaya çalışsam neden ilgimi çektiğini anlamayacaktı. İncillerdeki favori kısmım Matta'da İsa'nın: Düşmanlarınızı sevin, size lanet edenleri kutsayın, sizden nefret edenlere iyilik edin ve size hakaret ile davrananlar ve zulmedenler için dua edin,[1] dediği kısımdı. Düşmanlarım üzerinde böylesi bir ahlaki üstünlük kurma arzusunu paylaşıyordum. İsa her zaman büyüklük kendisinde kalsın istiyordu; ben de öyle istiyordum. Hristiyan yaşam tarzını anladığımı belirtmek için bu kısmın altını kırmızı kalemle birkaç kez çizdim.

1 Matta İncili 5:44'ten alıntı. Tam ayet: "Ama ben size derim, düşmanlarınızı sevin, size lanet edenleri kutsayın, sizden nefret edenlere iyilik edin ve size hakaret ile davrananlar ve zulmedenler için dua edin." –ç.n.

Bobbi'yi İsa karakteri olarak canlandırdığımda İncil'i çok daha iyi anlıyordum, hatta neredeyse tam anlamını kavrıyordum. Bobbi onun repliklerini düz bir şekilde söylemiyordu; sıklıkla kinayeli bir şekilde ya da tuhaf, mesafeli bir ifadeyle söylüyordu. Eşlerle ilgili kısım hicivliydi, öte yandan düşmanlarını sevmekle ilgili parçayı içten bir şekilde canlandırıyordu. Zina işleyen kadınlarla arkadaşlık kurması ve mesajını yayan bir grup havarisinin olması bana anlamlı geliyordu.

Kitap lansmanından sonraki gün, cuma günü, Bobbi'ye kitapçıda aramızda geçen şey için özür dileyen uzun bir e-posta yazdım. O sırada kırılgan hissettiğimi, "kırılgan" ya da eş anlamlısı olan herhangi bir kelimeye başvurmadan açıklamaya çalıştım. Özür dilerim dedim, bunu birkaç kez dedim. Birkaç dakika içinde cevap verdi:

> sorun değil, seni affediyorum. ama son zamanlarda bazen yok oluşunu seyrediyormuşum gibi geliyor bana.

E-postayı okuduktan sonra masamdan kalktım ve etrafımdaki kütüphane ortamını pek fark etmeksizin üniversitenin kütüphanesinde olduğumu hatırladım. Tuvaletlere kadar bir şekilde gidip kendimi bir kabine kilitledim. Karnımdan ağız dolusu ekşi sıvı geldi ve kusmak için klozetin üzerine eğildim. Bedenim gitmişti, bir daha kimsenin onu göremeyeceği bir yere gitmek üzere kaybolmuştu. Kim özleyecekti onu? Ağzımı tek bir parça kare tuvalet kâğıdıyla sildim, sifonu çektim ve tekrar yukarı çıktım. MacBook'umun ekranı kararmıştı ve üzerine yansıyan tavan ışığı, mükemmel bir dikdörtgen şeklinde ışıktan bir ada oluşturmuştu. Tekrar yerime oturup e-postalarımdan çıktım ve okumakta olduğum James Baldwin makalesine devam ettim.

Kitap lansmanından sonraki hafta sonu dua etmeye başlamasam da internetten nasıl meditasyon yapıldığına baktım. Temelde gözlerinizi kapatıp nefes alıp vermekten ibaretti, bir yandan da gelip geçen düşünceleri sakin bir şekilde serbest bırakıyordunuz. Nefesime odaklandım, bunu yapmaya izin vardı. Hatta nefesinizi sayabilirdiniz. Sonunda da istediğiniz bir şeyi düşünebilirdiniz,

herhangi bir şeyi –ama beş dakika boyunca nefesimi saydıktan sonra canım düşünmek istemiyordu. Zihnim bir cam kavanozun içi gibi boştu sanki. Topyekûn yok olma korkumu ruhani bir pratiğe yediriyordum. Yok olmayı; bütünleyip imha edebilecek bir şeyden ziyade, açığa çıkarıp bilgilendirebilecek bir şey olarak yaşıyordum. Meditasyonlarım çoğu zaman başarısızdı.

Pazartesi gecesi saat on bir gibi harçlığımı bankaya yatırdığını söylemek için babam aradı. Sesi, kendinden şüphe eder gibi biraz gitti geldi; yoğun bir suçluluk hissettim. A, sağ ol, dedim.

Fazladan bir miktar koydum, dedi. Ne zaman ihtiyacın olacağını bilemezsin.

Koymasaydın keşke. Yeterli param var.

O zaman kendine güzel bir şey alırsın.

Bu telefon konuşmasından sonra kendimi sanki yeni merdiven çıkmış gibi huzursuz ve sıcaklamış hissettim. Uzanmayı denedim ama fayda etmedi. Nick o gün bana Joanna Newsom'ın bir şarkısının linkini e-postayla göndermişti. Ona cevap olarak Billie Holliday'in ağzından "I'm a Fool to Want You" [Seni İstediğim İçin Aptalın Tekiyim] şarkısını gönderdim ama cevap vermedi.

Bobbi'nin Cezayir'le ilgili bir belgesel izlemekte olduğu oturma odasına gittim. Yanındaki yastığa işaret etti, ben de oturdum.

Hayatınla ne yaptığını bilmediğini hissettiğin oluyor mu hiç, dedim.

Bobbi; bunu izliyorum gerçekten, dedi.

Ekrana baktım; eski savaş görüntülerine, Fransız ordusunun rolünü açıklayan bir dış ses eklenmişti. Bazen kendimi öyle hissediyorum, dedim. Ve Bobbi parmağını dudaklarının önüne koyup, Frances, izliyorum, dedi.

/

Çarşamba gecesi eş bulma zımbırtısında Rossa diye biriyle eşleştim ve bana birkaç mesaj gönderdi. Buluşmak isteyip istemediğimi sordu, ben de, olur, dedim. Birlikte Westmoreland Sokak'ta bir barda bir şeyler içmeye gittik. O da üniversiteliydi, tıp okuyordu. Ona

rahmimle ilgili yaşadığım sorunları anlatmadım. Ne kadar sağlıklı olduğumla övündüm aslında. Lisede ne kadar sıkı çalıştığından söz etti; liseyi, onu şekillendiren deneyimlerden biri olarak görüyor gibiydi, onun adına sevindiğimi söyledim.

Ben hayatımda hiçbir şey için sıkı çalışmadım, dedim.

Bu yüzden İngiliz dili okuyorsun herhâlde.

Ardından da yalnızca şaka yaptığını, hatta okulunda kompozisyon dalındaki altın madalyayı kendisinin kazandığını söyledi. Şiiri çok severim, dedi. Yeats'i çok severim.

Evet, dedim. Faşizmle ilgili söylenebilecek bir şey varsa o da iyi şairlerinin olduğudur.

Bundan sonra şiirle ilgili söyleyecek başka sözü olmadı. Sonrasında beni evine davet etti ve bluzumun düğmelerini çözmesine izin verdim. Normal bir şey bu, diye düşündüm. Normal bir şey yapıyorum. Küçük, yumuşak bir üst gövdesi vardı, hiç Nick'inki gibi değildi ve bana uzun bir süre dokunmak ya da alçak bir sesle konuşmak gibi Nick'in sevişmeden önce yaptığı olağan şeylerden hiçbirini yapmadı. Herhangi bir girizgâh olmaksızın hemen işe koyuldu. Fiziksel olarak hafif bir rahatsızlık dışında neredeyse hiçbir şey hissetmedim. Katı ve sessiz bir hâle bürünüp Rossa'nın bunu fark ederek durmasını bekledim ama durmadı. Ondan durmasını istemeyi düşündüm ama bana aldırış etmeyebileceği düşüncesi, durumu olması gerektiğinden daha ciddi hâle getiriyordu. Kendini devasa bir hukuki durumun içine sokma, diye düşündüm. Öylece yatıp devam etmesine izin verdim. Bana sert sevip sevmediğimi sordu, ben de; sanmıyorum, dedim ama yine de saçlarımı çekti. Gülmek istedim, ardından da kendimi ondan üstün hissettiğim için kendimden nefret ettim.

Eve vardığımda odama gidip çekmeceden plastik ambalajlı tek bir bandaj çıkardım. Ben normalim, diye düşündüm. Herkes gibi bir bedenim var. Sonra kolumu kanayana dek kaşıdım; küçük bir kan zerreciği genişleyip bir damlacığa dönüştü. Üçe kadar sayıp bandajı açtım, dikkatli bir şekilde kolumun üzerine yerleştirdim ve plastik ambalajı attım.

22

Sonraki gün bir öykü yazmaya başladım. Günlerden perşembeydi, üçe kadar dersim yoktu ve baş ucu komodinimde bir bardak sade kahveyle yatağımda oturmuştum. Öykü yazmayı planlamamıştım, yalnızca bir süre sonra fark ettiğim üzere geri tuşuna basmıyordum ve satırlar cümlelere dönüşüp düzyazıya has o şekilde birbirine ekleniyordu. Yazmayı bıraktığımda üç bin kelimeyi aşkın yazmıştım. Saat üçü geçmişti ve hiçbir şey yememiştim. Ellerimi klavyeden kaldırdım; pencereden gelen ışıkta bir deri bir kemik görünüyorlardı. Yataktan çıktığımda bir sersemlik hissi üzerime çökerek her şeyi görsel bir gürültü akınına dönüştürdü. Kendime dört dilim ekmek kızartıp tereyağsız yedim. Dosyayı "b" adıyla kaydettim. Hayatımda yazdığım ilk öyküydü.

/

Bobbi, Philip ve ben o gece sinemadan sonra milkshake içmeye gittik. Film sırasında Nick'in yolladığım bir mesaja cevap yazıp yazmadığını görmek için altı kez telefonuma baktım. Yazmamıştı. Bobbi kot ceket giymiş ve neredeyse siyah olacak kadar koyu mor bir ruj sürmüştü. Philip bizi tekrar performans yapmaya ikna etmeye çalışırken milkshake fişimizi karmaşık bir geometrik şekil

oluşturacak biçimde katladım. Kaçamak cevaplar veriyorduk ama neden böyle yaptığımızı tam olarak bilmiyordum.

Ben derslerle meşgulüm, dedi Bobbi. Frances'in de gizli bir erkek arkadaşı var.

Ona mutlak bir dehşet ifadesiyle baktım. Sinir uçlarımı sertçe döven şoku dişlerimde hissedebiliyordum. Bobbi kaşlarını çattı.

Ne, dedi Bobbi. Zaten biliyor, daha geçen gün bahsediyordu.

Neyden bahsediyordum, dedi Philip.

Frances'le Nick'ten, dedi Bobbi.

Philip önce ona, sonra bana bakakaldı. Bobbi yassı ve yatay tuttuğu elini yavaşça ağzına götürdü ve başını çok hafifçe iki yana salladı. Gerçekten panik yaptığını ve oyun oynamadığını anlamama yeten bir sinyaldi.

Bildiğini sanıyordum, dedi Bobbi. Geçen gün söylediğini sanmıştım.

Şaka yapıyorsun, dedi Philip. Onunla evlilik dışı ilişki gibi bir şey yaşamıyorsun, değil mi gerçekten?

Ağzıma kayıtsız bir ifade vermeye çalıştım. Melissa hafta sonu ablasını görmeye gidecekti ve Nick'e mesaj atıp o yokken bende kalmak isteyip istemeyeceğini sormuştum. Bobbi için sorun olmaz, yazmıştım. Mesajı görmüş ve cevap vermemişti.

Adam evli be, dedi Philip.

Ahlakçı kesilme başıma, dedi Bobbi. Bir o eksikti.

Ağzımı daha da küçültmeye devam edip kimseye bakmadım.

Karısını bırakacak mı, dedi Philip.

Bobbi yumruğuyla gözünü kaşıdı. Sessizce ve küçücük bir ağızla, hayır, dedim.

Masamızda uzun ve deliksiz bir sessizlikten sonra Philip bana bakıp, birinin senden bu şekilde yararlanmasına izin vermeyeceğini sanırdım, dedi. Bunları söylerken yüzünde boğulmuşa benzer, mahcup bir ifade vardı ve kendimi tıpkı erişkinmiş gibi davranan küçük çocuklarmışız gibi, hepimiz adına kötü hissettim. Sonra kalkıp gitti ve Bobbi onun yarısı içilmiş milkshake'ini bana doğru kaydırdı.

Özür dilerim, dedi. Gerçekten bildiğini düşünüyordum.

Nefes almadan içebildiğim kadar milkshake içmeye karar verdim. Ağzım acımaya başladığında durmadım. Başım ağrımaya başladığında da durmadım. Bobbi; Frances, orada boğulmaya mı çalışıyorsun, diyene kadar durmadım. Sonra sanki her şey normalmiş gibi kafamı kaldırıp, ne, dedim.

/

Nick o hafta sonu beni evine davet etti. Cuma akşamı gittiğimde yemek pişiriyordu ve onu görmek beni o kadar rahatlattı ki kendimi kollarına atmak gibi aptalca romantik bir jest yapasım geldi. Yapmadım. Masada oturup tırnaklarımı kemirdim. Bana hiç sesimin çıkmadığını söyledi; dişlerimle başparmağımın tırnağından bir parça koparıp tırnağa eleştirel bir gözle baktım.

Belki de sana söylesem iyi olur, dedim, geçen gün Tinder'da tanıştığım bir çocukla yattım.

A, öyle mi?

Nick her zamanki düzenli ve metodik hâliyle sebzeleri minik minik doğruyordu. Yemek yapmayı seviyordu, onu rahatlattığını söylüyordu.

Kızgın falan değilsin, değil mi, dedim.

Neden kızgın olayım ki? İstersen başka insanlarla yatabilirsin.

Biliyorum. Kendimi aptal gibi hissettim sadece. Sanırım aptalca bir hareketti.

A, öyle mi, dedi. Nasıldı?

Nick başını doğrama tahtasından kaldırmamıştı. Küp küp doğradığı soğan parçalarını bıçağının düz kısmıyla tahtanın bir tarafına itip bir kırmızı biberi dilimlemeye başladı.

Berbattı, dedim. Yeats'i çok sevdiğini söyledi, inanabiliyor musun? Çocuğu barda "The Lake Isle of Innisfree"yi okumaktan zor alıkoydum neredeyse.

Vay canına, senin adına kendimi çok kötü hissettim.

Ayrıca seks de kötüydü.

Yeats seven kimse insanlarla yakınlık kurmayı beceremez.

Birbirimize dokunmadan akşam yemeği yedik. Köpek uyandı ve dışarı çıkmak istedi, ben de tabakları bulaşık makinesine yerleştirmeye yardım ettim. Nick sigara içmek için dışarı çıktı ve konuşabilelim diye kapıyı açık bıraktı. Bobbi'nin nasıl olduğunu sordu. İyi, dedim. Melissa nasıl? Omuz silkti. Sonunda sigarasını söndürdü ve yukarı çıktık. Yatağına girdim ve soyunmaya başladım.

İstediğinin bu olduğundan emin misin, dedi Nick.

Hep böyle şeyler diyordu, o yüzden evet deyip ya da başımı sallayıp kemerimi çözdüm. Arkamda aniden şöyle dediğini duydum; çünkü şey hissediyorum, bilmiyorum. Arkama döndüğümde orada durmuş, eliyle sol omzunu ovuşturuyordu.

Biraz soğuk davranıyor gibisin, dedi. Eğer şey... Eğer şu an olmak istediğin başka bir yer varsa kendini burada kapana sıkışmış gibi hissetmeni istemem.

Hayır. Üzgünüm. Soğuk davranmak istememiştim.

Hayır, ben... Seninle konuşmakta zorlanıyorum gibi hissediyorum. Belki de benim suçum, bilmiyorum. Biraz şey geliyor...

Genelde hiç böyle cümlelerinin sonunu getirmemezlik yapmazdı. Tedirgin olmaya başlamıştım. Ona karşı soğuk davranmak istemediğimi yineledim. Ne demeye çalıştığını anlamamıştım ve söyleyebileceği şeylerden korkuyordum.

Bunu istiyor olmak dışında bir sebepten yapıyorsan, dedi, o zaman yapma. Gerçekten, şey, hani öyle bir şeyle ilgilenmiyorum.

Tabii, elbette, gibi bir şey mırıldandım ama esasen artık neden bahsettiğinden emin değildim. Ona karşı hisler beslemeye başlamış olmamdan endişeleniyor ve seks dışında bir şeyle ilgilenmediğini söylemeye çalışıyor gibiydi. Her hâlükârda, söylemek istediği her neyse ona katıldım.

Yatakta üste çıktı ve pek fazla göz teması kurmadık. Ellerinden birini kaldırıp boğazıma bastırdım. Birkaç dakika boyunca elini hareket ettirmedi sonra da, ne yapmamı istiyorsun, dedi. Omuz silktim. Beni öldürmeni istiyorum, diye geçirdim içimden. Boğazımın sert kasını parmaklarıyla okşayıp elini kaldırdı.

Bittikten sonra bana kolumdaki bandajı sordu. Oraya ne oldu, dedi. Bandaja baktım ama bir şey demedim. Nick'in yorgunmuş

gibi hızlı hızlı nefes alıp verişini duyabiliyordum. Hissetmek istemediğim bir sürü şey hissediyordum. Hiçbir şeyi hak etmeyen harap bir insan olduğumu hissediyordum.

Bana vurur muydun, dedim. Yani eğer vurmanı isteseydim.

Nick bana bakmadı, gözleri kapalıydı. I, bilmiyorum, dedi. Neden? Vurmamı mı istiyorsun? Ben de gözlerimi kapattım ve ciğerlerimde hava kalmayana ve karnım küçülüp düzleşene kadar çok yavaşça nefes verdim.

Evet, dedim. Şimdi vurmanı istiyorum.

Ne?

Bana vurmanı istiyorum.

Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum, dedi.

Gözlerim kapalı olsa da artık oturmuş bana baktığını biliyordum.

Bazı insanların hoşuna gidiyor, dedim.

Seks sırasında mı? Öyle şeylere ilgi duyduğunu fark etmemiştim.

O noktada gözlerimi açtım. Kaşlarını çatmıştı.

Bir dakika, iyi misin, dedi. Neden ağlıyorsun?

Ağlamıyorum.

Sonradan anlaşıldığı üzere meğer ağlıyormuşum. Bu, gözlerimin biz konuşurken yaptığı bir şeydi. Yüzümün ıslak tarafına dokundu.

Ağlamıyorum, dedim.

Sana zarar vermek istediğimi mi düşünüyorsun?

Gözlerimden akan yaşları hissedebiliyordum ama gerçek gözyaşları gibi sıcak gelmiyorlardı. Bir gölden çıkan akıntılar gibi serindiler.

Bilmiyorum, dedim. Yalnızca zarar verebileceğini söylüyorum.

Ama yapmamı istediğin bir şey mi bu?

İstediğini yapabilirsin benimle.

Evet, dedi. Üzgünüm. Buna ne diyeceğimi bilmiyorum gerçekten.

Yüzümü bileğimle kuruladım. Boşver, dedim. Unut gitsin. Hadi biraz uyumaya çalışalım. Nick başta hiçbir şey söylemedi, öylece

yattı. Ona doğru bakmadım ama vücudunun gerilimini döşekte hissediyordum, sanki aniden doğrulmaya hazırlanır gibiydi. Nihayet dedi ki, biliyorsun bunu daha önce konuştuk, her kötü hissettiğinde bana patlayamazsın.

Patlamıyorum, dedim.

Ben başka kadınlarla yattıktan sonra senin evine gelip böbürlenseydim sen nasıl hissederdin?

Donakaldım. O noktada artık Rossa'yla randevumu unutmuştum bile. Anlattığım zaman Nick'in tepkisi o kadar nötr olmuştu ki olay hemencecik önemsiz gelmeye başlamıştı ve tekrar üzerinde düşünmemiştim. Nick'in tuhaf ruh hâlini bunun tetiklemiş olabileceği aklımın ucundan geçmemişti. Kendime itiraf etmem gerekirdi ki aynını o bana yapmış olsa, başka bir kadın bulmuş, onunla anlamsızca sevişmiş ve ben onun akşam yemeğini hazırlarken bunu bana laubali bir tavırla anlatmış olsa, onu bir daha asla görmek istemezdim. Ama o farklı bir durumdu.

Sen evlisin be, dedim.

Evet, sağ ol. Bu çok yardımcı oluyor. Herhâlde benim evli olmam bana istediğin gibi davranabileceğin anlamına geliyor.

Kurbanı oynamaya çalıştığına inanamıyorum.

Öyle yapmaya çalışmıyorum, dedi. Ama bence kendine karşı dürüst olursan, evli olmamdan mutlusun çünkü bu istediğin gibi davranabileceğin ve bütün suçu benim üstlenmek zorunda kalacağım anlamına geliyor.

Bana böyle saldırılmasına alışkın değildim ve korkmuştum. Kendimi bağımsız bir insan olarak görüyordum, başkalarının görüşlerinin beni ilgilendiremeyeceği kadar bağımsız. Şimdiyse Nick'in haklı olduğundan korkuyordum. Haklılık hissimi kaybetmeden kötü davranabilmek için eleştiriden soyutluyordum kendimi.

Bana Melissa'ya bizden bahsedeceğine söz vermiştin, dedim. Herkese devamlı yalan söylemenin bana kendimi nasıl hissettirdiğini zannediyorsun?

Seni o kadar rahatsız ettiğini düşünmüyorum. Açıkçası bence ona söylememi istemenin tek nedeni bizim kavga ettiğimizi görmek istemen.

Eğer benimle ilgili böyle düşünüyorsan neden yapıyoruz ki bunu?

Bilmiyorum, dedi.

Bunun üzerine yataktan kalkıp kıyafetlerimi giymeye başladım. Evliliğini mahvetmeyi kafasına koymuş gaddar ve basit bir insan olduğumu düşünüyordu. Benimle hâlâ neden görüştüğünü bilmiyordu; bilmiyordu işte. Bluzumun düğmelerini iliklerken kendimi o kadar aşağılanmış hissediyordum ki rahatça nefes almak zor geliyordu.

Ne yapıyorsun, dedi.

Gitmem gerek diye düşünüyorum.

Tamam, dedi. Hırkamı giyip yataktan kalktım. Ona ne söyleyeceğimi biliyordum; ona söyleyebileceğim en çaresiz şeydi, küçük düşmüşlüğümün derinliklerinde bile daha kötü bir şey arar gibiydim âdeta.

Sorun evli olman değil, dedim. Sorun, benim seni seviyor olmam ve senin bariz biçimde beni sevmiyor olman.

Derin bir nefes alıp, şu an inanılmaz dramatik davranıyorsun, Frances, dedi.

Siktir git, dedim.

Çıkarken yatak odasının kapısını sertçe çarptım. Merdivenden inerken arkamdan bir şey söyledi ama ne olduğunu duymadım. Aşağılanmamın tamamlanmış olduğu bilinciyle otobüs durağına yürüdüm. Nick'in beni sevmediğini bilsem de çaresizlikten ötürü ve bana ne yaptığını anlamadığına dair naif bir umutla istediği zaman benimle sevişmesine izin vermeye devam etmiştim. Artık bu umut dahi yitmişti. Onu sevdiğimi, ona karşı hislerimi sömürdüğünü biliyordu ve bunu umursamıyordu. Yapılacak hiçbir şey yoktu. Otobüste kan tadı alana dek yanağımın içini ısırdım ve siyah pencereden dışarıyı seyrettim.

23

Pazartesi sabahı yemek almak için para çekmeye çalıştığımda ATM yetersiz bakiyem olduğunu yazdı. Thomas Sokağı'nda yağmurun altında, bez çantamı koltuğumun altına almış duruyor ve gözlerimin arkasında bir ağrı hissediyordum. Arkamda oluşan kısa sıraya ve birisinin bana "sikik turist" diye seslendiğini işitmeme rağmen kartı tekrar denedim. Makine bir çıt sesiyle kartımı iade etti.

Bez çantayı saçlarımın üstünde tutarak bankaya yürüdüm. İçeride takım elbiseli insanlarla birlikte, dingin bir kadın sesinin, dört numaralı vezneye gidiniz, gibi şeyler anons ettiği bir sırada bekledim. Sıram geldiğinde camın ardındaki genç benden kartımı istedi. İsim kartında "Darren" yazıyordu ve ergenliğe henüz tam ayak basmamış gibi duruyordu. Hızlıca bilgisayar ekranına bakan Darren bana otuz altı euro limit aşımım olduğunu söyledi.

Efendim, dedim. Affedersiniz, efendim, ne?

Ekranı yüz seksen derece çevirip bana hesabımdaki son hareketleri gösterdi: ATM'lerden çektiğim yirmi euro'lar –kartla ödediğim kahveler. Bir ayı aşkın süredir hiç para yatmamıştı. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim ve, bankada çalışan bu velet şu an benim aptal olduğumu düşünüyor, diye aklımdan geçirdiğimi çok net hatırlıyorum.

Pardon, dedim.

Hesaba bir ödeme yapılmasını mı bekliyordunuz?

Evet. Pardon.

Ödemenin ulaşması üç ila beş iş günü alabilir, dedi Darren nazikçe. Ne şekilde gönderildiğine bağlı.

Camda yansımamın solgun ve nahoş ana hatlarını gördüm.

Teşekkürler, dedim. Anladım. Teşekkür ederim.

Bankadan çıktıktan sonra kapıların önünde durup babamın numarasını çevirdim. Açmadı. Sokakta dikilmeye devam ederek annemi aradım ve açtı. Olanları anlattım.

Babam bana harçlığımı yatırdığını söylemişti, dedim.

Unutmuş olmalı, tatlım.

Ama özel olarak arayıp yatırdığını söyledi.

Onu aramayı denedin mi, dedi.

Açmıyor.

Sana şöyle yardım edebilirim, dedi. Bu öğleden sonra sen ondan haber almayı beklerken hesabına elli euro yatırabilirim. Nasıl?

Ona limit aşımı ödendiğinde yalnızca on dört euro kalacağını söyleyecektim ama yapmadım.

Sağ ol, dedim.

Hiç sıkma canını.

Kapattık.

Eve döndüğümde Valerie'den bir e-posta gelmişti. Bana işlerimi okumakla ilgilendiğini hatırlatıyor ve e-posta adresimi Melissa'dan aldığını söylüyordu. Valerie'nin üzerinde herhangi bir kalıcı etki bırakmayı başarmış olmam bende kindar bir zafer hissine yol açtı. Her ne kadar akşam yemeğinde beni görmezden geldiyse de çözmek istediği ilginç bir şeydim artık. Bu suçlayıcı ve muzaffer ruh hâliyle imla hatalarını bile kontrol etmeden ona yeni öyküyü yolladım. Dünya, buruşturulup top yapılmış bir gazete kâğıdı gibi oradan oraya tekmelenecek bir şeydi benim için.

O akşam hastalık tekrar baş gösterdi. Haplarımın ikinci tabakasını iki gün önce bitirmiştim ama yemek yemeye oturduğumda kendimi yapış yapış hissediyordum ve ağzımda garip bir tat vardı. Tabağımdakileri çöpe döktüm ama koku midemi hoplattı ve terle-

meye başladım. Sırtım ağrıyordu ve ağzımın sulandığını hissedebiliyordum. Elimin tersiyle yokladığım alnım nemliydi ve yanıyordu. Yeniden başlamıştı, biliyordum ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sabah dört gibi banyoya gidip kustum. Midem boşaldıktan sonra banyoda tir tir titreyerek yere uzandım; ağrı bir yaratık gibi omurgamdan yukarı tırmanıyordu. Belki de ölürüm, kimin umurunda, diye düşündüm. Bolca kan kaybettiğimin ayırdındaydım. Kendimi emekleyebilecek kadar iyi hissettiğimde yatağıma gittim. Nick'in bana gecenin köründe, seni aramaya çalıştım, konuşabilir miyiz, diyen bir mesaj gönderdiğini gördüm. Artık benimle görüşmek istemediğini biliyordum. Sabırlı bir insandı ve ben sabrını taşırmıştım. Ona söylediğim korkunç sözlerden ve bunların benimle ilgili açığa çıkardığı her şeyden nefret ediyordum. Artık onun zalim olmasını istiyordum çünkü hak ediyordum bunu. Düşünebildiği en acımasız şeyleri söylemesini ya da beni nefesim kesilene dek sarsmasını istiyordum.

Ağrı sabah da devam ediyordu ama yine de derse gitmeye karar verdim. Hafiften aşırı doz sayılacak miktarda parasetamol alıp, evden ayrılmadan önce kendimi bir mantoyla sarıp sarmaladım. Üniversiteye varana kadar yol boyunca yağmur yağdı. Dersliğin arkasında titreyerek oturdum ve bir sonraki dozu ne zaman alabileceğimi söylemesi için bilgisayarımdaki kronometreyi kurdum. Birçok öğrenci bana iyi olup olmadığımı sordu, hatta dersten sonra öğretmen bile sordu. İyi birine benziyordu, bu yüzden ona hastalık sebebiyle bir sürü ders kaçırdığımı ve artık daha fazla devamsızlık hakkımın kalmadığını söyledim. Bana baktı ve, haa, dedi. Titrememe rağmen sevimli bir şekilde gülümsedim ve sonrasında alarmım çalarak bana daha fazla parasetamol alabileceğimi bildirdi.

Dersin ardından, iki hafta sonra teslim edilmesi gereken bir makaleye başlamak üzere kütüphaneye gittim. Kıyafetlerim yağmurdan ötürü hâlâ ıslaktı ve sağ kulağımda ince bir çınlama duyuyor ama çoğunlukla aldırış etmiyordum. Esas endişem eleştirel becerilerimin yerinde olmamasıydı. "Epistemik" kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini hatırlayabildiğimden ya da hâlen okuma yetisine sahip olduğumdan emin değildim. Birkaç dakikalığına

başımı kütüphanedeki masaya koyup, giderek artan ve neredeyse benimle konuşan bir arkadaş gibi gelmeye başlayan çınlamayı dinledim. Ölebilirsin, diye düşündüm ve o an bu bana güzel, rahatlatıcı bir düşünce gibi geldi. Ölümü bir şalter gibi hayal ediyordum; tüm acıyı ve gürültüyü susturup her şeyi kapatacaktı.

Kütüphaneden çıktığımda hâlâ yağıyordu ve inanılmaz soğuktu. Dişlerim takırdıyordu ve hiçbir İngilizce kelimeyi hatırlayamıyordum. Yürüme yolunun üzerinde yağmur tıpkı bir özel efekt gibi sığ dalgalar hâlinde hareket ediyordu. Şemsiyem yoktu ve saçlarımla yüzümün normal olamayacak kadar ıslandığını algılıyordum. Sanat binasının önüne sığınmış Bobbi'yi gördüm ve insanların birbirleriyle karşılaştıklarında genelde ne dediklerini hatırlamaya çalışarak ona doğru yürümeye koyuldum. Hiç alışkın olmadığım bir gayret gerektirdi bu. Ona el sallamak için elimi kaldırdım ve anlamadığım bir şey söyleyerek, çok çabuk bulduğum bir hızla bana doğru geldi.

Sonra bilincimi kaybettim. Uyandığımda sığınağın altında etrafımda insanlar toplanmış hâlde yatıyordum ve, ne oluyor diye soruyordum. Konuşmam herkesi rahatlatmış gibiydi. Bir güvenlik görevlisi telsizine bir şey söylüyordu ama onu duyamıyordum. Karın boşluğumdaki ağrı, yumruk gibi sıkıydı ve doğrulup Bobbi'ye bakınmak istedim. Telefonda olduğunu gördüm; hattaki insanı duymakta zorlanıyormuşçasına boştaki kulağını tıkamıştı. Yağmur, ayarı bozuk bir radyo gibi gürültülüydü.

A, uyandı, dedi Bobbi telefona. Bir saniye.

Bunun üzerine bana baktı. İyi misin, dedi. Bir katalog mankeni gibi temiz ve kuru görünüyordu. Saçlarımdan yüzüme sular damlıyordu. İyiyim, dedim. Telefonda konuşmaya geri döndü fakat ne dediğini duyamıyordum. Yüzümü kıyafetimin koluyla silmeye çalıştım ama kıyafetlerim yüzümden de ıslaktı. Sığınağın dışında yağan yağmur süt beyazı gibi görünüyordu. Bobbi telefonunu cebine koyup dik oturmama yardımcı oldu.

Özür dilerim, dedim. Çok özür dilerim.

Bu daha önce olan şey mi, dedi Bobbi.

Başımla onayladım. Bobbi kıyafetinin kolunu elinin üstüne çekip yüzümü sildi. Kazağı kuru ve çok yumuşaktı. Sağ ol, dedim.

İnsanlar dağılmaya başladı, güvenlik görevlisi köşenin ardına bakmaya gitti.

Hastaneye gitmen gerekiyor mu, dedi.

Şimdi gidersem şu ultrasonu beklememi söyleyecekler diye düşünüyorum.

Eve gidelim o zaman. Tamam mı?

Koluma girdi ve birlikte Nassau Sokağı'na çıkıp bir taksi bulduk. Arkadaki arabalar korna çalsa da şoför durdu ve arka koltuğa binmemizi bekledi. Bobbi ona adresimizi söyledi, ben de başımın arkaya düşmesine izin verip onlar konuşurken pencereden dışarıyı izledim. Sokak lambaları, insanların silüetlerini meleksi bir ışığa bürüyordu. Ardından gözlerim kapandı.

Sokağımıza vardığımızda Bobbi taksiyi ödemekte ısrar etti. Binaya girmeden evvel demir tırabzanlara tutunup kapıyı açmasını bekledim. İçeri girince, banyo yapmak isteyip istemediğimi sordu bana. Başımı evet anlamında salladım. Dengede durabilmek için koridorun duvarına abanıyordum. Bobbi küveti doldurmaya gitti, ben de mantomu yavaşça çıkardım. Vücudumun içinde korkunç bir ağrının vuruşlarını hissediyordum. Bobbi tekrar önümde belirdi ve montumu, asmak üzere elimden aldı.

Kıyafetlerini çıkarmakta yardıma ihtiyacın olacak mı, dedi.

O sabah Valerie'ye gönderdiğim öyküyü düşündüm, açıkça Bobbi'yle ilgili olduğunu o an hatırladığım, Bobbi'yi, tahammül gücümün ötesinde bir gizem, irademle zapt edemediğim bir kuvvet ve hayatımın aşkı olarak betimleyen bir öyküydü. Bunu hatırlamamla birlikte betim benzim attı. Bir şekilde tam bilincine varmamıştım ya da varmamaya kendimi zorlamıştım; şimdiyse hatırlıyordum.

Sıkma canını, dedi. Seni yüzlerce kez çıplak gördüm.

Gülümsemeye çalıştım ama ağzımdan nefes alıp veriyor olmam muhtemelen gülümsememi çarpıtmıştı.

Ne hatırlatıyorsun, dedim.

Hadi be. O kadar kötü değildi. Eğlenceli zamanlarımız da oldu.

Flört ediyormuş gibi bir hâlin var.

Güldü. Öyküde, lise bitirme sınavları sonrasında 350 mililitre votka içip bütün geceyi kusarak geçirdiğim bir ev partisini anlat-

mıştım. Ne zaman biri bana yardım etmek istese onları itip, Bobbi'yi istiyorum, demiştim. Oysa Bobbi partiye gelmemişti bile.

Seni hiç seksi olmayan bir şekilde soyacağım, dedi. Merak etme.

Küvet hâlâ doluyordu. Banyoya girdik ve ben kapağı kapalı olan klozetin üstüne oturdum, Bobbi de suyun sıcaklığına bakmak için kollarını sıvadı. Sıcak olduğunu söyledi. O gün beyaz bir bluz giymiştim, bluzun düğmelerini açmaya çalıştım ama ellerim titriyordu. Bobbi musluğu kapatıp düğmelerimi açma işini bitirmek için çömeldi. Parmakları ıslaktı; düğme deliklerinin etrafında küçük koyu renkli izler bıraktı. Kollarımı patates soyar gibi bluzdan kolaylıkla çıkardı.

Bir de şimdi her taraf kan olacak, dedim.

Neyse ki yanında olan benim, erkek arkadaşın değil.

Yok, hiç oraya girme. Kavga ettik. Çok, ıh. Aramız pek iyi değil.

Ayağa kalkıp tekrar küvete bakmaya gitti. Birden dikkati dağılmış gibiydi. Banyonun beyaz ışığında saçları ve tırnakları parıldıyordu.

Hasta olduğunu biliyor mu, dedi.

Başımı iki yana salladım. Sana havlu getirmeye gidiyorum tarzında bir şey söyleyip odadan çıktı. Yavaş yavaş ayağa kalkıp soyunmayı tamamladım ve küvetin içine girmeyi başardım.

Öyküye kendimi içermeyen bir anekdot da katmıştım. Biz on altı yaşındayken Bobbi altı haftalığına Berlin'e okumaya gitmiş ve bizim yaşlarımızda Liese adında bir kızları olan bir ailenin yanında kalmıştı. Bir gece, Bobbi ve Liese hiçbir şey söylemeden sevişmişti. Liese'nin anne babasının duymasını istemedikleri için sessiz olmuşlardı ve sonrasında da bundan hiç bahsetmediler. Bobbi, sevişmelerinden önce Liese'ye karşı bir arzu besleyip beslemediği, Liese'nin duygularından haberdar olup olmadığı yahut en azından gecenin nasıl geçtiği gibi, olayın duyulara ilişkin yanlarının hiçbirinin üzerinde durmamıştı. Bunları okuldan başka birisi anlatsa inanmazdım ama söz konusu Bobbi olunca doğru söylediğini derhâl anlamıştım. Bobbi'yi istiyordum ve tıpkı Liese gibi, ben de onunla olabilmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Bana bu hikâyeyi bakire olmadığını söylemek için anlatmıştı. Liese'nin adını herhangi bir

sevgi ya da nefret emaresi göstermeksizin, yalnızca bir zamanlar tanıdığı bir kız gibi anmıştı ve sonrasında aylarca, belki de sonsuza dek, bir gün benim adımı da böyle anacağından korkmuştum.

Su, sabunlu ve biraz fazla sıcaktı. Bacağıma değdiği yerde pembe bir çizgi bırakmıştı. Kendimi küvetin içine tümüyle girmeye zorlamamla birlikte su tenimi utanmazca yalamaya başladı. Acının bedenimden akıp gittiğini, suya sızıp çözüldüğünü tahayyül etmeye çalıştım. Bobbi kapıyı tıklattı ve içeri anne babasının evinden yeni getirdiği büyük, pembe bir havluyla girdi. Ben gözlerimi kaparken onu havlu askısına asmaya davrandı. Yeniden banyodan çıktığını, diğer odada açılan bir musluğun sesini ve Bobbi'nin yatak odasının kapısının açılıp kapandığını duydum. Bobbi'nin sesini duyabiliyordum, telefonda olmalıydı.

Birkaç dakika sonra banyoya girip telefonu bana uzattı.

Nick konuşacak, dedi.

Ne?

Nick telefonda, seninle konuşmak istiyor.

Ellerim ıslaktı. Bir tanesini sudan çıkarıp beceriksizce banyo havlusunda kurulamaya uzandıktan sonra Bobbi'den telefonu aldım. Tekrar odadan çıktı.

Selam, iyi misin, dedi Nick'in sesi.

Gözlerimi kapattım. Sesinde yumuşak bir ton vardı ve sanki içinde asılı kalabileceğim boş bir şeymiş gibi sesinin içine tırmanmak istedim.

Şimdi iyiyim, dedim. Teşekkür ederim.

Bobbi olanları anlattı. Çok korkmuş olmalısın.

Birkaç saniye boyunca ikimiz de bir şey demedik, sonra ikimiz birden konuşmaya başladık.

Önce sen, dedim.

Gelip beni görmek istediğini söyledi. İsterse gelebileceğini söyledim. Bir şeye ihtiyacın var mı, diye sordu, ben de hayır dedim.

Tamam, dedi. Arabaya biniyorum şimdi. Sen ne diyecektin?

Gelince söylerim.

Kapattım ve telefonu dikkatli bir şekilde banyo paspasının kuru kısmına bıraktım. Sonra gözlerimi yeniden kapatıp, suyun sıcaklı-

ğını, şampuanın sentetik meyve kokusunu, küvetin sert plastiğini, yüzümü ıslatan buharın buğusunu bedenime kabul ettim. Meditasyon yapıyordum. Nefesimi sayıyordum.

Uzun zamanmış gibi gelen on beş dakika ya da yarım saatlik bir zamandan sonra, Bobbi tekrar içeri girdi. Gözlerimi açtığımda oda çok aydınlıktı, âdeta ışıyordu ve tuhaf bir güzelliği vardı. Her şey yolunda mı, dedi Bobbi. Ona, Nick geliyor, dedim ve o da, güzel, dedi. Küvetin kenarına oturdu ve hırkasından bir sigara paketiyle çakmak çıkarışını izledim.

Sigarasını yaktıktan sonra bana söylediği şuydu; kitap mı yazacaksın? Bunun üzerine anladım ki Bobbi'nin, performanslarımızla ilgili sorular soran Philip'e cevap vermemesinin sebebi, bir şeylerin değiştiğini ve yeni bir şey üzerinde çalıştığımı sezmesiydi. Bunu fark etmiş olması bana bir nevi öz güven kazandırdı ama aynı zamanda benimle ilgili hiçbir şeyin Bobbi'nin kavrayışının dışında olmadığını göstermeye de yaradı. Menfur veya sıradan şeyler söz konusu olduğunda fark etmekte yavaş olabilirdi ama içimde meydana gelen gerçek değişiklikler asla ondan gizli kalmıyordu.

Bilmem, dedim. Sen?

Gözlerinden biri onu rahatsız ediyormuş gibi tek gözünü yumup tekrar açtı.

Ben neden kitap yazayım, dedi. Ben yazar değilim ki.

Peki ne yapacaksın? Mezuniyetimizden sonra.

Bilmem. Eğer becerebilirsem bir üniversitede çalışabilirim.

Bu "eğer becerebilirsem" sözü Bobbi'nin bana ciddi bir şey anlatmaya çalıştığını açık ediyordu: Sözcüklerle değil, birbirimizle ilişki kurma şeklimizde bir kaymayla anlatılabilecek bir şeydi bu. Bobbi'nin cümlenin başında "eğer becerebilirsem" demesi, gerek varlıklı bir aileden gelmesinden, gerekse derslerine sarılmasından ve notlarının iyi olmasından ötürü saçma olmakla kalmıyordu, ilişkimizin bağlamı açısından da anlamsızdı. Bobbi benimle "becerebilirsem" anlamında ilişki kurmuyordu. Benimle bir insan olarak, koşullar ve insanlar üzerindeki yırtıcı ve korkutucu gücünü anlayan belki tek insan olarak ilişki kuruyordu. İstediğini alabilirdi, bunu biliyordum.

Ne demek "eğer"?

Durum fazlasıyla açıktı ve Bobbi bir süre hiçbir şey demeyip hırkasının kolundaki bir saçı almakla yetindi.

Küresel kapitalizmi yıkmayı planladığını sanıyordum, dedim.

Yani, tek başıma değil. Birinin küçük işleri yapması gerekiyor.

Seni küçük işlerin insanı olarak görmüyorum ben pek.

Öyleyim ama, dedi.

"Küçük işlerin insanı"yla neyi kastettiğimi gerçekten bilmiyordum. Çocuk yetiştirmek, meyve toplamak, temizlik yapmak gibi küçük işlere inanıyordum. En değerli bulduğum, en çok saygıyı hak ettiğini düşündüğüm işler bunlardı. Şimdi durup dururken Bobbi'ye üniversitede bir işin ona layık olmadığını söylemiş olmam garibime gitmişti ama Bobbi'yi bu kadar durağan ve sıradan bir iş yaparken hayal etmek de aynı şekilde garibime gidiyordu. Cildim suyla aynı sıcaklıktaydı ve dizlerimden birini sudan dışarı, soğuk havaya çıkarıp, tekrar suya soktum.

O hâlde eminim dünyaca ünlü bir profesör olacaksın, dedim. Sorbonne'da ders vereceksin.

Hayır.

Asabi görünüyordu ve bir şeyi dışa vurmasına ramak kalmış gibiydi, derken gözleri sakinledi ve uzaklaştı.

Sen sevdiğin herkesin özel olduğunu düşünüyorsun, dedi.

Dik oturmaya çalıştım, küvetin sertliği kemiklerimi acıttı.

Ben yalnızca normal biriyim, dedi. Birinden hoşlandığın zaman o kişinin kendisini diğer herkesten farklıymış gibi hissetmesine sebep oluyorsun. Nick'le de bunu yapıyorsun, benimle de bir zamanlar bunu yaptın.

Hayır.

Hiçbir şekilde acımasızlık ya da öfke içermeyen bir şekilde bana bakıp, moralini bozmaya çalışmıyorum, dedi.

Ama bozuyorsun, dedim.

Peki, üzgünüm.

Bir an yüzümü ekşittim. Banyo paspasının üstündeki telefonu titreşmeye başladı. Alıp açtı ve, alo, tabii bir saniye, dedi. Sonra telefonu kapattı. Arayan Nick'ti, Bobbi gidip ona kapıyı açacaktı.

Küvette düşünmeden, hiçbir şey yapmadan öylece yattım. Birkaç saniye sonra dış kapıda Bobbi'nin anahtarını ve, çok zor bir gün geçirdi, ona iyi davran, diyen sesini duydum. Nick de, biliyorum, merak etme, dedi. Onları o an o kadar çok seviyordum ki iyi niyetli bir hayalet gibi önlerinde bitip hayatlarına güzellikler serpiştirmek istiyordum. Teşekkür ederim, demek istiyordum. İkinize de teşekkür ederim. Benim ailem sizsiniz artık.

Nick banyoya girip arkasından kapıyı kapattı. İşte o güzel mont, dedim. Onu giymişti. Gülümsedi ve gözlerinden birini ovuşturdu. Seni merak ettim, dedi. Kendini her zamanki meta fetişizmine devam edecek kadar iyi hissettiğine sevindim. Ağrın var mı? Omuz silktim. Artık pek yok, dedim. Sürekli bana bakıyordu. Sonra ayakkabılarına bakmaya koyuldu. Yutkundu. İyi misin, dedim. Başını salladı, koluyla burnunu sildi. Seni gördüğüme sevindim, dedi. Sesi kalın geliyordu. Merak etme, dedim. İyiyim. Kendi kendisine gülüyormuş gibi tavana baktı, gözleri ıslanmıştı. Bunu duymak güzel, dedi.

Ona küvetten çıkmak istediğimi söyledim ve benim için askıdan havluyu aldı. Sudan çıktığımda bana hiç bayağı olmayan bir şekilde baktı; birisinin bedenini birçok kez gördükten ve o bedenle belli bir ilişki içerisine girdikten sonra ona nasıl bakarsanız o şekilde. O an gözlerimi kaçırmadım, hatta utanmadım bile. Nasıl göründüğümü hayal etmeye çalıştım: sırılsıklam, buharın sıcaklığıyla kızarmış, saçlarımdan omuzlarıma sicim gibi akan sularla. Olduğu yerde göz kırpmadan, okyanus gibi sakin ve derin bir ifadeyle duruşunu seyrettim. Konuşmamıza gerek yoktu. Havluyu bedenime sardı ve küvetten çıktım.

24

Nick yatağımda otururken temiz pijamalar giyip saçlarımı havluyla kuruladım. Öbür odadan Bobbi'nin ukulelesini tıngırdatışının sesleri geliyordu. Bedenim içten dışa doğru huzur saçıyor gibiydi. Yorgun ve çok bitkindim ama bunlar da kendi çaplarında huzurlu duygulardı. Nihayet Nick'in yanına oturdum, koluyla bana sarıldı. Gömleğinin yakasından sigara dumanı kokusu alıyordum. Sağlık durumumu sordu ve ona ağustosta hastaneye gittiğimi ve ultrason olmayı beklediğimi söyledim. Saçlarıma dokundu ve ona bunu daha önce söylemediğime çok üzüldüğünü söyledi. Bana acımasını istemediğimi söyleyince bir süre sessiz kaldı.

Geçen gece için çok özür dilerim, dedi. Duygularımı incitmeye çalışıyormuşsun gibi geldi; aşırı tepki verdim, üzgünüm.

Nedense tek söyleyebildiğim, sorun değil, merak etme, oldu. Ağzıma gelen kelimeler yalnızca bunlardı, o yüzden elimden geldiğince yatıştırıcı bir şekilde söyledim.

Peki, dedi. Sana bir şey söyleyebilir miyim?

Başımı salladım.

Melissa'yla konuştum, dedi. Ona görüştüğümüzü söyledim. Sorun olur mu?

Gözlerimi kapattım. Ne oldu peki, dedim usulca.

Bir süre konuştuk. Sanırım iyi. Ona seninle görüşmeye devam etmek istediğimi söyledim, o da bunu anlıyor. Öyle işte.

Bunu yapmana gerek yoktu.

Bunu en başta yapmalıydım, dedi. Sana bütün bunları yaşatmama hiç gerek yoktu; korkakça davrandım.

Birkaç saniye sessiz kaldık. Huzurlu bir yorgunluk hissediyordum, sanki vücudumun her bir hücresi kendi bağımsız uykusuna hazırlanıyordu.

Müthiş bir adam olmadığımı biliyorum, dedi. Ama biliyorsun, seni gerçekten seviyorum. Seni elbette seviyorum. Bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim ama ne hissettiğini bilmiyordum. Özür dilerim.

Gülümsüyordum. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Her şeyde yanılmış olmak güzel bir duyguydu. Ne zamandır seviyorsun beni, dedim.

Seninle tanıştığımdan beri herhâlde. Felsefe yapmak istesem seni ondan evvel de sevdiğimi söylerdim.

Beni çok mutlu ediyorsun.

Öyle mi, dedi. Güzel. Seni çok mutlu etmek istiyorum.

Ben de seni seviyorum.

Alnımı öptü. Konuştuğunda sözleri hafif gibiydi ama sesinde gizlenmiş bir duygu sezinliyordum ve bu beni derinden etkiliyordu. Peki, dedi. Yeterince acı çektin bence. Bundan sonra çok mutlu olalım.

/

Ertesi gün Melissa'dan bir e-posta aldım. E-posta geldiğinde kütüphanede oturmuş, notlarımı bilgisayara geçiriyordum. Okumadan önce kütüphanedeki masaların etrafında bir yürüyüş yapmaya karar verdim. Koltuğumdan yavaşça kalkıp yürüyüşüme başladım. İçerideki her şey çok kahverengiydi. Pencerelerden dışarı baktığımda ağaçların arasından yaklaşan rüzgârı görebiliyordum. Kriket sahasında şortlu bir kadın dirseklerini küçük pistonlar gibi yukarı aşağı oynatarak koşuyordu. Bilgisayarımın hâlâ orada olduğundan emin olmak için kütüphane sırama göz attım. Hiçliğe doğru uğur-

suzca parıldayarak oracıkta duruyordu. Sanki kütüphane sıralarının etrafındaki bu volta aslında bir fiziksel dayanıklılık testiymiş gibi, yerime dönmeden önce odanın öbür ucuna kadar yürüdüm. Ardından e-postayı açtım.

Merhaba Frances. Sana kızgın değilim, bunu bilmeni istiyorum. Sana yazıyorum çünkü bu konuda aynı fikirde olmamızın önemli olduğunu düşünüyorum. Nick benden ayrılmak istemiyor & ben de ondan ayrılmak istemiyorum. Birlikte yaşamaya & evli olmaya devam edeceğiz. Bunu e-postada yazıyorum çünkü Nick'in sana bu konuda doğruları söylediğine güvenemiyorum. Zayıf bir kişiliği var & dürtüsel olarak insanlara duymak istediklerini söylüyor. Kısacası eğer kocamla, onun bir gün senin kocan olacağına gizliden gizliye inandığın için birlikte oluyorsan, büyük bir hata yapıyorsun. Beni boşamayacak & zaten boşayacak olsaydı bile asla seninle evlenmezdi. Aynı şekilde onunla, onun sevgisinin, senin iyi biri, hatta akıllı ya da çekici biri olduğunu kanıtladığı için birlikte oluyorsan, Nick'in özellikle güzel ya da ahlaki açıdan değerli insanlara ilgi duymadığını bilmelisin. Nick onun bütün kararlarının tam sorumluluğunu alan partnerlerden hoşlanır, hepsi bu. İçinde bulunduğun bu ilişkiden sürdürülebilir bir öz saygı hissi elde edemeyeceksin. Şu anda onun her dediğine uyum sağlamasını büyüleyici bulduğundan eminim ama aslına bakılırsa evlilik zarfında bu çok yorucu bir hâl alabiliyor. Onunla kavga etmek imkânsız çünkü patolojik derecede itaatkâr & ona bağırdığında kendinden nefret etmemen işten değil. Biliyorum çünkü bugün ona uzun süre bağırdım. Bendeniz de geçmişte "hatalar yapmış" olduğum için, benden gizli, 21 yaşında biriyle ilişkiye giriyor olması karşısında kendimi tam anlamıyla mağdur hissetmekte zorlanıyorum & bundan nefret ediyorum. Bu durumda başka herhangi bir insan ne hissederse ben de onu hissediyorum. Çok ağladım, ara ara ve kesik kesik değil, her biri bir saati aşan süreler boyunca devamlı ağladım.

Ama sırf bir kez başka bir kadınla bir edebiyat festivalinde birlikte oldum diye & yıllar sonra Nick psikiyatri kliniğinde yatarken en yakın arkadaşıyla bir ilişkiye başladım ve Nick öğrendikten sonra da ilişkiye devam ettim diye benim duygularım sayılmıyor. Canavarın teki olduğumu biliyorum & muhtemelen sana benimle ilgili kötü şeyler anlatıyordur. Bazen kendimi şunu düşünürken buluyorum: Ben bu kadar berbatsam, neden benden ayrılmıyor? Ayrıca kendi eşiyle ilgili böyle düşüncelere kapılanların ne tür insanlar olduğunu biliyorum. Sonradan eşini öldüren insanlardır, muhtemelen. Ben Nick'i öldürmem ama öldürmeye çalışsaydım onun buna kesinlikle itiraz etmeyeceğini bilmen lazım. Onu öldürmeyi planladığımı anlasa bile beni üzmemek için konuyu gündeme getirmezdi. Onu zavallı & hatta aşağılık görmeye o kadar alışmışım ki başka bir insanın onu sevebileceğini unutmuşum. Başka kadınlar onu tanıdıktan sonra hep ona olan ilgilerini kaybetmişlerdi. Sen hariç. Onu seviyorsun, değil mi? Nick bana babanın alkolik olduğunu söyledi, benimki de öyleydi. Acaba Nick bize çocukluğumuzda sahip olamadığımız bir kontrol duygusu veriyor diye mi onu çekici buluyoruz? İnanır mısın, aranızda hiçbir şey olmadığını & yalnızca senden hoşlandığını söylediğinde ona inanmıştım. Rahatlamıştım, korkunç değil mi? Neyse yahu, seninle daha yazın tanıştı, o zaman daha tam kendinde değildi, o zamandan beri çok daha iyi, diye düşünmüştüm. Şimdiyse fark ediyorum ki sen tam da daha iyi olmasının sonuçlarından biriymişsin; ya da o iyilik hâli senin etkinle meydana gelen bir sonuç. Kocama iyi mi geliyorsun, Frances? Bunu yapma hakkını sana ne veriyor? Görüyorum ki artık gündüzleri uyumuyor. E-postalara cevap vermeye & yeniden telefonlara çıkmaya başladı. Bazen ben işteyken bana Yunanistan'daki solcular hakkında ilginç makaleler gönderiyor. Sana da aynılarını gönderiyor mu yoksa kişiye özel mi? Aşırı genç oluşunu bir tehdit olarak algıladığımı söylemeliyim. Kendi kocanın daha genç kadınlardan hoşlandığını düşünmek şok edici. Onda

daha önce hiç böyle bir ilgi olduğunu fark etmemiştim. 21 genç, değil mi? Peki ya 19 olsaydın, o zaman da yapacak mıydı? 30'larında gizli gizli 15 yaşında kızları çekici bulan o marazi tiplerden biri mi? Hiç "ergen" sözcüğüyle internette arama yaptı mı? Sen hayatlarımıza girmeden önce düşünmem gerekmeyen şeylerdi bunlar. Şimdiyse onun benden nefret edip etmediğini merak ediyorum. Başka biriyle görüşen benken ondan nefret etmemiştim –hatta sanırım o ara ondan daha çok hoşlanıyordum– ama bana şimdi aynı şeyi demeye çalışsa ona tükürmek isterdim. Sanırım en çok kolaya kaçıp seni terk etmeyi seçmediğine hayret ediyorum. Yerimden edildiğimi buradan anlıyorum. Beni hâlâ sevdiğini söylüyor ama artık benim dediğimi yapmayacaksa ona nasıl inanabilirim ki? Tabii ki benim durumumda o hiç böyle aşırı tepki vermemişti & vermediği için kendimi hep çok şanslı saydım. Şimdi beni hiç sevdi mi ondan bile emin olamıyorum. Sevmediğin biriyle evlendiğini hayal etmek zor ama bu aslında tam da Nick'in sadakatinden & cezalandırılma arzusundan yapacağı türden bir şey. Sen de onu böyle tanıyor musun yoksa tanıyan sadece ben miyim? Bir tarafım seninle arkadaş olabilmeyi isterdi. Önceleri seni çok soğuk & nezaketsiz buluyordum ve başta Bobbi'den dolayı öyle olduğunu düşünüp buna içerlemiştim. Hissettiğim şeyin yalnızca kıskançlık & korku olduğunu anladığımdan beri seninle ilgili hislerim değişmiş durumda. Ama kıskanmana gerek yok, Frances. Nick için muhtemelen mutluluktan farksızsın. Seni erişkin hayatının büyük aşkı olarak gördüğünden şüphem yok. Onunla ben hiç kimsenin arkasından fırtınalı bir ilişki yaşamadık. Ondan seninle görüşmeyi bırakmasını isteyemeyeceğimi biliyorum ama bunu isteyebilmeyi isterdim. Senden onunla görüşmeyi bırakmanı isteyebilirdim ama böyle bir şeyi neden isteyeyim ki? Her şey şimdi daha iyi, bunu ben bile görebiliyorum. Eskiden akşamları eve geldiğimde yatmış oluyordu. Ya da sabah kalktığından beri kanalı bile değiştirmeden

televizyonun önünde tüm gün oturmuş oluyordu. Bir sefer eve gelip onu iki ponpon kızın öpüştüğü bir tür soft porno film izlerken bulmuştum & beni gördüğünde omuz silkip, "izlemiyorum, kumandanın nerede olduğunu bilmiyorum sadece," demişti. O vakit ona inanmıyormuş gibi yapmıştım çünkü kumandayı bulamayacak kadar depresyonda olduğu için orada zoraki oturup filmin oynamasına izin vermesindense gerçekten ponpon kız filmini izliyor olmasının daha az üzücü olacağını düşünmüştüm. Şimdi bu ay eve gelip de onu yemek yapar & radyoda bir şey dinlerken bulduğum bütün akşamları düşünüyorum. Hep tıraşlı oluyor & günümün nasıl geçtiğini soruyor & spor kıyafetlerini çamaşır makinesine atmış oluyor. Bazen onu aynaya, değer biçmeye çalışırmış gibi bir ifadeyle bakarken görüyorum. Tabii ki, nasıl oldu da anlamadım? Ama onun mutlu olmasını istediğimi hep söylerdim & şimdi bunun baştan beri gerçek olduğunu biliyorum. Hakikaten de mutlu olmasını istiyorum. Bu şekilde olacaksa bile yine de istiyorum.
Evet. Neyse. Belki hepimiz bir akşam birlikte yemek yiyebiliriz. (Bobbi'yi de davet ederim.)

E-postayı birkaç kez okudum. Metni paragraflara ayırmamış olması Melissa açısından yapmacık bir hareket gibi duruyordu; beni kasıp kavuran duygu seline bak, der gibiydi âdeta. E-postayı dikkatlice, belli bir etki yaratacak şekilde redakte ettiğine de inanıyordum, amaçladığı etki de şuydu: yazarın kim olduğunu hep hatırla, Frances. Yazar benim; sen değilsin. Vardığım düşünceler bunlardı; nahoş düşüncelerdi. Bana kötü bir insan dememişti, durumun mazur göreceği rezil şeylerden hiçbirini dememişti. Belki de bir duygu seli onu kasıp kavurmuştu gerçekten de. E-postanın genç oluşumla ilgili kısmı beni etkiledi ve planlanmış bir etki olup olmadığının önem taşımadığını fark ettim. Ben gençtim ve o yaşça daha büyüktü. Bu bana kendimi kötü hissettirmeye yetiyordu, sanki içecek makinesine fazladan para atmışım gibi. İkinci okuyuşta gözlerimin o kısmı atlamasına izin verdim.

E-postanın gerçekten merak ettiğim tek kısmı Nick'le ilgili bilgilerdi. Psikiyatri kliniğine yattığını ilk kez duyuyordum. İtici bulmuş falan değildim; bu konuda kitaplar okumuştum ve esas deli olanın kapitalizm olduğu fikrine aşinaydım. Ama psikiyatrik sorunlarla hastaneye yatırılan insanların tanıdığım insanlardan farklı olduklarını sanıyordum. Artık ciddi ruhsal bozuklukların yakışıksız çağrışımlar taşımadığı yeni bir toplumsal bağlama girmiş olduğumu biliyordum. İkinci bir yetişme çağından geçiyordum: Yeni birtakım varsayımlar öğreniyor ve gerçekte sahip olduğumdan daha geniş bir kavrama düzeyim varmış gibi hareket ediyordum. Bu mantığa göre, Nick'le Melissa beni dünyaya getiren ebeveynim gibilerdi ve bana karşı büyük ihtimalle gerçek ebeveynimden bile daha çok sevgi ve nefret besliyorlardı. Bunun aynı zamanda Bobbi'nin kötücül ikizi olduğum anlamına geldiğini düşünmek o sırada metaforu fazla ileri götürmek gibi gelmemişti.

Yanımdan geçen bir arabanın yörüngesini gözlerimle takip edermiş gibi bu düşünce örgüsünü yüzeysel bir şekilde takip ettim. Bedenim kütüphanenin sandalyesinde gergin bir yay gibi eğilip bükülmüş ve bacaklarım iki kez birbirine dolanmış ve sol ayağımın kemeri sertçe sandalyenin tabanına dayanmıştı. Nick'in geçmişte bu kadar hasta olmasından ve bana anlatmayı seçmediği hâlde artık bundan haberimin olmasından ötürü kendimi suçlu hissediyordum. Bu bilgiyle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. E-postada Melissa kalleşçe davranmış, sanki Nick'in hastalığı onun ilişkisinde karanlık ve komik bir arka planmış gibi konuşmuştu; gerçekten böyle mi düşünüyordu yoksa gerçek hislerini saklamak için mi böyle demişti merak ettim. Kitapçıda Nick'e tekrar tekrar ne kadar iyi göründüğünü söyleyen Evelyn'i düşündüm.

Bir saat sonra cevap olarak şu e-postayı yazdım:

Düşünecek çok şey var. Akşam yemeği iyi fikir.

25

Ekimin ortalarına gelmiştik. Odamda bulabildiğim tek tük paranın yanı sıra bankaya yatırmayı unuttuğum bazı doğum günü ve Noel harçlıklarını bir araya getirmiştim. Hepsi toplamda kırk üç euro yaptı ve dört buçuğunu Alman süpermarketinden ekmek, makarna ve domates konservesi almaya harcadım. Sabahları Bobbi'ye sütünden biraz alabilir miyim diye soruyordum ve istediğin kadar al, der gibi elini sallıyordu. Jerry ona her hafta harçlık veriyordu ve ayrıyeten, kaplumbağa kabuğu düğmeli yeni bir yün mont giymeye başladığını fark etmiştim. Ona banka hesabımla ilgili olanları anlatmak istemiyordum, bu yüzden elimden geldiğince laubali bir ses tonuyla "darda" olduğumu söylemiştim. Sabah akşam babamı arıyordum, o da sabah akşam açmıyordu.

Melissa ve Nick'in evine akşam yemeğine gittik. Birden çok kez gittik hem de. Her geçen gün daha çok farkına vardığım bir şey, Bobbi'nin Nick'in arkadaşlığından, Melissa'nın ya da benimkinden aldığından çok daha fazla keyif almaya başladığıydı. Dördümüz birlikte vakit geçirdiğimizde o ve Nick sıklıkla Melissa'yla beni dışarıda bırakan sahte tartışmalara veya başka rekabetçi etkinliklere girişiyorlardı. Akşam yemeğinden sonra Melissa'yla ben empresyonizmden konuşurken onlar konsol oyunları ya da man-

yetik seyahat satrancı oynuyorlardı. Hatta bir keresinde sarhoşken arka bahçede birbirlerini kovaladılar. Nick kazandı ama sonrasında çok yorulmuştu ve Bobbi ona "yaşlı" deyip üzerine kurumuş yapraklar attı. Melissa'ya sordu: Kim daha güzel, Nick mi ben mi? Melissa bana baktı ve muzip bir tonla, bütün çocuklarımı eşit seviyorum, dedi. Bobbi'nin Nick'le ilişkisi beni garip bir biçimde etkiledi. Onları bir arada, tüm dikkatlerini birbirlerine verirken görmek bende tuhaf bir estetik heyecan yarattı. Fiziksel olarak mükemmeldiler, ikiz gibiydiler. Sanki aklımda henüz bitmemiş bir şeyi tamamlamaya çalışırmışçasına sık sık kendimi birbirlerine daha fazla yaklaşmalarını, hatta dokunmalarını dilerken yakalıyordum.

Sıkça benzer pozisyonları savunduğumuz ama kendimizi farklı şekillerde ifade ettiğimiz siyasi tartışmalara giriyorduk. Mesela Bobbi ayaklanma yanlısıyken, Melissa amansız bir karamsarlıktan yola çıkarak hukukun üstünlüğünü savunuyordu. Nick'le ben ikisinin arasında bir yerlere düşüyor, destek vermektense eleştirel olmayı tercih ediyorduk. Bir gece ABD'deki adli hukuk sistemine içkin ırkçılıktan, asla özellikle aramadığımız hâlde hepimizin görmüş olduğu polis vahşeti videolarından ve beyaz insanlar olarak bizim bunları "izlemesi zor" bulmamızın –ki bu zorluğun belli bir anlamında karar kılamasak da hepimiz zor olduğu konusunda hemfikirdik– ne anlama geldiğinden konuştuk. Hele annesinin sırtına binen bir polis memuru karşısında ağlayan, ergenlik çağında, mayolu, siyahi bir kızı gösteren bir video vardı ki, Nick bu videonun onda, tamamını izlemesini olanaksız kılacak kadar şiddetli bir fiziksel rahatsızlık hissine yol açtığını söylemişti.

Şımarıkça olduğunun farkındayım, demişti. Ama aynı zamanda düşünüyorum, tamamını izlememin kime, ne faydası olacak? Ki bu da kendi içinde çok moral bozucu.

Bu videoların, sanki Avrupa'daki polis kuvvetleri kendi içlerinde ırkçı değilmiş gibi, Avrupalıların üstünlük hissine bir şekilde katkıda bulunup bulunmadığını ayrıca tartıştık.

Katkıda bulunuyorlar, dedi Bobbi.

Evet, bildiğim kadarıyla o deyişin açılımı "Amerikalı polisler piç kurusudur," değil,[1] dedi Nick.

Melissa hepimizin sorunun bir parçası olduğumuzdan şüphesi olmadığını ama tam olarak ne şekilde sorunun bir parçası olduğumuzu görmenin zor, bunu anlamadan bir şey yapmanınsa görünüşe bakılırsa imkânsız olduğunu söyledi. Ben, kuşkusuz beyaz olduğum hâlde bazen sanki başka beyaz insanların aksine, "gerçekte" beyaz değilmişim gibi etnik kökenimi yadsımaya meylettiğimi söyledim.

Alınma ama, dedi Bobbi, açıkçası bu, hiç yardımcı olmayan bir tutum.

Alınmadım, dedim. Katılıyorum.

Melissa'ya birlikte olduğumuzu söylediğinden beri, Nick'le ilişkimin belli unsurları değişmişti. Ona gün içinde duygusal mesajlar atıyordum, o da sarhoş olduğunda beni arayıp bana kişiliğimle ilgili güzel şeyler söylüyordu. Seksin kendisi aynıydı ama sonrası farklıydı. Kendimi sakin hissetmek yerine tuhaf bir şekilde, ölü taklidi yapan bir hayvan gibi savunmasız hissediyordum. Sanki Nick tenimin yumuşak bulutundan içeri uzanıp içimden akciğerlerim ya da diğer iç organlarım gibi her şeyi alabilirmiş ve ben de onu durdurmaya çalışmazmışım gibiydi. Bunu ona anlattığımda o da aynısını hissettiğini söylemişti ama uykusu vardı ve doğru düzgün dinlememiş olması mümkündü.

Kampüsün her yerinde ölü yaprak yığınları oluşmuştu ve vaktimi derslere giderek ve Ussher Kütüphanesi'nde kitap arayarak geçiriyordum. Yağışsız günlerde Bobbi'yle birlikte yapraklara tekme atarak ve manzara ressamlığı fikri gibi şeylerden konuşarak, az kullanılan patikalarda yürüyüş yapıyorduk. Bobbi, "el değmemiş doğa"nın fetişleştirilmesinin aslen ataerkil ve milliyetçi olduğunu düşünüyordu. Ben evleri tarlalardan daha çok sevdiğimi gözlemliyordum. Daha şiirseller çünkü içlerinde insan var. Sonra Buttery'de oturup pencerelerden süzülen yağmuru seyrediyorduk. Aramızda

1 Nick, açılımı "All cops are bastards" [Bütün polisler piç kurularıdır] olan ve A.C.A.B. olarak kısaltılan slogan veya deyişin, "American cops are bastards" [Amerikan polisleri piç kurularıdır] olmadığını, bütün polisleri kapsadığını söylüyor. –ç.n.

bir şey değişmişti ama ne olduğunu bilmiyordum. Hâlâ birbirimizin ruh hâlini kolayca sezinliyor ve aynı komplocu görünüşü paylaşıyorduk ve konuşmalarımız hâlâ uzun ve zekice geliyordu. Benim için küveti hazırladığı o gün bir şeyleri değiştirmiş, ikimiz de olduğumuz gibi kaldığımız hâlde Bobbi'yi bana göre yeni bir biçimde konumlandırmıştı.

Ayın sonuna doğru bir öğleden sonra, maddi birikimim altı euro civarına inmişken, Dublin'de bir edebiyat dergisinin editörü olan Lewis diye bir adamdan bir e-posta aldım. E-postada, Valerie'nin öyküyü yayımlatma niyetiyle ona gönderdiği ve izin verdiğim takdirde öyküyü gelecek sayılardan birinde basmaktan çok memnun olacağı yazıyordu. Bu konuda "çok heyecanlı" olduğunu ve ilgileniyorsam olası bazı düzeltme önerilerinde bulunabileceğini söylüyordu.

Valerie'ye gönderdiğim dosyayı açıp, ne yaptığımı düşünmek için duraklamadan, hepsini bir kerede okudum. Öyküdeki figür apaçık Bobbi, anne babası açıkça onun anne babası, ben de besbelli bendim. Bizi tanıyan birinin öyküde Bobbi'yi görmesi işten bile değildi. Onu tam anlamıyla kötü yansıtan bir betimleme değildi. Bobbi'nin ve benim kişiliklerimizin hâkimiyet kuran yanlarını vurguluyordu çünkü öykü kişisel hâkimiyetle ilgiliydi. Ama bir şeylerin her zaman seçilip vurgulanması gerekir, diye düşündüm, yazı böyle bir şey. Bobbi bunu herkesten iyi anlardı. Lewis ayrıca öykü için para alacağımı söylemiş ve ilk kez katkıda bulunanlar için bir ücret ölçeği eklemişti. Şu anki uzunluğunda yayımlanması hâlinde öykümün değeri sekiz yüz euronun üzerinde olacaktı. Lewis'e ilgisi için teşekkür eden ve onunla birlikte uygun gördüğü her tür düzeltme üzerinde çalışmaktan memnun olacağımı söyleyen bir cevap gönderdim.

O akşam Nick beni Monkstown'a götürmek üzere evimden almaya geldi. Melissa birkaç günlüğüne Kildare'deki ailesinin yanında kalacaktı. Arabada ona öyküyle ilgili olanları, Bobbi'yle banyoda yaptığım konuşmayı ve özel birisi olmadığıyla ilgili söylediklerini anlattım. Yavaş, yavaş, dedi Nick. Bu öyküyü ne kadara sattım dedin sen? Düzyazı yazdığını bilmiyordum bile. Güldüm, benimle gurur duyuyor gibi davranmasından hoşlanıyordum. Bunun ilk öy-

küm olduğunu söyledim, o da benim "göz korkutucu" olduğumu söyledi. Öyküde Bobbi'den bahsedilmesinden konuştuk; kendisinin de Melissa'nın işlerinde sürekli yer aldığını belirtti.

Ama o şöyle bir değiniyor sadece, dedim. "Kocam da oradaydı," gibi. Burada Bobbi ana karakter.

Doğru ya, Melissa'nın kitabını okuduğunu unutmuşum. Benim üzerimde çok durmuyor, haklısın. Her neyse, eminim Bobbi bundan rahatsız olmayacaktır.

Ona hiç söylememeyi düşünüyorum. Dergiyi okumuyor ya sonuçta.

Yani, bence bu kötü bir fikir, dedi. Bunun için bir sürü insanın da ona haber vermemesi gerekir. Birlikte takıldığın şu Philip falan, onun gibi insanlar. Karım. Ama patron sensin, tabii ki de.

Bir "hmm" sesi yaptım çünkü haklı olduğunu düşünüyordum ama o şekilde düşünmek istemiyordum. Bana patron demesi hoşuma gitmişti. Ellerini neşeli bir şekilde direksiyona vurdu. Nedir benim bu yazarlarla alıp veremediğim, dedi.

Entelektüel olarak seni mahvedebilecek kadınlardan hoşlanıyorsun sadece, dedim. Kesin okulda öğretmenlerinden de hoşlanıyordun.

Aslında ben bununla nam salmıştım. Üniversitedeki öğretmenlerimden biriyle yattım, sana bahsetmiş miydim?

Anlatmasını istedim, o da anlattı. Kadın yalnızca bir öğretim görevlisi değildi, gerçek bir profesördü. Kaç yaşındaydı diye sordum, Nick cilveli bir şekilde gülümseyerek, kırk beş filan, dedi. Belki elli. Neyse, işini kaybedebilirdi, çılgınlıktı.

Olayı onun gözünden görebiliyorum, dedim. Ben de seni karının doğum günü partisinde öpmedim mi?

İnsanlarda neden böyle duygulara sebep olduğunu anlamakta zorlandığını, bunun hayatında nadiren olduğunu ama olduğunda da daima şiddetli bir yoğunlukta ve kendi tarafında bir eylemlilik hissi eksikliğiyle seyrettiğini söyledi. Ağabeyinin bir arkadaşı, o henüz on beş yaşındayken ona karşı benzer hisler beslemişti. Ve bu kız yirmi yaşındaydı neredeyse, dedi Nick. Beni saplantı hâline getirmişti. Bekâretimi öyle kaybettim.

Sen de onu saplantı hâline getirmiş miydin, dedim.

Yo, yalnızca ona hayır demekten korkuyordum. Duygularını incitmek istemiyordum.

Kulağa çok sevimsiz geldiğini ve bunu duyduğuma üzüldüğümü söyledim. Çabucak: a, yok, bana acı diye söylemedim, dedi. Ona evet demiştim yani, şey değildi... Yani muhtemelen yasa dışıydı ama rıza göstermiştim.

Hayır demekten korktuğun için, dedim. Benim başıma gelse buna rıza göstermek der miydin?

Iı, hayır. Ama fiziksel bir tehdit altında falan değildim. Yani kızın davranışları biraz tuhaftı ama ikimiz de ergendik. Kötü bir insan değildi bence.

Hâlâ şehir içinde, kuzey rıhtımlarının trafiğinde duruyorduk. Akşamın erken saatleriydi ama hava kararmıştı bile. Pencereden, yoldan geçenlere ve sokak ışıklarının altında kıpırdanan yağmur perdesine baktım. Nick'e onun bu kadar cazip bir sevgi nesnesi olduğunu düşünmemin kısmen, tuhaf bir şekilde pasif olmasından kaynaklandığını söyledim. Seni benim öpmemin gerektiğini ve senin beni hayatta öpmeyeceğini biliyordum, dedim. Bu da kendimi korumasız hissetmeme sebep oldu. Ama aynı zamanda muazzam bir güç de hissettim; seni öpmeme izin verdiysen, kim bilir daha başka neleri yapmama izin verecektin. Kendimden geçmiştim. Senin üzerinde sonsuz kontrole mi sahibim yoksa hiç mi kontrolüm yok karar veremiyordum.

Peki şimdi nasıl geliyor, dedi.

Daha çok sonsuz kontrol gibi. Bu kötü bir şey mi?

Onun için sorun olmadığını söyledi. Güç eşitsizliğini düzeltmeye çalışmamızın bizim için sağlıklı olduğunu düşünüyordu ama bunu hiçbir zaman tam olarak başarabileceğimizi düşünmediğini ekledi. Melissa'nın onun "patolojik derecede itaatkâr" olduğunu düşündüğünü anlattım, o da bunun kadınlarla ilişkilerinde tümüyle güçsüz olduğu anlamına geldiğini varsaymanın bir hata olacağını söyledi. Çaresizliğin çoğu zaman güç kullanmanın bir yolu olduğunu düşünüyordu. Bobbi gibi konuştuğunu söyledim, o da güldü. İnsanın senden alabileceği en büyük iltifat, Frances, dedi.

O gece yatakta ablasının bebeğinden, onu ne kadar çok sevdiğinden ve depresif hissettiğinde sırf bebeğe daha yakın olup yüzünü görmek için Laura'nın evine gittiğinden konuştuk. Melissa'yla çocuk yapmayı planlıyorlar mıydı ya da çocukları bu kadar seviyorduysa neden şimdiye kadar yapmamışlardı bilmiyordum. Sormak istemiyordum çünkü planladıklarını öğrenmekten korkuyordum, bu yüzden ironik bir ses tonu takınıp, belki bir gün bizim de çocuklarımız olur, dedim. Onları çok aşklı bir komünde yetiştirip kendi isimlerini seçmelerine izin verebiliriz. Nick hâlihazırda bu yönde karanlık emellerinin olduğunu söyledi.

Hamile olsam beni yine de çekici bulur muydun, dedim.

Tabii, evet.

Fetişist bir şekilde mi?

Hmm, bilmem, dedi. On yıl öncesine göre hamile kadınların daha çok farkındayım gibi geliyor ama. Onlara iyilikler yaptığımı hayal ediyorum bazen.

Fetişist gibi geldi bana.

Senin için her şey fetiş. Ben daha çok onlara yemek pişirmeyi falan kastetmiştim. Ama hamile olsan da seni sikmek isterdim, evet. Rahat ol.

Bunun üzerine ona doğru dönüp ağzımı kulağına dayadım. Gözlerim kapalı olduğundan oyun oynuyormuşum ve tam gerçeklikte değilmişim gibi hissediyordum. Hey, dedim, seni çok istiyorum. Ve Nick'in tatlı ve hevesli bir şekilde başını salladığını hissedebiliyordum. Sağ ol, dedi. Böyle dedi. Öpüştük. Sırtımı döşeğe bastırdım, bir geyiğin yüzüyle dokunuşu gibi temkinli bir şekilde dokundu bana. Nick, sen o kadar büyük bir hediyesin ki, dedim. Cüzdanımı montumda bıraktım, dedi. Bir saniye. Ben de, böyle yap, boş ver, hap alıyorum zaten, dedim. Elini başımın yanında yastığın üstüne koymuştu, bir an hiçbir şey yapmadı ve nefesi çok sıcak geldi. Öyle mi, istiyor musun, dedi. Ona istediğimi söyledim, o da nefes alıp vermeye devam etti, sonra da, bana kendimi çok iyi hissettiriyorsun, dedi.

Kollarımı boynuna doladım, içime girebilmek için elini bacaklarımın arasına soktu. Bundan önce hep prezervatif kullanmıştık

ve bu seferki bana farklı geldi, yahut belki de o farklı davranıyordu. Teni nemliydi ve derin derin iç çekiyordu. Bedenimin, tıpkı taç yaprakları açılıp kapanan bir çiçeğin stop-motion videosu gibi açıldığını, sonra da kapandığını hissettim; o kadar gerçekti ki halüsinasyon görmek gibiydi. Nick siktir, dedi, sonra da, Frances, bu kadar güzel olacağını bilmiyordum, özür dilerim, dedi. Ağzı aşırı yumuşak ve yakındı. Hemen gelmen mi gerekiyor, diye sordum, o da bir anlığına nefesini içine çekip, üzgünüm, özür dilerim, dedi. Beni hamile bırakmak yönündeki kötü emelini, kendimi ne kadar dolu ve kocaman hissedeceğimi, bana nasıl sevgi ve gururla dokunacağını düşündüm, sonra da, hayır, sorun yok, böyle istiyorum, dediğimi duydum. Sonrası çok garip ve güzeldi ve bana sürekli beni sevdiğini söylüyordu, hatırlıyorum. Kulağıma fısıldıyordu: Seni seviyorum.

/

O sıralar birçok makale ödevimin teslim tarihi yaklaşıyordu, bu yüzden kendime kabaca bir program hazırladım. Sabahları kütüphane açılmadan evvel yatakta oturup Lewis'in gönderdiği düzeltmeler üzerinde çalışıyordum. Yazdığım öykünün biçim kazanmaya başladığını, geliştiğini, daha uzun ve sağlam bir hâle büründüğünü görebiliyordum. Sonra günün kalanında üniversitede çalışmak üzere duş alıp birkaç beden büyük kazaklarımdan birini giyiyordum. Çoğu zaman akşamın geç saatlerine kadar yemek yemeden idare edebiliyordum ve eve geldiğimde iki avuç makarna pişirip zeytinyağı ve sirkeyle yedikten sonra bazen kıyafetlerimi bile çıkarmadan uyuyakalıyordum.

Nick *Hamlet*'in bir prodüksiyonu için provalara başlamıştı ve salı ve cuma günleri işten sonra evime kalmaya geliyordu. Mutfakta hiçbir zaman yemek olmadığından şikâyet etti ama alaycı bir sesle darda olduğumu söyledikten sonra, a öyle mi, üzgünüm bilmiyordum, dedi. Sonraki ziyaretlerinde yanında yemek de getirmeye başladı. Temple Bar fırınından taze ekmek, kavanoz kavanoz ahududu reçeli, kutu kutu humus ve tam yağlı krem peynir aldı. Bu yemekleri yiyişimi izlerken ne derece darda olduğumu sordu. Omuz

silktim. Bundan sonra buzdolabıma koymam için tavuk ve plastik kaplarda kıyma da getirmeye başladı. Kendimi senin kapatman gibi hissediyorum, dedim. Hemen yarın yemek istemezsen de dondurabilirsin işte, ne güzel, gibi şeyler dedi. Yemek konusunu hafife alıyor ve şakalaşıyormuş gibi davranma gereği duyuyordum çünkü Nick hakikaten hiç param olmadığını ve bana getirdiği ekmek ve reçelle geçindiğimi bilse rahatsız olur diye düşünüyordum.

Bobbi, kısmen çok işe yaradığı için, Nick'in evimizdeki varlığından keyif alıyor gibiydi. Bize mutfağımızdaki sızdıran musluğu nasıl tamir edeceğimizi gösterdiğinde Bobbi alaycı bir tavırla, evin erkeği, dedi. Bir kez Nick bize yemek pişirirken bir yandan telefonda Melissa'yla editoryal bir anlaşmazlık hakkında konuştuğunu ve ona, karşı tarafın "hiç makul davranmadığını" söylediğini duydum. Telefon konuşmasının büyük kısmında bir yandan tavaların yerlerini değiştirirken diğer yandan da yalnızca kafa sallayıp "hmm, biliyorum" diyordu. Ona her şeyden çok cazip gelen rol bu gibiydi: dinlemek ve dinlediğini belli eden zekice sorular sormak. İnsanların ona ihtiyaçları olduğunu hissetmelerini sağlıyordu. O sefer telefonda şahaneydi ama aramayı yapanın Melissa olduğundan kuşkum yoktu.

Geceleri geç saate kadar, bazen panjurların arkasında havanın ağarmaya başladığını görene kadar oturup konuşurduk. Üniversite ücretlerimi ödemek için bir mali yardım planına üye olduğumu söyledim ona bir gece. Şaşırmış göründü, sonra da hemen, şaşırdığımı belli ettiğim için özür dilerim, çok cahilce bir davranıştı, dedi. Herkesin ailesinin bunları karşılayabileceğini varsaymamam gerekirdi.

Yani, yoksul değiliz, dedim. Bunu, savunmaya geçmek anlamında söylemiyorum. Yalnızca çok yoksul büyüdüğüm izlenimine filan kapılmanı istemem.

Elbette.

Ama hani gerçekten de senden ve Bobbi'den farklıymışım gibi geliyor. Belki küçük bir farktır bu. Sahip olduğum güzel şeylerle ilgili kendimi biraz tedirgin hissediyorum. Bilgisayarım mesela, ikinci el, kuzenimindi. Ama yine de yanımda taşıdığımda herkes bana bakıyormuş gibi geliyor.

Senin de güzel şeylere sahip olmaya hakkın var, dedi.

Yatak kılıfını başparmağımla parmağım arasında ezdim. Nick'in evindeki Mısır pamuğu çarşaflar gibi değil, sert, kaşındıran bir kumaştandı.

Babam harçlığımı ödeme işini biraz boşlamaya başladı, dedim.

A, gerçekten mi?

Evet. Yani şu an hiç param yok esasen.

Ciddi misin, dedi Nick. Neyle yaşıyorsun?

Yatak kılıfını parmaklarımın arasında rulo yapıp dokusunu hissettim. Bobbi kendi şeylerini paylaşmama izin veriyor, dedim. Sen de hep yemek getiriyorsun.

Frances, deli saçması bu, dedi. Neden bana söylemedin? Para verebilirim sana.

Hayır, hayır. Garip olacağını sen kendin söyledin. Etik endişelerin olduğunu söyledin.

Açlıktan ölmen konusunda daha çok endişeliyim. Şöyle yapalım, istersen sonra geri ödeyebilirsin, adına borç diyelim.

Yatak kılıfının çirkin, çiçek baskılı desenine bakıyordum. O öyküden para gelecek, dedim. O zaman geri öderim. Ertesi sabah Bobbi'yle ben kahvaltı ederken ATM'ye gitti. Geri geldiğinde parayı bana Bobbi'nin yanında vermeye çekindiğini fark ettim ve buna memnun oldum. Bobbi'nin ihtiyacım olduğunu bilmesini istemiyordum. Onu hole kadar geçirdiğimde cüzdanını çıkarıp dört tane elli euroluk banknot saydı. Onu böyle parayla uğraşırken görmek rahatsız edici geldi. O çok fazla, dedim. Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle, o zaman başka bir zaman geri ödersin, takma kafana, dedi. Ağzımı açtım ama konuşamadan araya girdi, Frances, bu hiçbir şey değil. Onun için muhtemelen hiçbir şey değildi. Giderken alnımdan öptü.

/

Ekimin son günü makale ödevlerimden birini teslim ettim ve sonrasında Bobbi'yle birlikte arkadaşlarla kahve içmeye gittik. O sıralar hayatımdan memnundum, hatta daha önce hiç bu kadar memnun

olduğumu hatırlamıyordum. Lewis düzeltmelerimi beğenmişti ve öyküyü derginin ocak sayısında basmaya hazırdı. Nick'in verdiği borçla ve onu geri ödedikten sonra bile derginin ödemesinden arta kalacak parayla kendimi sırtım yere gelmeyecek kadar varlıklı hissediyordum. Sanki nihayet çocukluğumdan ve başka insanlara olan bağımlılığımdan sıyrılmış gibiydim. Babamın bana zarar verebileceği hiçbir yol kalmamıştı ve bulunduğum avantajlı konumdan baktığımda ona karşı iyi niyetli bir gözlemcinin göstereceği türden yeni ve içten bir merhamet hissetmeye başlamıştım.

O öğleden sonra Marianne ve kimsenin pek o kadar sevmediği erkek arkadaşı Andrew ile buluştuk. Philip de yeni çıkmaya başladığı Camille adlı bir kızla oradaydı. Philip benim yanımda sıkılıyor gibiydi; elinden geldiğince benimle göz göze gelmeye ve esprilerime gülmeye çalışsa da bunu gerçek arkadaşlıktan ziyade anlayış ve hatta acıma duygusuyla yapıyordu sanki. Davranışlarını kırıcı olamayacak kadar saçma buldum ama sonradan değerlendirmesini yapabilmemiz için Bobbi'nin de bu durumu fark etmiş olacağını umduğumu hatırlıyorum.

Üniversite parkının yakınlarında küçük bir kafenin üst katında oturuyorduk ve bir noktada konuşmanın yönü, hakkında söyleyecek hiçbir şeyimin olmadığı bir konu olan tek eşliliğe döndü. Başlangıçta, Marianne tek eşli olmamanın da eşcinsellik gibi bir yönelim, bazı insanların da "doğal" olarak çok eşli olup olmadığını tartışıyordu; bunun üzerine Bobbi hiçbir cinsel yönelimin "doğal" olduğunun söylenemeyeceğini belirtti. Sadece Bobbi'nin konuşmasını dinlemek istiyordum; bana ısmarladığı kahveyi yudumladım ve hiçbir şey söylemedim. Bobbi, tek eşliliğin baba soylu toplumlarda mülklerin genetik evlatlara aktarılmasına imkân vererek erkeklerin ihtiyaçlarına hizmet eden ve her erkeğin bir karısının olmasının da cinsel bir hak olarak sunulması geleneğiyle kolaylaştırılan bir bağlılık modeli üzerine kurulu olduğunu söyledi. Tek eşlilik dışı pratikler tamamen alternatif bir model üzerine kurulabilir, dedi Bobbi. Anlık rıza gibi bir şey üzerine.

Bobbi'nin bu şekilde teori üretmesini izlemek heyecan vericiydi. Havada camdan ya da sudan şekiller bina ediyormuş gibi net ve dâ-

hice cümlelerle konuşurdu. Asla ikirciklenmez ya da kendini yinelemezdi. Arada sırada benimle göz göze gelirdi, ben de; evet, aynen, der gibi başımı sallardım. Bu mutabakat sanki onu yüreklendirirdi –onayladığımın işaretini gözlerimde arar gibiydi âdeta– sonra tekrar bakışlarını çevirir ve devam ederdi: Bununla demek istediğim...

Bobbi konuşurken masadaki diğer insanlarla ilgilenmiyor gibiydi ama Philip'le Camille'in birbirlerine bakmakta olduğunu fark ettim. Bir noktada Philip bizimle oturan diğer tek erkek olan Andrew'a baktı ve Andrew, Bobbi sanki anlaşılmaz bir dilde konuşmaya ya da Yahudi düşmanlığını savunmaya başlamış gibi kaşlarını kaldırdı. Philip'in, sevmediğini bildiğim biri olan Andrew'a bakmasının korkakça olduğunu düşündüm ve bundan rahatsız oldum. Yavaş yavaş, bir süredir başka kimsenin konuşmamış olduğunu ve Marianne'in sıkılgan bir şekilde kucağına bakmaya başladığını fark ettim. Bobbi böyleyken onu dinlemeye bayılsam da, durmasını dilemeye başladım.

Ben birden fazla kişiyi sevmenin mümkün olduğunu düşünmüyorum, dedi Camille. Yani onları tüm kalbinle gerçekten sevmenin.

Annenler kardeşlerinden birini daha mı çok seviyordu, dedi Bobbi. Senin için zor olmuş olmalı.

Camille, Bobbi'nin şaka yapıp yapmadığını anlayamadığından ve Bobbi'yi bunun normal olduğunu bilecek kadar tanımadığından tedirgin bir şekilde güldü.

Çocuklarla aynı şey değil ama, dedi Camille. Değil mi?

Yani, farklı kültürler boyunca tutarlılık gösteren tarih ötesi bir romantik aşk kavramına inanıp inanmadığına göre değişir, dedi Bobbi. Ama herhâlde hepimiz saçma şeylere inanıyoruz, değil mi?

Marianne bana kısacık bir bakış fırlattı ama benimle aynı şeyi hissettiğini anladım. Bobbi şu anda normalden daha saldırgan davranıyordu, Camille'in duygularını incitecekti ve Philip sinir olacaktı. Philip'e bakınca çok geç olduğunu gördüm. Burun delikleri hafifçe açılmıştı, kızgındı ve Bobbi'yle tartışıp kaybedecekti.

İnsanların doğal olarak tek eşli bir tür olduğunda birçok antropolog hemfikir, dedi Philip.

Gerçekten teorik olarak orada mı kaldın, dedi Bobbi.

Her şey kültürel teoriye bağlanmıyor, dedi Philip.

Bobbi güldü; estetik açıdan muhteşem olan ve kendinden tümüyle emin olduğunu sergileyen gülüşü, Marianne'i irkiltti.

Aman Tanrım, seni bu şekilde mezun mu edecekler, dedi Bobbi.

Peki ya İsa, dedim. O herkesi seviyordu.

Aynı zamanda da bâkirdi, dedi Philip.

Bu, tarihsel olarak tartışmalı bir konu, dedi Bobbi.

Neden bize Bartleby üzerine yazdığın makaleyi anlatmıyorsun, Philip, dedim. Bugün teslim ettin, değil mi?

Bobbi beceriksiz müdahaleme sırıtıp sandalyesinin arkasına yaslandı. Philip bana değil, Camillee bakıyor ve aralarında bir espri varmış gibi gülümsüyordu. Kızdım, zira onu daha çok rezil olmaktan kurtarmak için araya gitmiştim ve çabamı takdir etmemesi kaba bir davranıştı. Sonra sanki beni eğliyormuş gibi dönüp makalesinden bahsetmeye koyuldu, ben de dinlemezlikten geldim. Bobbi çantasında sigara paketini aranmaya başlamıştı ve yalnızca bir kez başını kaldırıp: Gilles Deleuze okumalıymışsın, dedi. Philip tekrar Camillee baktı.

Okudum zaten, dedi Philip.

O zaman anlamamışsın, dedi Bobbi. Frances? Sigaraya çıkmak ister misin?

Onu takip ettim. Hâlâ akşamın erken saatleriydi ve hava serin, gökyüzü lacivertti. Gülmeye başladı, onunla yalnız kalmanın sevinciyle ben de güldüm. İkimizin de sigaralarını yakıp nefesini verdi –beyaz bir bulut– ve gülerek öksürdü.

İnsan doğasından bahsediyor ya, dedi. Hemen pısıyorsun sen de.

Sanırım ben sırf mümkün olduğunca sessiz kaldığım için zeki görünüyorum.

Bu sözüm onu eğlendirdi. Kulağımın arkasındaki bir tutam saçı şefkatle düzeltti.

Bir şey mi ima ediyorsun? dedi.

A, hayır. Senin gibi konuşabilsem sürekli konuşurdum.

Birbirimize gülümsedik. Hava soğuktu. Bobbi'nin sigarasının ucu turuncu turuncu parlıyor ve havaya minnacık kıvılcımlar saçı-

yordu. Profilinin mükemmel hatlarını göstermek istercesine yüzünü sokağa doğru kaldırdı.

Son zamanlarda kendimi bok gibi hissediyorum, dedi. Evdeki karışıklıklardan herhâlde, bilmiyorum. Bir şeyle baş edebilecek türden birisi olduğunu düşünüyorsun, sonra o şey oluyor ve bir bakıyorsun ki meğer baş edemiyormuşsun.

Sigarasını alt dudağında, ağzının kenarında dengeledi ve saçlarını arkada toplayarak düğüm yapmaya koyuldu. Cadılar Bayramı'ydı, sokaklar hareketliydi ve önümüzden pelerinli veya sahte gözlüklü veya kaplan kostümlü küçük insan grupları geçip duruyordu.

Nasıl yani, dedim. Ne oldu?

Jerry'nin biraz değişken mizaçlı olduğunu biliyorsun, değil mi? Aslında önemli değil. Aile dramları işte, seni neden ilgilendirsin ki? Senin başına gelen her şey beni de ilgilendirir.

Sigarasını tekrar parmaklarının arasına alıp burnunu kıyafetinin koluna sildi. Turuncu ışık gözlerinden ateş gibi yansıyordu.

Boşanmayı tam olarak kabul etmiyor, dedi Bobbi.

Bundan haberim yoktu.

Evet, tam bir öküz gibi davranıyor. Eleanor'la ilgili bir sürü komplo teorisi var, parasını almaya çalışıyormuş da falan filan. En kötü tarafı da ciddi ciddi onun tarafını tutmamı bekliyor.

Camille'e, annenler kardeşlerinden birini daha mı çok seviyordu, deyişini düşündüm. Bobbi'nin her zaman Jerry'nin favorisi olduğunu, Jerry'nin Bobbi'nin kardeşini şımarık, karısını ise histerik bulduğunu biliyordum. Bunları Bobbi'ye onun güvenini kazanmak için anlattığını da biliyordum. Jerry'nin favorisi olmanın Bobbi için bir ayrıcalık olduğunu düşünmüştüm hep, oysa şimdi bunun aynı zamanda külfetli ve tehlikeli olduğunu görüyordum.

Bunlarla cebelleştiğini bilmiyordum, dedim.

Herkes sürekli bir şeylerle cebelleşiyor, değil mi? Özünde hayat bu zaten. Cebelleşilecek yeni yeni birçok şey. Senin de babanla ilgili hiç bahsetmediğin bir sürü meselen var yani. Her şey senin için de mükemmel değil ki.

Bir şey demedim. Dudaklarının arasından ince bir duman üfleyip başını iki yana salladı.

Üzgünüm, dedi. Öyle demek istemedim.

Yok, haklısın.

Bir anlığına sigara içme bariyerinin arkasında birbirimize sokulmuş hâlde öylece durduk. Kollarımızın birbirine değdiğini fark ettim, sonra Bobbi beni öptü. Öpücüğü kabul ettim, hatta elimin onunkine uzandığını fark ettim. Ağzının yumuşak basıncını, dudaklarının aralanışını, nemlendiricisinin tatlı, kimyasal kokusunu hissedebiliyordum. Kolunu belime dolayacağını sandım ama aksine geri çekildi. Yüzü kızarmıştı ve olağanüstü güzel görünüyordu. Sigarasını söndürdü.

Yanlarına dönelim mi, dedi.

Bedenimin içi bir makine parçası gibi uğulduyordu. Bobbi'nin yüzünde az önce aramızda geçen şeyin bir emaresini aradım ama yoktu. Benim için artık hiçbir şey hissetmediğini, beni öpmenin bir duvarı öpmek gibi olduğunu teyit mi ediyordu? Bu bir tür deney miydi? Yukarıdan montlarımızı aldık ve üniversiteden, Melissa'nın yeni kitabından ve bizi gerçekte ilgilendirmeyen şeylerden konuşarak beraber eve yürüdük.

26

O akşam Nick'le birlikte İran yapımı bir vampir filmi izlemeye gittik. Sinemaya giderken ona Bobbi'nin beni öptüğünü anlattım ve birkaç saniye düşünüp, Melissa da bazen beni öpüyor, dedi. Bu konuda ne hissettiğimi bilemeyip espri yapmaya koyuldum. Benden gizli başka kadınlarla öpüşüyorsun demek! Zaten neredeyse sinemaya gelmiştik. Onu mutlu etmek istiyorum doğrusu, dedi. Belki bundan bahsetmesek senin için daha iyi olur. Ellerim ceplerimde sinemanın kapısında durdum. Neyden bahsetmesek, dedim. Karınla öpüştüğünden mi?

Artık daha iyi geçiniyoruz, dedi. Bütün bu olanlardan öncesine göre. Ama yani, belki bunları bilmek istemiyorsundur.

İyi geçindiğinize sevindim.

Beni birlikte yaşanabilecek bir insana dönüştürdüğün için sana teşekkür etmeliymişim gibi hissediyorum.

Nefesimiz aramızda sis bulutu gibi asılı kaldı. Sinemanın kapısı ansızın açıldı ve sıcak bir hava dalgasıyla patlamış mısır yağının kokusu üzerimize hücum etti.

Filme geç kalıyoruz, dedim.

Tamam, sustum.

Filmden sonra Dame Sokağı'nda falafel yemeye gittik. Koltuklu masalardan birinde oturduk ve annemin ertesi gün kız kardeşini

ziyaret etmeye Dublin'e geleceğini, sonrasında da ultrason için beni arabayla eve götüreceğini söyledim. Nick randevunun hangi güne olduğunu sordu, ben de 3 Kasım günü öğleden sonra olduğunu söyledim. Başını salladı, bu tür konularda pek konuşmazdı. Annem senden şüpheleniyor bu arada, diyerek konuyu değiştirdim. Bu kötü bir şey mi, dedi Nick. Sonra kadın bize yemeklerimizi getirdi, ben de yemeye koyulmak için konuşmaya son verdim. Nick kendi ebeveynleriyle ilgili, "geçen sene olanlardan sonra" onları pek görmemekle ilgili bir şey diyordu.

Geçen senenin bahsi çok geçiyor sanki, dedim.

Öyle mi?

Parçalar hâlinde. Kötü bir dönem olduğu izlenimine kapılıyorum.

Omuz silkti. Yemeye devam etti. Hastanede yattığını bildiğimi büyük ihtimalle bilmiyordu. Kolamı yudumlayıp sesimi çıkarmadım. Sonra ağzını peçeteye silip söze başladı. Böyle bir şey yapmasını beklemiyordum aslında ama başladı. Yakınımızdaki masalarda kimse yoktu, kimse kulak kabartmıyordu ve Nick, içten ve iddiasız bir edayla, beni güldürmeye ya da kötü hissettirmeye çalışmadan konuşuyordu.

Evvelki yaz California'da çalıştığını anlattı bana. Programının çok yorucu olduğunu, pestilinin çıktığını ve çok sigara içtiğini, derken akciğerlerinden birisinin iflas ettiğini anlattı. Çekimleri bırakmak zorunda kalmış ve Amerika'da, yakınlarında kimseyi tanımadığı berbat bir hastanede soluğu almıştı. Bu sırada Melissa göçmen topluluklarla ilgili bir makale için Avrupa'da seyahat ediyordu ve pek iletişim hâlinde değillerdi.

Anlattığına göre ikisi de Dublin'e döndükleri vakit Nick çok bitkindi. Melissa'yla dışarı çıkmak istemiyor ve Melissa arkadaşlarını çağırmışsa çoğunlukla yanlarına inmeyip uyumaya çalışıyordu. İkisi de birbirlerine ters davranıyor ve sıkça tartışıyorlardı. Nick, ilk evlendiklerinde ikisinin de çocuk istediğini fakat gün geçtikçe kendisinin bu konuyu açmasıyla Melissa'nın kapamasının bir olduğunu anlattı bana. Melissa otuz altı yaşındaydı o zamanlar. Gelgelelim bir ekim akşamı çocuk istemediğine karar verdiğini söylemişti

Nick'e. Kavga etmişlerdi. İpe sapa gelmez şeyler söylediğini anlattı Nick. İkimiz de söyledik, dedi. Ama ben ona söylediklerim için pişmanım.

Sonunda Nick boş odalarında yatmaya başlamıştı. Gün içinde çok uyuyordu çok kilo vermişti. Başlarda, diye anlatıyordu, Melissa kızgındı, Nick'in onu cezalandırdığını ya da istemediği bir şeye zorlamaya çalıştığını düşünüyordu. Ama sonra onun gerçekten hasta olduğunu fark etmişti. Yardımcı olmaya çalışmış, doktorlar ve danışmanlarla randevular ayarlamıştı ancak Nick hiçbirine gitmemişti. Artık tam olarak açıklayamıyorum, dedi. Davranışlarıma dönüp baktığımda kendim de anlayamıyorum.

Sonunda aralıkta bir psikiyatri servisine yatırılmıştı. Orada altı hafta kalmıştı, o süre içinde Melissa başka biriyle, ortak bir arkadaşlarıyla görüşmeye başlamıştı. Nick'in farkına varması ise, Melissa'nın diğer adama göndereceği bir mesajı yanlışlıkla ona göndermesiyle olmuştu. Öz saygıma çok iyi gelmemiştir bu herhâlde, dedi. Ama abartmak istemem. O noktada artık öz saygım kalmış mıydı bilmiyorum. Hastaneden çıktığında, Melissa ona boşanmak istediğini söylemiş, o da kabul etmişti. Melissa'ya ona yardım etmek için yaptığı her şey için teşekkür ettikten sonra Melissa aniden ağlamaya başlamıştı. Ne kadar korktuğunu ve sırf sabah evden çıktığı için bile kendini ne kadar suçlu hissettiğini söylemişti Nick'e. Öleceğini düşündüm, demişti. Uzun süre konuşup birbirlerinden özür dilemişlerdi. Sonunda, başka bir çözüm bulana kadar birlikte yaşamaya devam etmeye karar vermişlerdi.

İlkbaharda Nick tekrar çalışmaya başlamıştı. Daha çok egzersiz yapıyordu, ayrıca arkadaşlarından birinin yönettiği, Arthur Miller'ın bir oyununda küçük bir rol üstlenmişti. Melissa Chris'ten, yani görüşmekte olduğu adamdan ayrılmıştı ve Nick'in dediğine göre hayatları bir şekilde devam etmişti. "Sözde evlilik" olarak tarif ettiği bir şeyde uzlaşmaya çalışmışlardı. Birbirlerinin arkadaşlarıyla görüşüyor, akşamları birlikte yemek yiyorlardı. Nick spor salonu üyeliğini yenilemişti, köpeği öğleden sonraları kumsala götürüyordu ve tekrar roman okumaya başlamıştı. Protein içecekleri içiyordu, kilosu yerine gelmişti. Hayat fena değildi.

Şunu anlaman gerekir ki, dedi, o dönem herkesin beni bir yük olarak görmesine alışmıştım. Ailem ve Melissa mesela, hepsi iyileşmemi istiyordu ama benimle olmaktan keyif almıyor gibiydiler. Tekrar işlevsel hâle gelmiş olsam da kendimi hâlâ çok değersiz ve zavallı bir insan gibi hissediyordum; böyle, sanki herkesin vaktini boşa harcıyormuşum gibi. İşte seninle aşağı yukarı o sıralar tanıştım.

Masanın karşısında gözlerimi ayırmadan ona bakıyordum.

Ve senin benimle ilgilendiğine inanmak acayip zordu, dedi. Hani bana e-posta gönderiyordun ya; bazen kendimi, biz şimdi flörtleşiyor muyuz, diye düşünürken buluyordum. Düşünür düşünmez de bunu hayal dahi etmeme izin verdiğim için çok utanıyordum. Kendini, genç ve güzel bir kadının onunla yatmak istediğine inandırmış, evli, rezil herifin tekinden daha depresif ne olabilir ki? Yani.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Başımı iki yana salladım ya da omuz silktim. Böyle hissettiğini bilmiyordum, dedim.

Evet, yani, bilmeni istemiyordum. Senin olduğumu sandığın o havalı insan olmak istiyordum. O sıralar kendimi yeterince ifade etmediğimi düşünüyordun bazen, biliyorum. Zordu benim için. Sana mazeret uydurmaya çalışıyormuşum gibi gelebilir.

Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım, başımı tekrar iki yana salladım. Yok, dedim. Aramızda küçük bir sessizlik oluşmasına izin verdik.

Çok acımasız davrandığım zamanlar oldu, dedim. Şimdi geriye bakınca kendimi iğrenç hissediyorum.

Aa, kendine bu kadar yüklenme n'olur.

Masanın üstüne bakıyordum. Sonra ikimiz de sessizliğe gömüldük. Ben bardağımdaki kolayı bitirdim. Peçetesini katlayıp tabağının üstüne koydu.

Bir süre sonra tekrar konuşmaya başlayıp, o yılın ve olan bitenlerin hikâyesini ilk kez bana anlattığını söyledi. Hikâyeyi hiç kendi bakış açısından dinlemediğini çünkü hep Melissa'nın anlatmasına alışkın olduğunu ve ikisinin versiyonlarının tabii ki farklı olduğunu söyledi. Ana karakter benmişim gibi dinlemek garip geliyor, dedi.

Neredeyse yalan söylüyormuşum gibi geliyor ama sanırım anlattığım her şey doğru. Yine de Melissa olsa farklı anlatırdı.

Ben senin anlatışını beğendim, dedim. Hâlâ çocuk istiyor musun?

Tabii ki ama artık gündemden kalktı sanırım.

Bilemezsin. Daha gençsin.

Öksürdü. Bir şey söylemenin eşiğinde gibiydi ama söylemedi. Kolamı yudumlayışımı seyretti, ben de ona baktım.

Bence senden şahane bir ebeveyn olur, dedim. Şefkatli bir tabiatın var. Çok sevgi dolusun.

Komik, şaşırmış bir surat yaptı, sonra ağzından derin bir nefes verdi.

Vay canına, dedi. Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Şu an gülmem lazım yoksa ağlamaya başlayacağım.

Yemeğimizi bitirip restorandan ayrıldık. Dame Sokağı'nı geçip rıhtıma vardığımızda Nick: birlikte uzak bir yerlere gidelim, dedi. Bir hafta sonu falan, ne dersin? Nereye diye sordum, o da, Venedik nasıl, dedi. Güldüm. Ellerini ceplerine soktu; o da gülüyordu, zannederim ikimizin bir yerlere gitme fikrine sevindiği ya da beni gülümsettiği için.

İşte o an annemin sesini duydum. Oo, merhabalar hanımefendi, dediğini duydum. Ve bir baktık sokakta karşımızda duruyordu. Üzerinde siyah bir palto ve Adidas logolu bir bere vardı. Nick'in ise güzelim gri montunu giymiş olduğunu hatırlıyorum. O ve annem birbirine hiç benzemeyen yönetmenlerin çektiği bambaşka filmlerden karakterler gibi görünüyorlardı.

Bu gece geldiğini bilmiyordum, dedim.

Arabayı daha demin park ettim, dedi. Akşam yemeği için Bernie teyzenle buluşacağız.

Ha, bu arkadaşım Nick, dedim. Nick, bu annem.

Nick'e yalnızca hızlı bir bakış atabildim ama gülümsediğini ve elini uzattığını gördüm.

Meşhur Nick, dedi. Hakkında çok şey duydum.

Ben de aynı şekilde, dedi.

Frances çok yakışıklı olduğundan bahsetmişti.

Anne, Tanrı aşkına, dedim.

Ama ben seni daha yaşlı hayal etmiştim, dedi annem. Sen henüz genç bir çocuksun.

Güldü ve çok nazik olduğunu söyledi. Tekrar el sıkıştılar; annem bana yarın sabah görüşürüz dedi ve ayrıldık. Kasım'ın biriydi. Nehrin üstünde ışıklar parıldıyor ve ışık kutularına benzeyen otobüsler, pencerelerinde taşıdıkları yüzlerle geçip gidiyordu.

Ellerini tekrar ceplerine sokmuş olan Nicke bakmak için döndüm. Güzel geçti, dedi. Ayrıca evli olmamla ilgili manidar laflar da etmedi, o da bir artı. Gülümsedim. Kafa kadındır, dedim.

/

O gece eve geldiğimde Bobbi oturma odasındaydı. Masada oturmuş, gözlerini ayırmadan köşesinden zımbalanmış birkaç sayfalık bir metne bakıyordu. Nick Monkstown'a geri dönmüş ve bana Venedik'le ilgili e-posta atacağını söylemişti. Bobbi'nin dişleri hafifçe takırdıyordu. İçeri girdiğimde bana bakmamış olması bende garip bir yok olma hissi uyandırdı, sanki ölmüşüm gibi.

Bobbi, dedim.

Bunu bana Melissa gönderdi.

Metni havaya kaldırdı. Yazının çift satır aralıklı ve bir makale gibi uzun paragraflı olduğunu görebiliyordum.

Neyi gönderdi?

Bir an güldü ya da sıkıca tutmakta olduğu nefesi verdi, sonra da sayfaları bana fırlattı. Zar zor göğsümde yakaladım. Üzerindeki kelimelerin açık renkli, sans serif bir yazı karakteriyle basılmış olduğunu gördüm. Bunlar benim kelimelerim. Bu benim öykümdü.

Bobbi, dedim.

Bunu bana hiç söylemeyecek miydin?

Öylece dikildim. Gözlerim, ergenliğimde Bobbi'nin olmadığı bir ev partisinde kusmamı anlattığım sayfanın tepesinde, görebildiğim satırların üzerinde gezindi.

Üzgünüm, dedim.

Ne için üzgünsün, dedi Bobbi. Çok merak ediyorum. Yazdığın için mi? Öyle olduğunu hiç sanmıyorum da.

Hayır. Bilmiyorum.

Komik. Sanırım son yirmi dakikada, duyguların hakkında dört senede öğrendiğimden daha çok daha fazla şey öğrendim.

Kelimeler böcek gibi kıvranana dek metne bakmaktan başım dönmüştü. Valerie'ye yollamış olduğum ilk hâliydi. Melissa'nın okumasına izin vermiş olmalıydı.

Kurgu kattım, dedim.

Bobbi sandalyesinden kalkıp eleştirel gözlerle bedenimi baştan aşağı süzdü. Göğsümde tuhaf bir enerjinin zembereği kuruluyor gibiydi, sanki kavga edecekmişiz gibi.

İyi de para alacağını duydum, dedi.

Evet.

Siktir git.

Paraya gerçekten ihtiyacım var, dedim. Bunun sana yabancı bir durum olduğunun farkındayım, Bobbi.

Bunun üzerine sayfaları elimden kaptı ve zımbanın arkası işaret parmağıma sürtüp cildimi deldi. Metni önüme tuttu.

Biliyor musun, dedi. Aslında güzel bir öykü.

Sağ ol.

Sonra sayfaları ortadan ikiye ayırıp çöpe attı ve artık seninle oturmak istemiyorum, dedi. O gece eşyalarını topladı. Odamda oturup dinledim. Bavulu hole çıkardığını duydum. Kapıyı kapattığını duydum.

/

Sonraki sabah annem beni apartmanın önünden almaya geldi. Arabaya binip emniyet kemerimi bağladım. Klasik müzik istasyonunu açmıştı ama ben binince kapattı. Sabahın sekiziydi; bu kadar erken kalktığım için yakındım.

A, çok pardon, dedi. Hastaneyi arayıp yatak keyfi yapmak istediğini söyleseydik keşke, öyle daha mı iyi olurdu?

Ultrasonun yarın olduğunu sanıyordum.

Bugün öğleden sonra.

Siktir, dedim sakince.

Kucağıma bir litrelik bir şişe su koydu ve istediğin zaman başlayabilirsin, dedi. Kapağını açtım. Ultrason için bolca su içmek dışında herhangi bir hazırlığa gerek yoktu ama yine de beklemediğim bir anda üstüme fırlatılmışmış gibi hissettim. Bir süre konuşmadık, sonra annem bana yan gözle baktı.

Dün o şeklide karşılaşmak komik oldu, dedi. Gerçek bir genç hanım gibi görünüyordun.

Başka ne gibi görünebilirdim?

Başta cevap vermedi, bir göbeği dönüyorduk. Ön camdan dışarıya, geçen arabalara baktım.

Birlikte çok şık görünüyordunuz, dedi. Film yıldızları gibi.

Ha, Nick'ten dolayıdır. Tam anlamıyla büyüleyicidir.

Annem birdenbire uzanıp elimi tuttu. Araba trafikte durmuştu. Elimi beklediğimden daha sıkı, neredeyse sertçe tutuyordu. Anne, dedim. Sonra bıraktı. Parmaklarıyla saçlarını geri tarayıp ellerini direksiyona koydu.

Sen yabani bir kadınsın, dedi.

Öyle olmayı en iyisinden öğrendim.

Güldü. Ah, korkarım senin dengin değilim, Frances. Her şeyi kendi başına çözmen gerekecek.

27

Hastanede daha da çok su içmem önerildi; o kadar çok içtim ki bekleme odasında otururken son derece rahatsızdım. Hastane çok yoğundu. Annem bana bozuk para makinesinden bir paket çikolata almıştı, ben de elimdeki kalemi, İngiliz romanıyla ilgili bir ders için okumam gereken *Middlemarch*'ın ön kapağına ritmik bir biçimde hafifçe vurarak oturuyordum. Kapakta, çiçeklerle bir şey yapmakta olan, Kraliçe Victoria döneminden, mahzun bakışlı bir kadın resmedilmişti. Victoria dönemi kadınlarının çiçeklere, dönemin sanatında resmedildiği sıklıkta dokunduğundan şüpheliydim.

Ben beklerken adamın biri, biri pusette iki küçük kızla çıkageldi. Büyük kız yanımdaki koltuğa tırmanıp babasının omzuna eğilerek kulağına bir şey söyledi ama babası dinlemiyordu. Kız onun dikkatini çekmek için kıvranırken ışıklı spor ayakkabıları el çantama, sonra da koluma dayanmaya başladı. Babası sonunda dönüp baktığında, Rebecca, yaptığın şeye bak! Kadının kolunu tekmeliyorsun! dedi. Adamla göz göze gelip sorun değil, dert etmeyin, demek istedim. Ama bana bakmadı. Onun için kolumun önemi yoktu. Çocuğuna kendisini kötü hissettirmekle, onu utandırmakla ilgileniyordu yalnızca. Nick'in çok sevdiği küçük köpeğine nasıl davrandığını düşündüm, sonra da düşünmeyi bıraktım.

Kayıt masasından beni çağırdılar ve içinde ultrason makinesi

ile ince beyaz kâğıtla kaplı bir muayene masası bulunan küçük bir odaya girdim. Teknisyen, muayene masasına uzanmamı istedi ve ben uzanmış, tavana bakarken, plastik bir aletin üstüne biraz jel sürdü. Oda loştu –bir yerinde gizli bir su birikintisi barındırdığını düşündürecek kadar loştu. Lafladık, ne konuda olduğunu hatırlamıyorum. Sesimin, ağzımda tuttuğum küçük bir radyo türünden başka bir yerden geldiği hissine kapılmıştım.

Derken teknisyen, plastik şeyi karnımın alt kısmına sertçe bastırdı; birden öne atılıp gürültü yapmamaya çalıştım. Gözlerim yaşarıyordu. Birazdan bana bir fetüsün karlı resmini gösterip kalp atışıyla ilgili bir şey diyecek, ben de bilgece başımı sallayacağım gibi hissediyordum. İçinde hiçbir şey olmayan bir rahmin resimlerini çıkarma fikri bana üzücü geliyordu, terk edilmiş bir evin fotoğrafını çeker gibi. Bittikten sonra teknisyene teşekkür ettim. Banyoya gidip ellerimi hastane musluklarından akan sıcak suyla birkaç kez yıkadım. Onları biraz yaktım sanırım çünkü derim hayli pembeleşti ve parmak uçlarım hafifçe şiş görünüyordu. Sonra doktorun beni çağırmasını beklemeye gittim. Rebecca ve ailesi gitmişti.

Doktor, altmışlarında bir adamdı. Onu bir şekilde düş kırıklığına uğratmışım gibi gözlerini kısarak bana bakıp, oturmamı söyledi. İçinde yazı olan bir dosyaya bakıyordu. Sert bir plastik sandalyeye oturup tırnaklarıma baktım. Ellerim kesinlikle haşlanmıştı. Bana ağustosta hastaneye yattığım zamanla, semptomlarımın neler olduğuyla ve jinekoloğun dedikleriyle ilgili sorular sordu, sonra da âdet döngüm ve cinsel aktivitemle ilgili daha genel sorulara geçti. Bu soruları sorarken aynı anda çekimser bir şekilde dosyasını karıştırıyordu. Sonunda başını kaldırıp bana baktı.

Evet, ultrasonunuz temiz, dedi. Fibroid yok, kist ya da ona benzer bir şey yok. Bu iyi haber.

Diğer haber ne, dedim.

Gülümsedi, ama garip bir gülümsemeydi, sanki cesur olduğum için bana hayranlık duyuyormuş gibiydi. Yutkundum ve bir hata yapmış olduğumu anladım.

Doktor bana rahmimin iç tabakasında bir sorun olduğunu, bunun da rahmimin içindeki hücrelerin vücudumun başka yerle-

rinde büyüdüğü anlamına geldiğini söyledi. Bu hücrelerin kanserli olmayan, iyi huylu hücreler olduğunu ancak durumun kendisinin tedavi edilemediğini ve bazı vakalarda ilerleme gösterebildiğini söyledi. Daha önce hiç duymadığım uzun bir adı vardı: endometriyozis. Yalnızca keşif amaçlı laparoskopik cerrahiyle teyit edilebilen "zor" ve "öngörülemez" bir teşhis diye tanımladı bunu. Ama bütün semptomlarınızla uyuşuyor, dedi. Ve on kadından birinde olan bir durum. Haşlanmış başparmağımı neredeyse kemirerek, hmm, gibi şeyler söyledim. Birtakım cerrahi müdahalelerin mümkün olduğunu ama bunun yalnızca çok ciddi vakalarda tavsiye edildiğini söyledi. Bunun anlamı benim ciddi bir vaka olmadığım mıydı yoksa öyleysem de henüz bilmedikleri miydi merak ettim.

Bu durumdan muzdarip olanların temel probleminin "ağrı yönetimi" olduğunu söyledi. Çoğunlukla hastaların; yumurtlama döneminde ağrı, âdet sancıları ve cinsel birleşme sırasında rahatsızlık yaşadığını anlattı. Başparmağımın tırnağının kenarını ısırıp etimden ayırmaya koyuldum. Seksin bana acı verebileceği düşüncesi kıyamet kadar acımasız geldi. Doktor, ağrının güçten düşürecek kadar büyümesini ya da "engellilik seviyesine ulaşmasını" önlemek istediği"miz"i söyledi. Çenem acımaya başlamıştı ve mekanik bir şekilde burnumu siliyordum.

İkincil problem "doğurganlık meselesi"ydi. Bu kelimeleri çok net hatırlıyorum. A, öyle mi, dedim. Maalesef, dedi, bu durum birçok kadını kısır bırakıyor, en büyük endişelerimizden biri bu. Ama sonra tüp bebek tedavilerinden ve ne kadar hızlı geliştiklerinden söz etti. Başparmağım ağzımda, başımı salladım. Sonra birkaç kez hızla gözlerimi kırptım, sanki düşünceyi göz kırpa kırpa aklımdan atabilir ya da bütün hastaneyi göz kırparak kendimden uzaklaştırabilirmişim gibi.

Ardından konsültasyon bitti. Bekleme odasına geri döndüğümde annemi *Middlemarch* kitabımı okurken buldum. Yaklaşık on sayfa okuyabilmişti. Gidip onun yanında dikildim, o da bana sabırsızlanan bir suratla baktı.

Hah, dedi. Sonunda. Doktor ne dedi?

Bedenimin üzerine bir şey kapanmış gibiydi; ağzımı ya da göz-

lerimi sıkıca kapatan bir el gibi. Doktorun bana söylediklerinin açıklamasını bir türlü kelimelere dökmeye başlayamıyordum çünkü çok fazla parçadan oluşuyordu ve bu yüzden çok uzun sürecek, çok fazla ayrı kelime ve cümle gerektirecekti. Bununla ilgili onca kelimeyi telaffuz etme fikri fiziksel bir rahatsızlık hissetmeme sebep oluyordu. Yüksek sesle; ha şey, ultrasonun temiz çıktığını söyledi, dediğimi duydum.

Yani ne olduğunu bilmiyorlar mı, dedi annem.

Hadi arabaya gidelim.

Arabaya gittik, emniyet kemerimi bağladım. Eve gidince daha detaylı anlatırım, diye düşündüm. Eve gittiğimizde düşünmek için daha çok zamanım olacak. Annem arabayı çalıştırdı ve ben ellerimi saçlarımın arasında gezdirirken bulduğum bir düğümün gerilip koptuğunu hissettim, koyu renkli küçük saç parçaları da fırlayarak parmaklarımın aralarından aşağı düştü. Annem yine sorular soruyordu ve ağzımın birtakım cevaplar ürettiğini hissedebiliyordum.

Yalnızca ağır âdet sancısı, dedim. Doktor doğum kontrol hapına geçtiğim için artık düzeleceğini söylüyor, dedim.

Ha, dedi. E iyi. Rahatladık o zaman, değil mi? Kendini iyi hissediyor olmalısın. Sert ve sürtünmesiz olmak istiyordum. Yüzüm refleks olarak bir tür ifadeye büründü ve annem otoparktan çıkarken sola sinyal verdi.

Eve geldiğimizde o aşağıda ortalığı toplarken ben de tren saatini beklemek için odama çıktım. Tencere tavaları mutfak çekmecelerine yerleştirdiğini duyabiliyordum. Yatağa girip bir süre internete baktım ve kadın sitelerinde sahip olduğum ve tedavisi olmayan bu hastalıkla ilgili bir dizi sağlık makalesi buldum. Hayatı acıyla mahvolmuş insanlarla söyleşiler şeklindeydi çoğunlukla bunlar. Endişeli ifadelerle pencereden dışarı bakan beyaz kadınları gösteren bir dolu stok fotoğrafı vardı, kimisinde kadınlar çektikleri ağrıyı belirtmek için ellerini karınlarına koymuşlardı. İnsanların dehşet verici ameliyat sonrası resimlerin yanı sıra "stent takıldıktan sonra hidronefriyozisin düzelmesi ne kadar zaman alır?" gibi sorularını paylaştıkları bazı internet toplulukları da buldum. Bu bilgileri elimden geldiğince serinkanlı biçimde gözden geçirdim.

Bunun okuyabildiğim kadarını okuduktan sonra bilgisayarımı kapatıp çantamdan küçük İncilimi çıkardım. Markos'ta İsa'nın: Kızım, imanın seni kurtardı, esenlikle git ve derdinden iyileşmiş ol,[1] dediği kısmı açtım. Hasta insanların İncil'deki tek işlevi sağlıklı insanlar tarafından tedavi edilmekti. Hâlbuki İsa gerçekte pek bir şey bilmiyordu ve ben de bilmiyordum. İmanım olsa bile esenlikle gitmemi sağlayacak değildi. Düşünmenin anlamı yoktu.

Ardından telefonum çalmaya başladı ve Nick'in aradığını gördüm. Açtım ve merhabalaştık. Sonra, hey, sana bir şey söylesem iyi olur sanırım, dedi. Ne, diye sordum ve konuşmaya tekrar başlamadan önce kısa ama hissedilebilir bir sessizlik oldu.

Şey, Melissa'yla yeniden birlikte olmaya başladık, dedi. Bunu sana telefonda anlatmak garip geliyor ama söylememek de garip geldi. Ne bileyim.

Bu noktada, yüzümden yavaşça uzaklaştırdığım telefona baktım. Yalnızca bir nesneydi, bir anlamı yoktu. Nick'in, Frances, dediğini duyabiliyordum. Fakat sadece hafifçe duyabiliyordum, herhangi bir ses gibiydi. Telefonu dikkatlice komodinimin üzerine koydum ama kapatmadım. Nick'in sesi anlaşılabilir kelimeler içermeyen bir tür vızıltıya dönüştü. Yatağımda oturup çok yavaş nefes alıp verdim; o kadar yavaş ki neredeyse nefes almıyordum.

Sonra telefonu tekrar elime alıp, alo, dedim.

Hey, dedi Nick. Orada mısın? Sanırım hatlar saçmaladı biraz önce.

Yok, buradayım. Duydum seni.

Ha. İyi misin? Sesin üzgün geliyor.

Gözlerimi kapattım. Konuştuğumda sesimin buz gibi incelip sertleştiğini duyabiliyordum.

Sen ve Melissa'yla ilgili mi, dedim. Kendine gel, Nick.

Ama sana söylememi isterdin, değil mi?

Tabii.

Seninle aramızdaki şeyin değişmesini istemiyorum, dedi.

Tamam, kasma.

---

1 Markos İncili 5:34'ten alıntı. Tam ayet: "O da kadına dedi: 'Kızım, imanın seni kurtardı, esenlikle git ve derdinden iyileşmiş ol.'" –ç.n.

Endişeli bir şekilde nefesini çektiğini duydum. Beni rahatlatmak istiyordu, anlayabiliyordum ama ona izin vermeyecektim. İnsanlar sürekli beni rahatlatabilsinler diye zayıflık göstermemi istiyorlardı. Kendilerini değerli hissetmelerini sağlıyordu bu; gayet iyi biliyordum.

Onun dışında nasılsın, dedi. O ultrason şeysi yarın yapılacak, değil mi?

Ona yanlış tarih verdiğimi ancak o zaman hatırladım. Unutmamıştı, benim hatamdı. Muhtemelen ertesi gün için telefonuna hatırlatma koymuştu: Frances'e ultrasonun nasıl geçtiğini sor.

Aynen, dedim. Haber veririm. Diğer telefon çalıyor, o yüzden şimdi kapatıyorum ama seni yarınki zımbırtı bitince ararım.

Tamam, olur. Umarım iyi geçer. Endişeli falan değilsin, değil mi? Gerçi sen pek bir konuda endişe etmiyorsun herhâlde.

Elimin tersini sessizce yüzüme değdirdim. Bedenim cansız bir nesne gibi soğuktu.

Hayır, o senin işin, dedim. Yakında konuşuruz, tamam mı?

Tamam. Haberdar et beni.

Telefonu kapattım. Sonrasında yüzüme, hep sahip olduğum yüze, ölene kadar sahip olacağım yüze biraz soğuk su çarpıp kuruladım.

/

O akşam istasyona giderken annem davranışlarımda rahatsız edici bir şey varmış ve bu yüzden beni fırçalamak istiyormuş ama ne olduğuna karar veremiyormuş gibi sürekli bana bakıp durdu. Nihayet ayaklarımı gösterge panosundan indirmemi söyledi, ben de indirdim.

Rahatlamış olmalısın, dedi.

Evet, çok sevinçliyim.

Parasal olarak nasılsın?

Ha, dedim. İyi.

Dikiz aynasına göz attı.

Doktor başka bir şey söylemedi mi? dedi.

Yok, o kadardı.

Pencereden istasyona baktım. Hayatımdaki bir şeyin sona erdiği hissine kapılmıştım; belki de sona eren, bütün ya da normal bir insan olduğuma ilişkin algımdı. Hayatımın sıradan fiziksel acılarla dolu geçeceğini ve bunun özel hiçbir yanının olmadığını fark ettim. Acı çekiyor olmak beni özel kılmayacaktı, acı çekmiyormuş gibi yapmak da beni özel kılmayacaktı. Bu konuda konuşmak, hatta yazmak bile acı çekmeyi yararlı bir şeye dönüştürmeyecekti. Hiçbir şey dönüştürmeyecekti. Anneme beni istasyona bıraktığı için teşekkür edip arabadan indim.

28

O hafta her gün derse gittim ve her akşamı, kütüphanede CV yazıp kütüphane yazıcılarında basarak geçirdim. Nicke parayı geri ödeyebilmek için iş bulmam gerekiyordu. Sanki diğer her şey ona bağlıymış gibi parayı geri ödemeyi saplantı hâline getirmiştim. Ne zaman arasa reddet tuşuna basıp meşgul olduğumu söyleyen mesajlar yolluyordum. Ultrasonun temiz çıktığını ve merak edecek hiçbir şey olmadığını söylemiştim. Tamam, yazmıştı cevaben. İyi haber mi bu? Cevap vermemiştim. Seni görmek çok güzel olurdu, yazmıştı. Sonra bir e-posta gönderdi: melissa bobbi'nin evden ayrıldığını söyledi, her şey yolunda mı? O zaman da cevap vermedim. Çarşamba günü bir e-posta daha gönderdi.

> hey. bana öfkeli olduğunu biliyorum ve kendimi çok kötü hissediyorum. seni rahatsız eden her neyse onunla ilgili konuşabilirsek çok sevinirim. şu noktada melissa'yla ilgili olduğunu düşünüyorum ancak o konuda da yanılıyor olabilirim. böyle bir şeyin olabileceğini bildiğini ve olursa söylememi istediğini düşünmüştüm. ama belki de bu konuda acayip naif davrandım çünkü esas istediğin hiç olmamasıydı. istediğin şey neyse yapmak isterim ama ne olduğunu bilmeden yapamam. onun dışında belki de kendini iyi hissetmiyorsun ya da başka bir şey

moralini bozdu. İyi misin değil misin bilmemek bana çok zor geliyor. senden haber almak gerçekten çok güzel olurdu.

Cevap yazmadım.

Bir gün dersten önce kendime ucuz gri bir defter alıp bütün semptomlarımın takibi için onu kullanmaya başladım. Semptomlarımı çok düzenli bir şekilde, üstüne tarih atarak not ediyordum. Vaktiyle belli bir başlangıcı ve sonu olmayan müphem rahatsızlıkları andıran bitkinlik ve pelvik sancı gibi hadiseleri bu sayede daha yakından tanıyordum. Başıma çeşitli şekillerde bela olan kişisel düşmanlarım bellemiştim onları artık. Gri defter, "orta derecede" ve "ağır" gibi kelimelerin sınırlarını test etmeme ve bunların artık muğlak değil tanımlayıcı ve sınıflandırıcı hâle gelmelerine bile yardımcı oldu. Kendime o kadar çok dikkat ettim ki yaşadığım her şey bir semptom gibi gelmeye başladı. Yataktan kalktıktan sonra başım dönüyor gibi geliyorsa bu bir semptom muydu? Peki ya üzgün hissettiysem? Yaklaşımımda kılı kırk yarmaya karar verdim. Birkaç gün boyunca gri deftere düzgün bir el yazısıyla: değişken ruh hâlleri (hüzün), şeklinde notlar aldım.

Nick'in o hafta sonu Monkstown'da doğum günü partisi olacaktı, otuz üç yaşına giriyordu. Katılsam mı bilmiyordum. Karar vermeye çalışırken e-postasını tekrar tekrar okudum. Bir okumada bağlılık ve kabullenme izlenimi veriyor, diğerindeyse kararsız ya da çelişen hislerle dolu gibi geliyordu. Ondan ne istediğimi bilmiyordum. Göründüğü kadarıyla, ki buna inanmak istemiyordum, hayatındaki diğer herkes ve her şeyden vazgeçip kendini yalnızca bana adamasını istiyordum. Sadece ilişkimiz devam ederken bir başkasıyla yatmış olmamdan dolayı değil, aynı zamanda şimdi de zihnimin sıkça başka insanlarla, bilhassa Bobbi'yle ve onu ne kadar özlediğimle meşgul olmasından dolayı uçuk bir istekti bu. Bobbi'yi düşünerek geçirdiğim zamanın Nick'le bir alakası olduğunu düşünmüyordum ama onun Melissa'yı düşünerek geçirdiği zaman kişiliğime hakaret gibi geliyordu.

Cuma günü onu aradım. Tuhaf bir hafta geçirdiğimi söyledim, o da sesimi duymanın çok güzel olduğunu söyledi. Dilimi dişlerime sürttüm.

Geçen haftaki telefon konuşması beni biraz ters köşe etti, dedim. Aşırı tepki verdiysem özür dilerim.

Hayır, bence vermedin. Belki de ben az tepki verdim. Kırgın mısın?

Bir an tereddüt ettim ve hayır dedim.

Eğer kırgınsan konuşabiliriz çünkü, dedi.

Değilim.

Birkaç saniye tuhafça sessiz kaldı, bana söyleyecek kötü bir şeyinin daha olduğundan korktum. Sonunda dedi ki; kırılmış gibi gözükmeyi sevmediğini biliyorum. Ama duygularının olması bir zayıflık değil. Bunun üzerine yüzümü katı bir gülümseme kapladı ve bedenimin, kinin ışıldayan enerjisiyle dolduğumu hissettim.

Duygularım var elbette, dedim.

Evet.

Karını sikip sikmediğinle ilgili duygularım yok sadece. Duygularımı uyaran bir konu değil.

Peki, dedi.

Benim bu konuda duygularım olsun istiyorsun. Ne de olsa ben başkasıyla yattığımda kıskanmıştın ve benim kıskanmamam sana kendini güvensiz hissettiriyor.

Telefona doğru iç çekti, onu duyabiliyordum. Belki, dedi. Evet, belki, düşünmek lazım. Ben sadece, şey... Evet. Kırılmadığına sevindim.

Artık gerçekten gülümsüyordum. Sesin çok sevinmiş gelmiyor, dediğimde gülümsememi duyabildiğini biliyordum. Tekrar, bu sefer daha hafifçe iç çekti. Onun yerde yatan bedenini gülümseyen dişlerimle lime lime ediyormuşum gibi hissediyordum. Affedersin, dedi. Şu anki tavrını biraz düşmanca buluyorum sadece.

Beni incitmekteki başarısızlığını benim düşmanca tavrım olarak yorumluyorsun, dedim. İlginç. Şu parti yarın gece, değil mi?

O kadar uzun süre bir şey söylemedi ki fazla ileri gittiğimden, bana iyi bir insan olmadığımı ve beni sevmeye çalıştığını ama bunun mümkün olmadığını söyleyeceğinden korktum. Ama, evet, evde olacak, dedi. Gelmeyi düşünüyor musun?

Elbette, neden gelmeyeyim, dedim.

Harika. Seni tekrar görmek güzel olacak tabii ki. İstediğin saatte gelebilirsin.

Otuz üç çok yaşlı.

Evet, öyle galiba, dedi. Son zamanlarda yaşımı hisseder oldum.

/

Partiye vardığımda ev gürültülüydü ve tanımadığım insanlarla doluydu. Köpeğin televizyonun arkasına saklanmış olduğunu gördüm. Melissa beni yüzümden öptü, besbelli çok sarhoştu. Bana bir kadeh kırmızı şarap koydu ve güzel göründüğümü söyledi. Nick'in titreyerek onun bedenine boşaldığını düşündüm. Tutku dolu aşkın şiddetiyle ikisinden de nefret ediyordum. Koca bir yudum kırmızı şarap içip kollarımı kavuşturdum.

Bobbi'yle aranızda neler oluyor, dedi Melissa.

Ona baktım. Dudakları ve dişleri şaraptan boyanmıştı. Sol gözünün altında ufak ama görünür bir rimel izi vardı.

Bilmiyorum, dedim. O burada mı?

Henüz gelmedi. Ama her ne ise çözmeniz lazım. Bana bu konuda e-posta atıp duruyor.

Ona dik dik baktım ve tiksintiyle gelen bir ürperti bedenimi sardı. Bobbi'nin ona e-posta atmış olmasından nefret ediyordum. Ayağına çok sertçe basasım sonra da yüzüne baka baka yaptığımı inkâr edesim geliyordu. Hayır, diyecektim. Neden bahsettiğini bilmiyorum. O da bana bakıp kötücül ve deli olduğumu anlayacaktı. Gidip Nicke mutlu yıllar dilemek istediğimi söyledim, o da bana kış bahçesine açılan iki kanatlı kapıyı işaret etti.

Ona kızgınsın, dedi Melissa. Değil mi?

Dişlerimi sıktım. Bütün ağırlığımı bir ayağıma aktarsam ayağına ne sertlikte basabileceğimi düşündüm.

Umarım benim suçum değildir, dedi.

Hayır. Kimseye kızgın değilim. Gidip ona merhaba desem iyi olur.

Kış bahçesinde müzik seti Sam Cooke'un bir şarkısını çalıyordu ve Nick ayakta durmuş, başını sallayarak birtakım yabancılarla ko-

nuşuyordu. Işıklar loştu ve her şey mavi görünüyordu. Oradan çıkmam gerekiyordu. Nick beni gördü, gözlerimiz buluştu. Kendimi her zamanki gibi hissettim, içimde sertçe dönen bir anahtar varmış gibi ama bu sefer o anahtardan nefret ediyordum ve herhangi bir şeye açılma fikrinden de nefret ediyordum. Bana yanaştı, kollarımı kavuşturmuş hâlde, muhtemelen surat asarak ya da korkmuş görünerek öylece dikildim.

O da sarhoştu, o kadar sarhoştu ki kelimeleri doğru dürüst telaffuz edemiyordu ve sesi artık hoşuma gitmiyordu. Bana iyi olup olmadığımı sordu, ben de omuz silktim. Sorunun ne olduğunu söylemelisin ki özür dileyebileyim, dedi.

Melissa bizim kavga ettiğimizi düşünüyor, dedim.

Peki ediyor muyuz?

Ediyorsak bile ona ne?

Bilmiyorum, dedi. Bununla ne demek istediğini bilmiyorum.

Bütün vücudum katılaşmıştı, çenemse acı verecek kadar sıkıydı. Koluma dokundu ve ben de bana tokat atmışçasına geri çekildim. İncinmiş göründü, herhangi normal bir insanın incinmiş görüneceği gibi. Bende bir sorun vardı, farkındaydım.

Derken, hiç tanışmamış olduğum iki kişi Nick'e mutlu yıllar dilemeye geldi: uzun boylu bir adam ve kucağında küçük bir bebeği taşıyan koyu renk saçlı bir kadın. Nick onları gördüğüne çok sevinmiş gibi duruyordu. Kadın sürekli, çok kalmayacağız, şöyle bir uğradık, kaçıyoruz, diyordu. Nick beni onlarla tanıştırdı: ablası Laura, kocası Jim ve Nick'in çok sevdiği bebekleri. Laura'nın benim kim olduğumu bildiğinden emin değildim. Bebeğin sarı saçları ve kocaman, gökçe gözleri vardı. Laura benimle tanıştığına memnun olduğunu söyledi, ben de, bebeğiniz çok güzel, vay canına, dedim. Nick güldü ve, değil mi ama, dedi. Manken bebek gibi. Bebek maması reklamlarında oynayabilir. Laura bana onu kucağıma almak isteyip istemediğimi sordu, ben de ona bakıp, evet, alabilir miyim, dedim.

Laura bana bebeği uzattı ve gidip kendisine bir bardak soda alacağını söyledi. Jim'le Nick bir şeyden konuşuyordu, ne olduğunu hatırlamıyorum. Bebek bana baktı ve ağzını açıp kapattı. Ağzı çok hareketliydi ve bir süre elinin tümünü içine soktu. Bu kadar

mükemmel bir yaratığın, soda içen ve onu partilerde yabancıların kucağına veren erişkinlerin kaprislerine bağımlı olduğuna insanın inanası gelmiyordu. Bebek, ıslak eli hâlâ ağzında, bana bakıp göz kırptı. Minnacık bedenini göğsüme yaslayıp ne kadar da küçük olduğunu düşündüm. Onunla konuşmak istiyordum ama konuşsam diğerleri beni duyardı ve ben başkalarının duymasını istemiyordum.

Kafamı kaldırdığımda Nick'in beni seyrettiğini gördüm. Birkaç saniye birbirimize baktık ve o kadar ciddi bir an gibi geldi ki ona gülümsemeye çalıştım. Evet, bu bebeğe bayıldım, dedim. Muhteşem bir yenidoğan, on numara. Rachel, Nick'in en sevdiği aile üyesi, dedi Jim. Onu bizim onu sevdiğimizden bile daha çok seviyor. Nick buna gülümsedi ve bebeğin kendini dengelemek istermiş gibi havada salladığı eline uzanıp dokundu. Bunun üstüne bebek Nick'in başparmağının eklemine tutundu. Olamaz, ağlayacağım, dedim. O mükemmel.

Laura geri geldi ve beni çocuktan kurtaracağını söyledi. Ağır, değil mi, dedi. Başımı aptal aptal salladım ve çok güzel, dedim. Bebek olmaksızın kollarım zayıf ve boş gibi geliyordu. Hemen tavlıyor insanı, dedi Laura. Öyle değil mi ha, seni gidi seni. Ve bebeğin burnuna sevgiyle dokundu. Sen bir de kendininkine sahip olunca gör, dedi bana. Ona yalnızca bakakaldım ve gözlerimi kırptım ve evet ya da hmm gibi bir şey dedim. Sonra ayrılmaları gerekti; Melissa'ya hoşça kal demeye gittiler.

Onlar gittikten sonra Nick sırtıma dokundu, yeğenini ne kadar sevdiğimi söyledim ona. Çok güzel, dedim. Güzel saçma bir laf ama anlıyorsun demek istediğimi. Nick saçma olduğunu düşünmediğini söyledi. Sarhoştu ama bana iyi davranmaya çalıştığını görebiliyordum. Ona, aslında ben kendimi çok iyi hissetmiyorum, gibi bir şey dedim. İyi olup olmadığımı sordu ama ona bakmadım. Çıksam sorun olmaz, değil mi, dedim. Burada bir sürü insan var zaten, seni kilitlemek istemem. Bana bakmaya çalıştı ama ona bakamıyordum. Sorunun ne olduğunu sordu, ben de, yarın konuşuruz, dedim.

Dış kapıdan çıktıktan sonra peşimden gelmedi. Üşüyordum ve alt dudağım titremeye başlamıştı. Taksiyle şehre döndüm.

/

O gece geç saatte babamdan telefon geldi. Zil sesine uyandım ve telefonu açmaya çalışırken bileğimi komodine çarptım. Alo, dedim. Saat gecenin üçünü geçmişti. Kolumun vurduğum yerini göğsüme yaslayıp karanlıkta gözlerimi kısarak konuşmasını bekledim. Arka planındaki gürültü, rüzgâr ya da yağmur gibi havaya bağlı bir sebepten gibiydi.

Sen misin, Frances, dedi.

Sana ulaşmaya çalışıyordum.

Biliyorum, biliyorum. Dinle beni.

Sonra telefona doğru iç geçirdi. Hiçbir şey söylemedim ama o da söylemedi. Tekrar konuştuğunda sesi son derece yorgun geliyordu.

Özür dilerim, hayatım, dedi.

Ne için özür diliyorsun?

Biliyorsun, biliyorsun. Biliyorsun sen. Özür dilerim.

Neden bahsettiğini bilmiyorum, dedim.

Onu harçlığımla ilgili haftalarca aramış olsam da şimdi bundan söz etmeyeceğimi ve konusunu açacak olursa paranın ortada olmadığını inkâr bile edebileceğimi biliyordum.

Dinle bak, dedi. Kötü bir yıl oldu işte. İşler kontrolden çıktı.

Ne kontrolden çıktı?

Tekrar iç çekti. Baba, dedim.

Tabii şu aşamada bensiz daha mutlu olurdun, dedi. Değil mi?

Elbette hayır. Öyle söyleme. Ne diyorsun sen?

Ah. Hiçbir şey. Saçmalıyorum sadece.

Titriyordum. Bana kendimi güvende ve normal hissettiren şeyleri düşünmeye çalıştım. Eşyalar: banyoda asılı kurumakta olan beyaz bluz, kitap rafımdaki alfabetik dizili kitaplar, yeşil porselen fincan seti.

Baba, dedim.

Sen müthiş bir kadınsın, Frances. Bize hiç dert vermedin.

İyi misin?

Annen bana orada bir erkek arkadaşın olduğunu söylüyor, dedi. Eli yüzü düzgün biriymiş diye duydum.

Baba, neredesin? Dışarıda mısın?

Birkaç saniye sessiz kaldı, sonra tekrar iç geçirdi; bu sefer neredeyse bir inleme gibiydi; hakkında konuşamadığı ya da tarif edemediği fiziksel bir rahatsızlıktan muzdaripti sanki.

Bak, dedi. Özür dilerim, tamam mı? Özür dilerim.

Baba, dur.

Telefonu kapattı. Gözlerimi kapattım ve odadaki bütün eşyaların kaybolmaya başladığını hissettim; tersine dönmüş bir Tetris oyunu gibi ekranın üst kısmına yükselip ardından yok oluyorlardı ve sanki yok olan bir sonraki şey ben olacaktım. Açmayacağını bildiğim hâlde numarasını tekrar tekrar çevirdim. Bir süre sonra artık telefonu çalmamaya başladı, belki şarjı bitmişti. Hava ağarana kadar karanlıkta öylece yattım.

/

Ertesi gün ben hâlâ yataktan çıkmamıştım ki Nick aradı. Sabah on gibi uyuyakalmıştım ve aradığında saat yarımı geçmişti. Jaluziler tavana çirkin, gri bir gölge düşürüyordu. Telefonu açtığımda, uyandırdım mı, diye sordu. Ben de; sorun değil, pek uyuyamadım, dedim. Uğrayabilir miyim, diye sordu. Bir elimle uzanıp jaluzinin ipini çektim ve olur, tabii, dedim.

Arabaya binip yola koyuldu, ben de onu yatakta bekledim. Kalkıp duş bile almadım. Otomata basmak için kalktığımda siyah bir tişört giydim; o ise yeni tıraş olmuştu ve sigara kokuyordu. Onu gördüğümde boğazımı tutup, a, şehre inmen uzun sürmemiş, gibi bir şey dedim. Birlikte odama gittik ve evet, yollar bayağı açıktı gibi bir şey dedi.

Birkaç saniye birbirimize bakarak durduk, sonra da beni dudaklarımdan öptü. Sakıncası var mı, dedi. Başımı iki yana sallayıp aptalca bir şey söyledim. Dün gece için tekrar özür dilerim, dedi. Son zamanlarda aklımdan çıkmıyorsun. Özledim seni. Bu sözleri önceden hazırlamış gibiydi, sonradan onu bunları söylememekle itham edemeyeyim diye. Sanki ağlamak üzereymişim gibi boğazım acıyordu. Bana tişörtümün altından dokunduğunu hissettim ve sonra

sahiden ağlamaya başlamam epey kafa karıştırıcıydı. A hayır, sorun ne, dedi. Hey! Omuz silkip anlamsız el hareketleri yaptım. Hüngür hüngür ağlıyordum. Ne yapacağını bilemiyormuşçasına kalakalmıştı. O gün üzerinde beyaz düğmeli, soluk mavi bir gömlek vardı.

Konuşabilir miyiz, dedi.

Konuşacak bir şey olmadığını söyledim, sonra da seviştik. Dizlerimin üstüne çökmüşüm, o da arkamdaydı. Bu sefer prezervatif kullandı, bunu tartışmadık. Benimle konuştuğunda çoğunlukla onu duyamıyormuş gibi yaptım. Fena hâlde ağlamaya devam ediyordum. Bazı şeyler daha şiddetli ağlamama sebep oluyordu, örneğin göğüslerime dokunması ya da iyi hissedip hissetmediğimi sorması gibi. Sonra durmak istediğini söyledi ve durduk. Çarşafları üzerime çektim ve ona bakmak zorunda kalmamak için ellerimi gözlerime bastırdım.

İyi değil miydi, dedim.

Konuşabilir miyiz?

Eskiden hoşuna gidiyordu, değil mi?

Sana bir şey sorabilir miyim, dedi. Onu bırakmamı mı istiyorsun?

Bunun üzerine ona baktım. Yorgun görünüyordu ve ona yaptığım her şeyden nefret ettiğini görebiliyordum. Bedenim kullanılıp atılacak bir şeymiş ve yalnızca daha değerli bir şeyin yerini tutuyormuş gibi geliyordu. Bedenimi parçalarına ayırdığımı ve uzuvlarımı, kıyaslamak üzere yan yana dizdiğimi hayal ettim.

Hayır, dedim. İstemiyorum.

Ne yapsam bilmiyorum. Kendimi bok gibi hissediyorum. Bana çok kırılmış gibisin ve seni nasıl mutlu edebileceğimi bilmiyorum.

Belki de artık görüşmemeliyiz.

Evet, dedi. Tamam. Haklısın sanırım.

Bunun üzerine ağlamayı kestim. Ona bakmadım. Saçlarımı yüzümden çekip, arkada toplamak için bileğimdeki lastiklerden birini çıkardım. Ellerim titriyordu ve gözlerimin önünde gerçekte var olmayan zayıf ışıklar belirmeye başlamıştı. Üzgün olduğunu ve beni sevdiğini söyledi. Bir şey daha söyledi, beni hak etmediğini ya da öyle bir şey. Bu sabah telefona cevap vermeseydim Nick

erkek arkadaşım olmaya devam ederdi, her şey de her zamanki gibi olurdu, diye düşündüm. Boğazımı temizlemek için öksürdüm.

O gittikten sonra küçük bir tırnak makası alıp sol uyluğumun iç kısmında bir delik açtım. Ne denli kötü hissettiğimi düşünmeyi bırakmak için aşırı bir şey yapmam gerekiyormuş gibi geliyordu ama kesik bana kendimi daha iyi hissettirmedi. Hatta çok fazla kanadı ve kendimi daha kötü hissettim. Top yaptığım bir parça tuvalet kâğıdını kanayan yere bastırarak ve kendi ölümümü düşünerek, odamda, yerde öylece oturdum. Nick'in boşalttığı bir bardak gibiydim ve o an içimden dökülen her şeye bakmam gerekiyordu: kendi değerime ilişkin tüm hezeyanlarıma ve olmadığım biri gibi davranma heveslerime. Hâlihazırda bunlarla doluyken görememiştim onları. Şimdi ise hiçbir şey olmadığımdan, yalnızca boş bir bardak olduğumdan kendimle ilgili her şeyi görebiliyordum.

Üstümü başımı temizledim ve kesiğin üstüne yapıştıracak bir bant buldum. Sonra jaluzileri kapatıp *Middlemarch* kitabımı açtım. En nihayetinde, Nick'in Melisssa onu geri ister istemez ilk fırsatta beni bırakmış olmasının ya da yüzümle bedenimin onu iğrendirecek kadar çirkin olmasının ya da benimle sevişmekten, ortasında durmak isteyecek kadar nefret etmesinin önemi yoktu. İleride biyografimi yazanların önemseyeceği şeyler bunlar olmayacaktı. Nick'e kendim hakkında hiç anlatmamış olduğum her şeyi düşündüm ve bunun üzerine, mahremiyetim sanki vücudumu saran koruyucu bir bariyermiş gibi, kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Kimsenin asla dokunmamış ve algılamamış olduğu bir iç dünyaya sahip, özerk ve bağımsız bir insandım.

Kanama durmuştu, gelgelelim kesik fena hâlde zonklamaya devam ediyordu. O noktada artık o denli salakça bir şey yapmış olmam beni korkutmaya başlamıştı, gerçi kimseye anlatmam gerekmeyeceğini ve bir daha asla olmayacağını biliyordum. Bobbi benden ayrıldıktan sonra derimde delikler açmamıştım ama sıcak su bitene ve parmaklarım soğuktan maviye dönene kadar duşta durmuştum. Bu davranışları kendi içimde "dışa vurum" diye tanımlıyordum. Kolumu, kesik açılana kadar kaşımak bir "dışa vu-

rum"du, keza yanlışlıkla hipotermi olup bunu telefondaki sağlık teknisyenine anlatmak zorunda kalmak da öyleydi.

O akşam babamın geçen akşamki aramasını ve bunu Nick'e anlatmayı ne kadar istediğimi düşündüm ve bir anlığına gerçekten, Nick'i arayacağım ve geri gelecek, diye geçirdim içimden. Böyle şeyler geri alınabilir. Hâlbuki asla geri gelmeyeceğini biliyordum. Nick artık yalnızca benim değildi, hikâyenin o kısmı bitmişti. Melissa benim bilmediğim şeyler biliyordu. Aralarında geçen her şeyden sonra birbirlerini hâlâ arzuluyorlardı. Melissa'nın e-postasını, zaten hasta ve muhtemelen kısır olduğumu ve Nick'e onun için önemli olacak hiçbir şey sunamayacağımı düşündüm.

Sonraki birkaç gün boyunca telefonuma saatlerce bakakaldım ve hiçbir iş yapamadım. Zaman, ekrandaki saatte gözle görülür biçimde geçiyordu ama buna rağmen geçişini fark etmiyordum sanki. Nick beni o akşam ya da o gece aramadı. Ertesi gün ya da onun ertesi gün de aramadı. Hiç kimse aramadı. Beklemek gün geçtikçe beklemek gibi değil de hayatın ta kendisi gibi gelmeye başladı: Hayat, beklediğiniz şey gerçekleşmemekte ısrar ederken dikkatinizi dağıtmak için yaptığınız işlerdi. İşlere başvurdum ve seminerlere gittim. Hayat akıp gitmeye devam etti.

29

Kahve servis edecek bir eleman arayan bir sandviç dükkânından iş teklifi aldım. İlk günümde Linda diye bir kadın bana siyah bir önlük verdi ve nasıl kahve yapacağımı gösterdi. Portatif filtreyi telveyle doldurmak için küçük bir kolu çekiyordunuz; tek bir shot için bir, double shot için iki kez. Sonra filtreyi makineye sıkıca monte edip su düğmesine basıyordunuz. Ufak bir buhar püskürtücüsü ve süt yeri de vardı. Linda bana kahveyle ilgili bir sürü şey anlattı; latteyle cappuccino arasındaki fark ve onun gibi birçok şey. Mocha da yapıyorlardı ama Linda mocha'ların "karmaşık" olduğunu ve diğer çalışanlardan birine yaptırabileceğimi söyledi. İnsanlar hiç mocha söylemiyor zaten, dedi.

Bobbi'yi üniversitede hiç görmedim ama göreceğimden emindim. Uzun süreler sanat binasında, sigara içtiği rampada ve bedava *New Yorker* sayıları bulunduran ve çay yapmak için mutfağını kullanmamıza izin verilen münazara topluluğu odaları civarında takıldım. Fakat Bobbi'den eser yoktu. Ders programlarımız çakışmıyordu zaten. Ona deve tüyü rengindeki pardösümü giydiğim bir gün, belki elimde kitaplarla, kısacası bana uyan bir zamanda rastlamak, sonra da onu, yaşadığı tartışmayı unutmak isteyen birinin ürkek gülümsemesiyle karşılamak istiyordum. En ağır basan korkum, çalıştığım sandviççiye gelip işe girdiğimi görmesiydi. Kapıdan

ne zaman koyu renk kâküllü zayıf bir kadın girse, dürtüsel olarak kahve makinesine dönüp buharla süt ısıtır gibi yapıyordum. Birkaç ay evvel, insanın yalnızca yazarak, konuşarak ve etrafıyla ilgilenerek para kazanabileceği alternatif bir hayat imkânı keşfetmiş gibi hissediyordum. Öykümün basılacağı belli olduğunda o dünyaya bizzat adım attığımı bile hissetmiştim; eski hayatımı katlayıp rafa kaldırmıştım sanki. Bobbi'nin sandviççiye gelip ne kadar yanıldığımı kendi gözleriyle görmesi fikrinden utanıyordum.

Anneme babamla olan telefon konuşmamı anlattım. Hatta telefonda bununla ilgili kavga ettik ve sonrasında yorgunluktan bir saat konuşamadım ve hareket edemedim. Ona babamın kötü alışkanlıklarına "zemin hazırladığını" söyledim. Ha, benim suçum yani, öyle mi, dedi. Her şey benim suçum. Babamın abisinin onu geçen gün kasabada gördüğünü ve babamın iyi olduğunu söylediğini anlattı. Çocukluğumda suratıma ayakkabı attığı olayı tekrar anlattım. Ben kötü bir anneyim, dedi, demeye çalıştığın bu. Olaylardan çıkardığın sonuç buysa o senin problemin, dedim. Benim zaten babamı hiç sevmediğimi söyledi.

Sana göre birini sevmenin tek yolu sana bok gibi davranmasına izin vermek, dedim.

Telefonu suratıma kapattı. Sonrasında bir ışık sönmüş gibi hissederek yatağımda uzandım.

Kasımın sonuna doğru bir gün Evelyn Melissa'nın Facebook duvarında, şu an buna tekrar rastladım ve ÖLDÜM, mesajıyla bir video linki paylaştı. Videonun küçük görseline bakınca Melissa'nın evinin mutfağında çekildiğini anlayabiliyordum. Üzerine tıklayıp yüklenmesini bekledim. Videodaki aydınlatma tereyağı sarısıydı, arkaya küçük süsleme ışıkları asılmıştı ve Nick'le Melissa'yı mutfak tezgâhlarının önünde yan yana dururken görebiliyordum. Sonra ses geldi. Kamera arkasında biri; tamam, tamam, hadi, diyordu. Görüntü biraz sallantılıydı ama Melissa'nın Nick'e doğru döndüğünü ve ikisinin de güldüğünü görebiliyordum. Nick siyah bir kazak giymişti. Melissa ona bir işaret yapıyormuş gibi başını salladı ve şarkı söylemeye koyuldu; artık gitmem lazım gerçekten. Melissa sonraki satırı söyledi; ama tatlım, hava çok soğuk. Düet yapıyor-

lardı, komikti. Odadaki herkes gülüyor ve alkışlıyordu ve Evelyn'in şş! şş! dediğini duyabiliyordum. Nick'in şarkı söylediğini hiç duymamıştım, tatlı bir sesi vardı. Melissa'nın da. Rollerini oynayışları da güzeldi; Nick isteksizdi, Melissa da onun kalması için uğraşıyordu. Onlara uyan bir senaryoydu. Arkadaşlarına göstermek için önceden prova yapmışlardı belli ki. Birbirlerini ne kadar sevdikleri videodan apaçık belli oluyordu. Onları daha önceden böyle görmüş olsaydım belki bunların hiçbiri olmazdı, diye düşündüm. Belki anlardım.

Hafta içi yalnızca akşam 5'le 8 arası çalışıyordum ama eve geldiğimde yemek bile yiyemeyecek kadar bitkin oluyordum. Derslerimden geri kaldım. Sandviççide geçirdiğim saatlerden ötürü okumalarımı bitirmeye daha az vaktim oluyordu ama esas sorun odaklanmaktaydı. Konsantre olamıyordum. Kavramlar zihnimde örüntülere dönüşmeyi reddediyordu, kelime dağarcığım eskisine göre daha dardı, istediğim kelimeleri bulmaksa daha zor gibi geliyordu. İkinci maaşımı aldıktan sonra banka hesabımdan iki yüz euro çekip zarfa koydum. Küçük bir not kâğıdının üzerine; borç için teşekkür ederim, diye yazdım ve Nick'in Monkstown'daki adresine yolladım. Eline ulaştığını söylemek için bana haber vermedi ama o noktada zaten haber vermesini beklemiyordum.

Neredeyse aralık ayındaydık. Âdet döngümde üç hapım kalmıştı, sonra iki, sonra bir. Paketi bitirir bitirmez eski his geri geldi. Günlerce sürdü. Dişlerimi sıkarak her zamanki gibi derse gittim. Kramplar dalga dalga geliyor, geçtiklerinde beni bitkin düşmüş ve kan ter içinde bırakıyordu. Bir öğretim görevlisi derste benden Will Ladislaw karakterini anlatmamı istedi, bense *Middlemarch*'ı okumayı bitirdiğim hâlde ağzımı balık gibi açıp kapatmakla yetindim. Nihayet, hayır, affedersiniz, demeyi başardım.

O akşam Thomas Sokağı'ndan eve yürüdüm. Bacaklarım titriyordu ve günlerdir düzgün bir yemek yememiştim. Karnım şiş gibiydi ve birkaç saniyeliğine bisiklet park yerine tutunarak destek aldım. Görüşüm bütünlüğünü kaybetmeye başlamıştı. Bisiklet parkının üzerinde duran elim, ışığa tutulmuş fotoğraf negatifi gibi şeffaf görünüyordu. Thomas Sokağı kilisesi sadece birkaç adım öte-

deydi ve ağır aksak, ayaklarımı yere sürüye sürüye, bir elimle de göğüs kafesimi tutarak içeri girdim.

Kilise bayat tütsü kokuyordu ve havası kuruydu. Mihrabın arkasında tıpkı piyano çalan uzun parmaklara benzeyen vitray sütunları yükseliyor, üzerilerindeki tavan ise şekerlemelerin nane yeşili rengini andırıyordu. Çocukluğumdan beri kiliseye gitmemiştim. İki yaşlı kadın ellerinde tespihlerle bir kenarda oturuyorlardı. Arkada oturup vitrayları görüş alanıma sabitlemeye çalıştım, sanki onların kalıcılığı benim yok oluşumu önleyebilirmiş gibi. Bu aptal hastalık kimseyi öldürmemiş ya, diye düşündüm. Yüzüm terliyordu, ya da belki dışarısı ıslaktı ve ben fark etmemiştim. Mantomun düğmelerini çözüp şalımın iç tarafıyla alnımı sildim.

Burnumdan soluk aldım ve ciğerlerimi doldurma çabasıyla dudaklarımın aralandığını hissettim. Ellerimi kucağımda birleştirdim. Ağrı âdeta omurgamı tekmeliyor, dalga dalga yayılarak kafatasıma kadar ulaşıp gözlerimi yaşartıyordu. Dua ediyorum, diye düşündüm. Burada oturmuş Tanrı'ya bana yardım etmesi için bilfiil dua ediyorum. Gerçekten ediyordum. Lütfen bana yardım et, diye düşündüm. Lütfen. Bununla ilgili kuralların olduğunu, ilahî bir düzen prensibine başvurmadan önce ona inanmak gerektiğini biliyordum ve böyle bir şeye inanmıyordum. Ama çaba gösteriyorum, diye düşündüm. İnsanları seviyorum. Ya da seviyor muyum gerçekten? Öykümü öylece yırtıp beni yalnız bırakan Bobbi'yi seviyor muyum? Artık beni düzmek istemese de Nick'i seviyor muyum? Melissa'yı seviyor muyum? Hiç sevdim mi? Annemle babamı seviyor muyum? Herkesi sevip kötü insanları bile bu sevginin içine katmam mümkün mü? Alnımı, kavuşturmuş olduğum ellerime dayadım, baygınlık geçirecek gibiydim.

Devasa düşünceler düşünmek yerine küçük bir şeye, düşünebildiğim en küçük şeye odaklanmaya çalıştım. Üzerinde oturmakta olduğum bu sırayı biri yaptı, diye düşündüm. Biri ahşabı zımparalayıp cilaladı. Biri kiliseye taşıdı. Biri yerdeki taşları döşedi, biri pencerelere camları yerleştirdi. Her bir tuğla insan eliyle döşendi, her bir kapının her bir menteşesi, dışarıdaki bütün yollar, her bir sokak lambasındaki her bir ampul. Ve makinelerin yaptığı şeyler

bile aslında başta o makineleri yapmış olan insanlar tarafından yapıldı. Ve insanların kendileri de mutlu çocuklar ve ailelere sahip olmak isteyen başka insanlar tarafından yapıldı. Ben, giydiğim tüm elbiseler, konuştuğum dilin bütünü. Beni bu kiliseye kim koydu, bu düşünceleri kafama kim soktu? Kimisini çok iyi tanıdığım, kimiyle de hiç tanışmamış olduğum başka insanlar. Ben, ben miyim yoksa onlar mıyım? Bu ben miyim: Frances? Hayır, ben değilim. Başkaları. Bazen kendime zarar veriyor muyum, beyaz olmanın hak edilmemiş kültürel ayrıcalığını sömürüyor muyum, başkalarının emeğini takdir etmeyi unutuyor muyum, ciddi ahlaki yükümlülüklerden kaçmak için toplumsal cinsiyet teorisinin indirgemeci bir tekrarından istifade ettiğim oldu mu, bedenimle sorunlu bir ilişkim var mı, evet. Ağrıdan azade olmak istiyor muyum ve dolayısıyla başkalarının da, benim ve dolayısıyla onların da olan ağrılardan azade yaşamlar sürmesini talep ediyor muyum, evet, evet.

Gözlerimi açtığımda bir şeyi anlamış olduğumu hissettim, bedenimin hücreleri milyonlarca parıldayan temas noktası gibi aydınlandı ve derin bir şeyin farkına vardım. Ardından, oturduğum yerden ayağa kalkıp yere yığıldım.

/

Bayılmak benim için normal hâle gelmişti. Kalkmama yardımcı olan kadına bunun daha önce de olduğunu söyledim, kadın biraz sinir olmuş gibi göründü; çözsene o zaman, der gibiydi. Ağzımda kötü bir tat vardı ama destek almadan yürüyebilecek gücü kendimde bulabiliyordum. Ruhsal aydınlanma hissim geçmişti. Eve dönüş yolunda Centra'da durup kendime iki paket hazır erişte ve kutu içinde bir çikolatalı pasta aldım ve bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklanarak yavaş ve dikkatli bir biçimde yolun kalanını yürüdüm.

Evde pasta kutusunun kapağını açtım, bir kaşık çıkardım ve Melissa'nın telefon numarasını çevirdim. Çaldı –çalışı hoşnut bir kedi mırlaması gibiydi. Sonra nefesi duyuldu.

Alo, dedi Melissa.

Bir saniye konuşabilir miyiz? Yoksa kötü bir zamanda mı aradım?

Güldü ya da en azından çıkardığı sesin bu olduğunu düşündüm.

Genel olarak mı yoksa şimdi mi, dedi. Genel olarak kötü bir zaman ama şu an müsaitim.

Öykümü Bobbi'ye neden yolladın?

Bilmem, Frances. Kocamı neden siktin?

Bunun beni şok etmesi mi gerekiyor, dedim. Küfürlü konuşan şok edici bir insansın, anladık. Şimdi, bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, öykümü Bobbi'ye neden yolladın?

Sesi kesildi. Kaşığın ucunu pastanın kremasında gezdirip yaladım. Şekerli ve lezzetsizdi.

Böyle ani öfke patlamaların var senin, değil mi, dedi. Valerie'yle olduğu gibi. Başka kadınları kendine tehdit olarak mı algılıyorsun?

Sana bir soru sordum, cevabını vermek istemiyorsan telefonu kapat.

Davranışlarımın hesabını sorma hakkını sana veren nedir?

Benden nefret ediyordun, dedim. Değil mi?

İç çekti. Bunun ne demek olduğunu bile bilmiyorum, dedi. Kaşığı pastanın süngersi kısmına daldırıp ağız dolusu yedim.

Beni baştan beri hor gördün, dedi Melissa. Nick yüzünden demiyorum. Evimize daha ilk gelişinde, işte yok edeceğim burjuva ve utanç verici bir şey, der gibi etrafa göz gezdirdin. Ve yok etmekten zevk aldın. Bir baktım ki kendi sikik evimde ortalığa bakınıp, bu kanepe çirkin mi, şarap içmek kiç bir şey mi, diye düşünüyorum. Ve önceden iyiymiş gibi gelen şeyler bana zavallıca gelmeye başladı. Başkasının kocasını sikmektense kendi kocanın olması. Tanıdığım insanlarla ilgili çirkin hikâyeler yazıp onları prestijli dergilere satmak yerine kitap anlaşmanın olması. Resmen, burnunda o sikik hızmayla: oo, bütün bu kurgunun içini boşaltmaktan acayip keyif alacağım, der gibi evime geldin. Amma da düzen yanlısı kadınmış, falan oldun.

Kaşığı pastaya dikip orada bıraktım. Sonra elimle yüzüme masaj yaptım.

Benim hızmam yok, dedim. O Bobbi.

Peki. Çok ama çok affedersin.

Beni bu kadar yıkıcı bulduğunu bilmiyordum. Gerçek hayatta evini hor gördüğüm filan yoktu. Hatta oranın benim evim olmasını istiyordum. Bütün hayatını istiyordum senin. Belki onu elde etmek için boktan şeyler yaptım ama ben yoksulum ve sen zenginsin. Hayatını kırıp dökmeye çalışmıyordum, çalmaya çalışıyordum.

Gülüyormuş gibi bir ses çıkardı ama söylediklerimi tümden reddettiğine inanmıyordum. Bir tepkiden ziyade performans gibiydi.

Beni o kadar çok seviyordun ki kocamla ilişkiye girdin, dedi Melissa.

Hayır, seni sevdiğimi söylemiyorum.

Pekâlâ. Ben de seni sevmiyordum. Ama sen de pek iyi bir insan değildin.

Sonra ikimiz de durakladık, sanki bir merdiveni birbirimizle yarışarak çıkmış ve nefes nefese kalmıştık, şimdi de ne kadar saçma bir şey yaptığımızı düşünüyorduk.

Öyle olmadığım için pişmanım, dedim. Sana daha iyi davranmadığım için pişmanım. Senin arkadaşın olmak için daha çok uğraşmam gerekirdi. Özür dilerim.

Ne?

Özür dilerim, Melissa. Bu saldırgan telefon konuşması için özür dilerim, aptalcaydı. Şu an ne yaptığımı pek bilmiyorum. Zor bir dönemden geçiyorumdur belki. Seni aradığım için özür dilerim. Ayrıca da her şey için özür dilerim.

Vay canına, dedi. Sorun ne, sen iyi misin?

İyiyim. Olmam gereken insan olamamışım gibi hissediyorum sadece. Şu an ne dediğimi bilmiyorum. Keşke seni daha iyi tanısaydım ve sana daha iyi davransaydım, özür dilerim. Kapatayım ben.

Bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapattım. Bir hışımla çarçabuk biraz pasta yedim, sonra ağzımı sildim ve bilgisayarımı açıp bir e-posta yazdım.

Sevgili Bobbi,

Bu gece bir kilisede bayıldım, orada olsaydın bayağı komik bulurdun. Öyküm duygularını incittiği için özür dilerim.

Sanırım incitmesinin sebebi sana karşı dürüst olmadığımda bile başkasına karşı olabildiğimi göstermesiydi. Sebebin bu olduğunu umuyorum. Bu gece Melissa'yı arayıp öyküyü sana neden gönderdiğini sordum. Esas sorduğumun, öyküyü neden yazdım, olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Çok utanç verici ve abuk subuk bir telefon konuşmasıydı. Belki onu annem gibi görüyorumdur. İşin gerçeği şu ki seni seviyorum ve hep sevdim. Bunu romantik olmayan bir anlamda mı söylüyorum? Beni öptüğünde itiraz etmiyorum. İkimizin tekrar sevişmeye başlaması fikri hep heyecan verici geliyor. Benden ayrıldığında sanki beraber oynadığımız bir oyunda beni yenmişsin gibi hissetmiştim ve geri gelip seni yenmek istiyordum. Şimdi yalnızca seninle sevişmek istediğimi düşünüyorum, metaforsuz. Bu, başka arzularım olmadığı anlamına gelmiyor. Şu an mesela kutunun içinden tatlı kaşığıyla çikolatalı pasta yiyorum. Kapitalizmin çatısı altında birini sevmek için herkesi sevmen gerekiyor. Bu bir teori mi yoksa sadece teoloji mi? İncil'i okuduğumda seni İsa olarak hayal ediyorum, o yüzden kilisede bayılmak bir metafordu belki de. Ama zeki olmaya çalışmıyorum şu anda. O öyküyü yazdığım ve parayı kabul ettiğim için üzgün olduğumu söyleyemem. Önceden söylemem gerektiği hâlde seni bununla şoke ettiğim için üzgün olduğumu söyleyebilirim. Benim için sadece bir fikirden ibaret değilsin. Sana böyle davrandığım olduysa özür dilerim. Tek eşlilikten bahsettiğin gece zihnine hayran kaldım. Bana anlatmaya çalıştığın şeyi anlamadım. Galiba ikimizin de düşündüğünden daha aptalım. Dört kişi olduğumuzda yine de hep çiftler bağlamında düşünüyordum ve bunu bir tehdit olarak algılıyordum çünkü benim dâhil olmadığım muhtemel çiftlerin hepsi, dâhil olduğum çiftlerden daha ilginç geliyordu. Senle Nick, senle Melissa, hatta kendilerine has biçimde Nick'le Melissa bile. Ama artık hiçbir şeyin yalnızca iki kişiden ya da üç kişiden bile oluşmadığını anlıyorum. Senin Melissa'yla, Nick'le, çocukluk hâlinle, vs. vs. ilişkilerin de

seninle olan ilişkimi üretiyor. Bazı şeyleri kendime istiyordum çünkü kendim diye bir şeyin var olduğunu zannediyordum. Şimdi bana cevap yazıp Lacan'ın gerçekte ne kastettiğini söyleyeceksin. Veya hiç cevap yazmayabilirsin. Yazış biçimime itiraz edeceksen gerçekten bayıldığımı bilmeni isterim. Yalan değildi ve hâlâ titriyorum. Birbirimizi sevmenin alternatif bir modelini geliştirebilmemiz mümkün mü? Sarhoş değilim. Lütfen cevap yaz. Seni seviyorum.
Frances.

Bir noktada çikolatalı pasta bitmişti. Kutuya baktım ve yalnızca kırıntılarla çıkarmamış olduğum kâğıt tabana bulaşmış kremayı gördüm. Masadan kalktım, su ısıtıcısını çalıştırdım ve iki kaşık kahveyi French presse boşalttım. Biraz ağrı kesici aldım, kahveyi içtim, Netflix'te bir cinayet filmi seyrettim. Üzerime bir tür huzur çökmüştü, acaba Tanrı'nın işi mi diye merak ettim. Tanrı maddi bir biçimde var olduğundan değil; daha ziyade, maddi bir gerçekliğe sahipmiş gibi gelmeye başlayacak kadar yaygın, paylaşılan bir kültürel pratik olarak var olduğundan; tıpkı dil ya da toplumsal cinsiyet gibi.

O gece on biri on geçe kapıda anahtarlarının sesini duydum. Hole gittiğimde o yaz Fransa'ya götürdüğü yağmurluğunu çıkarıyordu, yağmurluğun kollarından aşağı sular akıyor, hafif bir pıtırtıyla döşemelere damlıyordu. Gözlerimiz buluştu.

Garip bir e-postaydı, dedi Bobbi. Ama ben de seni seviyorum.

30

O gece ilk defa ayrılığımızdan konuştuk. Tıpkı evinizin içinde her gün önünden geçtiğiniz ve hiç aklınıza getirmemeye çalıştığınız bir kapıyı açmak gibi bir histi. Bobbi ayrılığımızdan önce onu çok mutsuz ettiğimi söyledi. Yatağımın üstünde oturmuştuk; Bobbi yastıkları arkasına koyup yatak başlığına sırtını dayamıştı, ben de döşeğin öbür ucunda bağdaş kurmuştum. Tartışmalarımız sırasında ona güldüğümü söyledi, moronun tekiymiş gibi. Ona Melissa'nın bana pek iyi bir insan olmadığımı söylediğini anlattım. Bu sefer o da güldü. Söyleyene bak, dedi. O ne zaman birine iyi davranmış?

Belki iyi kalplilik yanlış ölçü birimidir, dedim.

Tabii ki bu esasen güçle ilgili, diye katıldı Bobbi. Ama gücün kimde olduğunu anlamak daha zor, o yüzden onun ikame olarak "iyi kalpliliğe" başvuruyoruz. Kamusal söylemde de bir mesele bu. İşi, İsrail Filistin'den daha mı "iyi" gibi şeyler sormaya kadar vardırıyoruz. Anladın sen.

Evet evet.

Jerry kesinlikle Eleanor'dan daha "iyi".

Evet, dedim.

Bobbi'ye bir bardak çay yapmıştım, bardağı kucağında, bacaklarının arasında tutuyordu. Biz konuşurken bardağı iki yanından kavrayarak ellerini ısıtıyordu.

Benim hakkımda yazdığın şeyden para kazanmana gücenmedim bu arada, dedi Bobbi. Haberim olduğu sürece komik buluyorum.

Biliyorum. Sana söyleyebilirdim ama söylemedim. Ama bir bakıma seni, kalbimi kırıp beni normal ilişkiler yürütmekten aciz kılan insan olarak görüyorum hâlâ.

Başkalarına kötü davranmak konusunda kendini suçlamak zorunda kalmamak için kendi gücünü azımsıyorsun. Kendine hikâyeler anlatıyorsun bununla ilgili. Ya, neticede Bobbi zengin, Nick erkek; bu insanlara zarar veremem ki ben. Bir zarar veren varsa bu da onlardır, ben kendimi koruyorum.

Omuz silktim. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Çayını kaldırıp yudumladı, sonra bardağı tekrar bacaklarının arasına yerleştirdi.

Terapiye gidebilirsin, dedi.

Gitmeli miyim sence?

Gitsen incilerin dökülmez, ayrıca sana iyi gelebilir. Kiliselerde yere yığılmak pek normal bir şey değil yani.

Bayılmamın psikolojik olmadığını açıklamaya çalışmadım. Hem ben ne biliyordum ki? Madem öyle düşünüyorsun, dedim.

Bence, dedi Bobbi, sürekli duygulardan bahseden, muhtemelen İşçi Partisi'ne falan oy vermiş bir psikoloji mezununun yardımına ihtiyaç duyduğunu itiraf etmektense ölürsün daha iyi. Ama bir denesen, belki iyi anlamda bir ölüm olur bu.

Doğrusu sana derim, bir kimse yeniden doğmadıkça.[1]

Aynen. Barış değil, kılıç getirmeye geldim.[2]

O geceden sonra Bobbi akşamları benimle üniversiteden sandviççi dükkânına yürümeye başladı. Linda'nın adını öğrendi ve ben

1 Yuhanna İncili 3:3'ten alıntı. Tam ayet: "İsa cevap verip ona dedi: 'Doğrusu, doğrusu sana derim, bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın krallığını göremez.'" –ç.n.

2 Matta İncili 10:34'ten alıntı. Tam ayet: "Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın; ben barış değil, ama kılıç getirmeye geldim." Bu bağlamda 10:35–39 ile birlikte daha anlamlı gelebilir: "Çünkü ben adamla babasının ve kızla annesinin ve gelinle kaynanasının arasına ayrılık koymaya geldim. Ve adamın düşmanları kendi ev halkı olacaktır. Babayı ya da anneyi benden çok seven bana layık değildir; ve oğulu ya da kızı benden çok seven bana layık değildir. Ve çarmıhını alıp ardımdan gelmeyen bana layık değildir. Hayatını bulan onu kaybedecektir ve benim uğruma hayatını kaybeden onu bulacaktır." –ç.n.

önlüğümü bağlarken onunla muhabbet etti. Linda'nın oğlu İrlanda ordusundaydı, Bobbi bunu öğrendi. Ben akşamları eve döndüğümde birlikte yemek yiyorduk. Kıyafetlerinin bir kısmını, birkaç tişört ve temiz iç çamaşırını, benim odama taşıdı. Yatakta birbirimizin etrafında origami gibi şekilden şekle girip kat kat oluyorduk. İnsanın geceleri uyuyamadığına müteşekkir olması da mümkün.

Marianne bir gün bizi üniversitede el ele tutuşurken gördü ve, tekrar bir araya gelmişsiniz, dedi. Omuz silktik. Bizimkisi hem ilişkiydi hem de değildi. Hareketlerimizin tümü bize spontan geliyordu, dışarıdan bakınca bir çifte benziyorduysak bu bizim için ilginç bir tesadüften ibaretti. Bu konuda biz dâhil herkese anlamsız gelen bir espri geliştirdik. Mizahi bir biçimde; arkadaş nedir, sahi, diyorduk. Sohbet nedir?

Bobbi sabahları benden önce kalkıp duştaki sıcak suyu sonuna kadar kullanmayı seviyordu, tıpkı öbür odada kalırken yaptığı gibi. Sonra mutfak masasında saçından sular damlayarak koca bir sürahi kahve içiyordu. Bazen sıcak presten bir havlu alıp başına sarıyordum ama beni görmezden gelip internetten sosyal meskenle ilgili bir şeyler okumaya devam ediyordu. Portakal soyduktan sonra tatlı kokulu yumuşak kabuklarını nereye düşürürse, masanın üstüne veya koltuğun koluna mesela, orada kuruyup buruşmaya bırakıyordu. Akşamları şemsiyenin altında Phoenix Park'ta kol kola yürüyor ve Wellington anıtının önünde sigara içiyorduk.

Yatakta saatlerce konuşuyorduk, konuşmalarımız gözlemlerimizden yola çıkıp büyük, soyut teorilere varıp geri dönerdi. Bobbi, Ronald Reagan'dan ve İMF'den bahsederdi. Komplo teorisyenlerine sıra dışı bir saygısı vardı. Şeylerin tabiatıyla ilgileniyordu ama aynı zamanda cömertti de. Birçok insanın, ben konuşurken yalnızca söylemek istedikleri bir sonraki şeyi hazırladıklarını hissederdim ama bu hissi onunla yaşamıyordum. Bazen ben konuşurken sanki söylediğime olan ilgisinin şiddeti kendini ağzından dışa vuruyormuş gibi ani bir ses çıkarıveriyordu. A! diyordu mesela. Ya da; çok doğru!

Bir aralık gecesi Marianne'in doğum gününü kutlamaya dışarı çıktık. Herkesin keyfi yerindeydi, sokaklar Noel ışıklarıyla ışıl ışıldı

ve insanlar Marianne'in sarhoş veya uykuluyken yapmış ya da söylemiş olduğu şeylerle ilgili komik hikâyeler anlatıyorlardı. Bobbi onun bir taklidini yaptı; başını eğip kirpiklerinin arasından tatlı tatlı bakarak omuzlarını silkermiş gibi kaldırdı. Güldüm, gerçekten de komikti ve, bir daha, dedim. Marianne gözlerinden gelen yaşları siliyordu. Ay yeter, dedi. Tanrım sen büyüksün. Bobbi'yle ben Marianne'e güzel, mavi deriden bir çift eldiven almıştık; bir teki birimizden, öbürü diğerimizden. Andrew bizi ucuzcu addetti, Marianne de onun hayal gücünden yoksun olduğunu söyledi. Eldivenleri yanımızda denedi: Frances eldiveni, dedi. Ve Bobbi eldiveni. Sonra onları kukla gibi tutup birbirleriyle konuşturur gibi yaptı. Hiç susmadan konuşuyorlar da konuşuyorlar, dedi.

O gece Suriye'deki savaş ve Irak'ın işgali hakkında konuştuk. Andrew, Bobbi'nin tarihi anlamadığını ve her şey için Batı'yı suçladığını söyledi. Masadaki herkes, sanki hepimiz birlikte bir yarışma programındaymışız gibi bir "uuu" sesi çıkardı. Bunu takip eden fikir ayrılığında Andrew'un bahsettiği tüm konularda her şeyi okumuşa benzeyen Bobbi, rakibini yalnızca ondan daha kapsamlı argümanı açısından gereken yerlerde düzelterek amansız bir zekâ sergiledi ve Tarih lisansını neredeyse tamamlamış olduğuna değinmedi bile. Biri beni küçümseyecek olsa belirteceğim ilk şeyin bu olduğunu biliyordum. Bobbi ise farklıydı. Konuşurken gözleri çoğunlukla yukarıya, abajurlara ya da uzaktaki pencerelere bakıyor, elleriyle de jestler yapıyordu. Benimse dikkatime dair tek yapabildiğim, onu başka insanlara yöneltip onlardaki mutabakat veya öfke sinyallerini tespit etmek ve sessiz kaldıklarında onları tartışmaya çekmeye çalışmaktı.

Bobbi'yle Melissa o sıralar hâlâ görüşüyorlardı ama birbirlerinden uzaklaştıkları aşikârdı. Bobbi, Melissa'nın kişiliğine ve özel hayatına dair katiyen eskileri kadar olumlu olmayan yeni teoriler geliştirmişti. Ben herkesi sevmeye çabalıyordum, o yüzden sessiz kalmaya çalıştım.

Onlara güvenmemeliydik, dedi Bobbi.

Bu sırada kanepemde oturmuş, ara sıra Greta Gerwig'in bir filmine bakarak karton kutulardan Çin yemeği yiyorduk.

Birbirlerine ne kadar bağımlı olduklarını bilmiyorduk, dedi Bobbi. Meğer bizimle takılmalarının tek sebebi birbirleriymiş. Arada böyle dramatik ilişkiler yaşamak ilişkilerine iyi geliyordur muhtemelen, işleri ilginç kılıyordur.

Belki de.

Nick'in kasten kafanı karıştırmaya çalıştığını söylemiyorum. Nick'le sorunum yok zaten. Ama en nihayetinde hep bu sorunlu ilişkilerine geri döneceklerdi çünkü alışkın oldukları şey bu. Değil mi yani? Onlara feci kızmış durumdayım. Bize bir kaynak muamelesi yaptılar.

Evliliklerini yıkamadığımız için düş kırıklığına uğramışsın, dedim.

Ağzı erişteyle doluyken güldü. Televizyon ekranında Greta Gerwig oyun olsun diye arkadaşını çalılığa itiyordu.

Evlenmek nedir bir kere, dedi Bobbi. Resmen kötülük. Kim devlet aygıtlarının ilişkisini devam ettirmesini ister ki?

Bilmem. Bizimkini devam ettiren nedir?

İşte! Ben de tam bundan bahsediyorum. Hiçbir şey. Ben kendime senin kız arkadaşın diyor muyum? Hayır. Kendime senin kız arkadaşın demek, önceden üretilmiş ve kontrolümüz dışında bir kültürel dinamiği kendi kendimize dayatmak olurdu.

Film bitene kadar bunu düşündüm. Sonra, bir dakika, bu durumda sen benim kız arkadaşım değil misin, dedim. Güldü. Ciddi misin, dedi. Hayır. Senin kız arkadaşın değilim.

/

Philip, Bobbi'nin benim kız arkadaşım olduğunu düşündüğünü söyledi. Hafta içi birlikte kahve içmeye çıktık ve Sunny'nin ona gerçek maaşlı, yarı zamanlı bir iş teklif ettiğini söyledi. Kıskanmadığımı söylemem onu hayal kırıklığına uğratmıştı ama aynı zamanda ben de bunun yalan olduğundan korkmuştum. Sunny'i seviyordum. Kitap okuma fikrini seviyordum. Neden başkaları gibi bir şeylerden keyif alamadığımı bilmiyordum.

Sana onun benim kız arkadaşım olup olmadığını sormuyorum, dedim. Olmadığını söylüyorum.

Ama öyle tabii ki. Yani radikal bir lezbiyenlik olayınız var, artık her neyse ama basit kelimelere dökecek olursak, o senin kız arkadaşın.

Hayır. Yineliyorum: Bu bir soru değil, bir beyan.

Elindeki şeker paketini buruşturuyordu. Bir süredir yeni işi hakkında konuşuyor olmak beni gazı kaçmış kola gibi bitkin bırakmıştı.

Yani, bence öyle, dedi. İyi anlamda yani. Bence senin için çok iyi oldu. Özellikle Melissa'yla arandaki o tatsızlıklardan sonra.

Hangi tatsızlıklar?

İşte, artık ne tür bir garip seks olayı döndüyse. Kocasıyla.

Ona dik dik baktım ve söyleyecek kelime bulamadım. Toz şeker paketinin mavi mürekkebinin ellerine geçip tırnaklarında mavi çizgiler bırakmasını izledim. Sonunda birkaç kez "ben" dedim ama fark etmemiş gibiydi. Kocası mı, diye düşündüm. Philip, onun adını biliyorsun.

Hangi garip olay, dedim.

İkisiyle birden yatmıyor muydun? İnsanlar öyle diyordu.

Hayır, yatmıyordum. Yatmam yanlış olurdu anlamında söylemiyorum ama yatmıyordum.

A, peki, dedi. Ben bir sürü garip olay döndüğünü duymuştum.

Bunları bana neden anlattığını bilmiyorum.

Burada Philip şoke olmuş bir ifadeyle başını kaldırdı ve gözle görülür biçimde kızardı. Şeker paketi elinden kaydı, dökülmesin diye parmaklarıyla hemen yakalaması gerekti.

Özür dilerim, dedi. Seni üzmek istememiştim.

Bana bu dedikoduları gülüp geçeceğimi düşündüğün için mi anlatıyorsun? İnsanların arkamdan kötü şeyler söylemesi komik mi yani?

Özür dilerim, bildiğini düşünmüştüm.

Burnumdan derin bir nefes aldım. Masadan kalkıp gidebileceğimi biliyordum ama nereye gideceğimi bilmiyordum. Gitmek isteyebileceğim bir yer aklıma gelmiyordu. Yine de ayağa kalkıp montumu sandalyenin arkasından aldım. Philip'in beni incittiği için rahatsızlık ve hatta suçluluk hissettiğini görebiliyordum ama

orada daha fazla durmak istemiyordum. Montumu iliklerken ürkek bir sesle: Nereye gidiyorsun, dedi.

Sorun yok, dedim. Unut gitsin. Biraz hava alacağım.

/

Bobbi'ye ultrasondan ve konsültasyon randevusundan hiç bahsetmedim. Hasta olduğumu itiraf etmeyi reddederek hastalığı zaman ve mekânın dışında, yalnızca kendi zihnimde var olan bir şey olarak tutabileceğimi hissediyordum. Başka insanların haberi olursa hastalık gerçeğe dönüşecekti ve hayatımı hasta bir insan olarak geçirmem gerekecekti. Bu da, aydınlanmaya erişmek ve eğlenceli bir kız olmak gibi diğer hedeflerime ancak köstek olabilirdi. Bunun başkaları için de bir sorun olup olmadığını değerlendirmek için internet forumlarına başvurdum. "Kimseye söyleyemiyorum" sözcüklerini Google'a yazdım, o da eşcinsel ya da hamile olmakla ilgili sonuçlar önerdi.

Geceleri Bobbi'yle yataktayken bazen babam arıyordu. Telefonla sessizce banyoya gidip cevap veriyordum. Kimi zaman birilerinin onun peşinde olduğuna inanır gibiydi. Böyle kötü kötü düşüncelere kapılıyorum, anlıyor musun, diyordu. Annem, kardeşlerini de arayıp böyle şeyler dediğini söylüyordu ama kim, ne yapabilir ki, diyordu. Gittiklerinde asla evde olmuyordu. Aramalarında sıklıkla arka planda arabaların geçtiğini duyuyor, böylece dışarıda olduğunu anlıyordum. Ara sıra benim güvenliğimden de endişe duyar gibi oluyordu. Beni bulmalarına izin vermemem gerektiğini söylüyordu. Vermem, baba, diyordum. Beni bulamayacaklar. Burada güvendeyim.

Ağrımın her an tekrar başlayabileceğini biliyordum, bu yüzden ne olur ne olmaz diye her gün, alabileceğim maksimum dozda Ibuprofen almaya başladım. Gri defterimi ağrı kesici kutularıyla birlikte çalışma masamın üst çekmecesine gizledim, sadece Bobbi duş alırken veya derse gittiğinde çıkarıyordum onları oradan. Bu üst çekmece benim bütün sorunlarımı, kendimle ilgili kötü hissetmeme sebep olan her şeyi temsil ediyordu sanki, o yüzden

ne zaman gözüme ilişse kendimi tekrar hasta hissetmeye başlıyordum. Bobbi bu konuda hiç soru sormadı. Ultrasonun konusunu hiç açmadı ve geceleri beni kimin aradığını sormadı. Bunun benim suçum olduğunu anlayabiliyordum ama ne yapsam bilmiyordum. Yeniden normal hissetmeye ihtiyacım vardı.

/

Annem o hafta sonu Dublin'e geldi. Birlikte alışverişe çıktık, bana yeni bir elbise aldı ve Wicklow Sokağı'nda bir kafede öğlen yemeği yedik. Yorgun görünüyordu, ben de yorgundum. Füme somonlu bir bagel söyleyip, yapış yapış balık parçalarından çatalımla azar azar yedim. Elbise, masanın altında bir kâğıt torbadaydı ve yanlışlıkla ayağımla çarpıp duruyordum. Öğle yemeği için bu kafeyi ben önermiştim ve annemin, seçimimle ilgili kibar davrandığını anlayabiliyordum ama onun yanında şimdi ben de sandviçlerin fahiş fiyatta olduğunu ve kimsenin yemediği salatalarla birlikte servis edildiğini fark etmiştim. Çay sipariş ettiğinde demliğin içinde, yanında tıkırdayan bir porselen fincan ve tabakla geldi ve annem cesurca gülümsedi. Burayı seviyor musun, dedi.

Fena değil, dedim, aslında nefret ettiğimi fark ederek.

Geçen gün babanı gördüm.

Bir parça somonu çatalımla zıpkınlayıp ağzıma naklettim. Limon ve tuz tadı geliyordu. Yuttum, peçeteyle dudaklarımı sildim ve ha, dedim.

İyi değil, dedi. İyi olmadığını görebiliyorum.

Hiçbir zaman iyi olmadı ki.

Onunla konuşmaya çalıştım.

Başımı kaldırıp ona baktım. Elindeki sandviçe boş boş bakıyor ya da belki başka bir şeyin üstünü örtmek için boş bir ifade takınıyordu.

Şunu anlaman lazım, dedi. O senin gibi değil. Sen çetin cevizsin, bir şeylerle başa çıkabiliyorsun. Baban hayatla baş etmekte çok zorlanıyor.

Bu sözleri değerlendirmeye çalıştım. Doğru muydu? Doğru olup olmamasının bir önemi var mıydı? Çatalımı bıraktım.

Sen şanslısın, dedi. Böyle hissetmiyor olabileceğinin farkındayım. İstersen hayatın boyunca ondan nefret etmeye devam edebilirsin.

Ondan nefret etmiyorum ki.

Üç kâse çorbayı zar zor dengede tutan bir garson yanımızdan geçti. Annem bana baktı.

Onu seviyorum, dedim.

Bunu ilk defa duyuyorum.

Ne yapayım, ben senin gibi değilim.

Bu sefer güldü ve kendimi daha iyi hissettim. Masanın karşı tarafından elime uzandı, ben de tutmasına izin verdim.

31

Ertesi hafta telefonum çaldı. Çalmaya başladığında tam nerede durduğumu hatırlıyorum: Hodges Figgis'teki Yeni Çıkanlar: Kurgu raflarının hemen önündeydim ve saat beşi on üç geçiyordu. Bobbi'ye bir Noel hediyesi arıyordum, telefonu mantomun cebinden bulup çıkardığımda ekranda Nick yazıyordu. Boynum ve omuzlarım kaskatı oldu ve birden onları örtme dürtüsü hissettim. Parmak ucumu ekranda kaydırıp telefonu yanağıma yaklaştırdım ve alo, dedim.

Selam, dedi Nick'in sesi. Şey, kırmızı biber yokmuş da sarı olur mu?

Sesi bana dizlerimin arkasında bir yerden vurup bir sıcaklık seli hâlinde yukarı tırmanır gibiydi, dolayısıyla kızardığımdan emindim.

Hay aksi, dedim. Sanırım yanlış numara.

Bir an hiçbir şey söylemedi. Kapatma, diye geçirdim içimden. Kapatma. Hâlâ bakınıyormuşum gibi Yeni Çıkanlar: Kurgu raflarının etrafında dolanıp parmağımı kitap sırtlarında gezdirmeye koyuldum.

Aman Tanrım, dedi Nick yavaşça. Frances, sen misin?

Evet. Benim.

Bir an gülme sesi olduğunu zannettiğim bir ses çıkardı ama sonra öksürdüğünü fark ettim. Gülmeye başladım ve ağladığımı dü-

şünmesin diye telefonu yüzümden uzaklaştırdım. Konuşurken sesi kontrollüydü, kafa karışıklığı sahiciydi.

Bunun nasıl olduğuna ilişkin hiçbir fikrim yok, dedi. Seni az önce ben mi aradım?

Evet. Bana biberlerle ilgili bir soru sordun.

Aman Tanrım. Çok üzgünüm. Numaranı nasıl çevirdiğimi açıklamam mümkün değil. Hakikaten yanlışlıkla oldu, özür dilerim.

Kitapçının ön taraflarında, farklı türlerde yeni kitaplardan bir seçki barındıran standa yanaştım. Bir bilim kurgu romanını elime alıp arkasını okuyormuş gibi yaptım.

Melissa'yı aramaya mı çalışıyordun, dedim.

Evet. Aynen.

Sorun değil. Süpermarkettesin galiba.

Bunun üzerine, durumun absürtlüğüne gülüyormuş gibi bir kahkaha kopardı. Bilim kurguyu bırakıp tarihî bir aşk romanının kapağını açtım. Kelimeler sayfanın üstünde cansız yatıyordu, gözlerim onları okumaya çalışmadı bile.

Süpermarketteyim, aynen, dedi.

Ben de kitapçıdayım.

Gerçekten mi. Noel alışverişi mi?

Evet, dedim. Bobbi için bir şeyler arıyorum.

Bunun üzerine gülüyormuş gibi değil ama keyiflenmiş ya da memnun olmuşçasına "hmm" gibi bir ses yaptı. Kitabın kapağını kapattım. Telefonu kapatma, diye geçirdim içimden.

Şu Chris Kraus romanını tekrar bastılar geçenlerde, dedi. Bir eleştirisini okudum, sevebileceğin bir şeye benziyordu. Gerçi şimdi düşününce, fikrimi sormamıştın aslında.

Fikirlerine açığım, Nick. Büyüleyici bir sesin var.

Sustu. Ekranı sıcak olan ve biraz yağlı bir his bırakan telefonu kulağıma sıkıca bastırarak kitapçıdan çıktım. Dışarısı soğuktu. Yapay kürkten bir bere takmıştım.

Oyunbaz hazırcevaplığımızı fazla mı ileri götürdüm yoksa, dedim.

A, yo, özür dilerim. Yalnızca sana söyleyecek güzel bir şey bulmaya çalışıyordum ama aklıma gelen her şey...

Samimiyetsiz mi?

Fazla samimi, dedi. Ezik. İnsan eski kız arkadaşına kayıtsızca nasıl iltifat eder diye düşünüyordum.

Bunun üzerine güldüm, o da güldü. Karşılıklı gülmemizin rahatlatıcılığı çok tatlıydı, telefonu yüzüme kapatacağı hissini en azından bir süreliğine savuşturmuştu. Yanımdan geçerken durgun bir su birikintisine giren bir otobüs bacaklarımı ıslattı. Üniversiteden St Stephen's Green'e doğru yürüyordum.

Hiç o kadar mültefit biri olmadın, dedim.

Yok, biliyorum. Pişmanlıklarımdan biridir.

Bazen sarhoşken bana çok iyi davranıyordun.

Evet, dedi. O kadar mı, sana sadece sarhoşken mi iyi davranıyordum?

Tekrar güldüm, bu sefer tek gülen bendim. Telefon, bedenime tuhaf bir radyoaktif enerji gönderiyor, bu da çok hızlı yürüyüp durup dururken gülmeme sebep oluyordu sanki.

Hep iyi davranıyordun, dedim. Öyle demek istemedim.

Bana acıyorsun galiba, ha?

Nick, senden bir aydır haber almadım ve şu anda konuşuyor olmamızın tek sebebi yanlışlıkla karını arayacakken beni aramış olman. Sana acımıyorum, hayır.

Seni aramamak konusunda kendime hâkim olmaya çalışıyorum, dedi.

İkimiz de birkaç saniye sessiz kaldık ama telefonu kapatmadık.

Hâlâ süpermarkette misin, dedim.

Evet, sen neredesin? Dışarıdasın galiba.

Sokaktayım, yürüyorum.

Bütün restoranlar ve barlar vitrinlerine yılbaşı ağaçları ve yapma çobanpüskülü dalları koymuşlardı. Soğuktan şikâyet etmekte olan minicik sarışın bir çocuğun elinden tutmuş bir kadın yanımdan geçti.

Beni aramanı bekledim, dedim.

Frances, artık benimle görüşmek istemediğini söyledin bana. Bunun üzerine seni taciz edecek hâlim yoktu.

Rastgele bir alkollü içki dükkânının önünde durdum ve vitrine

mücevher gibi dizilmiş Cointreau ve Disaronno'lara bakmaya koyuldum.

Melissa nasıl, dedim.

İyi. Teslim tarihleri yaklaştığı için biraz gergin. Bu yüzden de işte yanlış sebzeyi aldığım için başım belaya girmesin diye arıyorum.

Market alışverişi, strese verdiği tepkilerinde önemli rol oynuyor sanki.

Bunu ona anlatmaya çalıştım, biliyor musun, dedi. Bobbi nasıl?

Vitrinden ayrılıp sokağın başına yürümeye devam ettim. Telefonu tutan elim üşümüştü ama kulağım sıcaktı.

Bobbi iyi, dedim.

Tekrar bir araya geldiğinizi duydum.

Yani, kız arkadaşım falan değil. Birbirimizle yatıyoruz ama bence bu, en yakın arkadaş olmanın sınırlarını test etmenin bir yolu. Aslında ne yaptığımızı ben de bilmiyorum. Ama fena gitmiyor gibi.

Amma anarşistsiniz, dedi.

Sağ ol, Bobbi bunu duyduğuna mutlu olacak.

St Stephen's Green'e gitmek üzere trafik ışıklarında bekledim. Arabaların farları yanımdan hızla geçip gidiyor ve Grafton Sokağı'nın başında bazı sokak müzisyenleri "Fairytale of New York"u söylüyorlardı. Işıklı, sarı bir billboard, BU NOEL... GERÇEK LÜKSÜ TADIN diyordu.

Sana bir konuda fikrini sorabilir miyim, dedim.

Evet, tabii. İş kendi kararlarımı vermeye gelince iyi bir muhakeme yeteneği sergilememek konusunda epey istikrarlıyım sanıyorum ama sana yardımcı olabileceğimi düşünüyorsan bir deneyebiliriz.

Şöyle ki, Bobbi'den sakladığım bir şey var ve ona nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum. Cilve yapmaya çalışmıyorum, seninle hiçbir alakası yok.

Cilve yapacak biri olduğun fikrine hiçbir zaman kapılmadım, dedi. Ee, devam et.

Ona önce karşıdan karşıya geçeceğimi söyledim. Hava kararmıştı ve her şey ışık noktalarının etrafında toplanmıştı: dükkânların

vitrinleri, soğuktan kızarmış yüzler, kaldırımın yanında oyalanan bir dizi taksi. Sokağın karşı tarafından bir dizgin şaklaması ve toynak sesleri duydum. Parka yan girişinden girdiğim sırada trafiğin gürültüsü azalır gibi oldu; sanki yapraksız dallara takılıp havada çözülürmüş gibi. Nefesim önümde beyaz bir yol çizdi.

Hani geçen ay hastanede bir konsültasyona gitmem gerekmişti, hatırlıyor musun, dedim. İyi geçtiğini söylemiştim.

Nick başta hiçbir şey söylemedi. Sonra, şu an hâlâ marketteyim, dedi. Arabama binsem, oradan konuşsak olur mu? Burası biraz gürültülü, bir on saniye ver bana. Tabii, dedim. Sol kulağımda suyun yumuşak, beyaz sesini, yaklaşan ve uzaklaşan ayak seslerini, sağ kulağımdaysa Nick kasalardan geçerken konuşmakta olan otomatik kasiyeri duyabiliyordum. Sonra otomatik kapıları, sonra da otoparkı. Arabasının kilidini kumandayla açtığında arabanın çıkardığı bip sesini, sonra da içeri girip kapıyı kapatışını duydum. Sessizlikte nefesi daha yüksek sesli geliyordu.

Evet, ne diyordun, dedi.

Şimdi, görünüşe göre bende rahmimdeki hücrelerin yanlış yerlerde büyümesine bağlı bir sorun varmış. Endometriyoz, belki duymuşsundur, ben duymamıştım. Tehlikeli falan değil ama tedavi edemiyorlar o yüzden de bir nevi kronik ağrı anlamına geliyor. Sıklıkla bayılıyorum, o da bir sorun. Ve çocuğum olamayabilirmiş. Daha doğrusu, olabilir mi bilmiyorlar. Ama henüz bilmediklerini düşünürsek kafama takmam saçma muhtemelen.

Yanından geçtiğim bir sokak lambası gölgemi uzun ve cadıvari bir şekilde önüme serdi; o kadar uzundu ki bedenimin uçları solup yok olmuştu.

Kafana takman saçma değil, dedi.

Değil mi?

Hayır.

Seni son görüşümde, dedim. Birlikte yatağa girdiğimizde, sonra da bana durmak istediğini söylediğinde, şey diye düşündüm. Ne bileyim. Artık sana iyi gelmiyorum diye. Yani bende bir sorun olduğunu hissedebiliyorsun gibi. Ki bu da çılgınca çünkü bu hastalık bende baştan beri varmış zaten. Ama o sefer, Melissa'yla tekrar

birlikte olmaya başlamanızdan sonraki ilk birlikteliğimizdi ve belki biraz hassastım, bilmiyorum.

Ahizenin dibinde nefes alıp verdi. Bunun üstüne bir şey demesine yahut ne hissettiğini açıklamasına ihtiyacım yoktu. Alçıdan bir büstün yanındaki küçük, ıslak bir bankta durup oturdum.

Ve Bobbi'ye teşhisi söylemedin, dedi.

Kimseye söylemedim. Sadece sana. Söylemek insanların bana hasta gibi bakmasına sebep olacakmış gibi geliyor.

Yorkshire teriyerini yürüyüşe çıkarmış bir adam yanımdan geçti ve teriyer beni fark edip ayaklarıma yaklaşmak için tasmasının sınırlarını zorladı. Üzerinde muflonlu bir ceket vardı. Adam bana hızlıca, özür dileyen bir bakış attı ve yollarına devam ettiler. Nick bir şey demedi.

Ee, ne düşünüyorsun, dedim.

Bobbi'yle ilgili mi? Bence söylemelisin. Senin hakkındaki düşüncelerini zaten kontrol edemezsin ki. Hani, hasta da olsan sağlıklı da olsan yapamayacağın bir şey bu. Şu an yaptığın sadece kontrol yanılsaması için onu kandırmak ve buna değmez muhtemelen. Kendi tavsiyelerimi çok başarılı görmüyorum ama.

Gayet iyi bir tavsiye.

Bankın soğuğu yün mantomdan geçip derime ve kemiklerime işlemişti. Kalkmadım, oturmaya devam ettim. Nick hasta olduğumu duyduğuna ne kadar üzüldüğünü söyledi, ben de ona teşekkür ettim. Semptomların tedavisine ve zamanla iyileşme ihtimallerine dair birkaç soru sordu. Aynı rahatsızlığa sahip başka bir kadın tanıdığını –kuzeninin karısıydı– ve onun çocuk sahibi olabildiğini anlattı, belki duymak iyi gelir diye. Tüp bebek fikrinin bana korkutucu geldiğini söyledim, o da evet ama onlar tüp bebek yapmadılar sanırım, dedi. Ama o tedaviler de artık daha az invazif şekilde yapılabiliyor galiba, değil mi? Tedaviler sürekli gelişiyor. Bilmediğimi söyledim.

Öksürdü. Esasen son görüşmemizde, dedi, durmak istemiştim çünkü canını acıttığımdan korkmuştum. Hepsi buydu. Tamam, bunu söylediğin için teşekkür ederim, dedim. Canımı acıtmıyordun. Durakladık.

Seni aramamak konusunda kendime ne kadar hâkim olmaya çalıştığımı bilemezsin, dedi sonunda.

Beni tamamen unuttuğunu sanmıştım.

Seninle ilgili herhangi bir şeyi unutma düşüncesi bana dehşet verici geliyor.

Gülümsedim. Öyle mi gerçekten, dedim. Ayaklarım çizmelerimin içinde üşümeye başlamıştı.

Şimdi neredesin, dedi. Yürümüyorsun artık, sessiz bir yerdesin.

Stephen's Green'deyim.

A gerçekten mi? Ben de şehir içindeyim, sana on dakika falan mesafedeyim. Seni gelip görecek falan değilim, merak etme. Bu kadar yakında olduğunu düşünmek ilginç oldu sadece.

Onun bir yerde arabasının içinde oturmuş telefonda kendi kendine gülümsediğini ve kesin sinir bozucu derecede yakışıklı göründüğünü hayal ettim. Boştaki elimi ısıtmak için mantomun cebine soktum.

Birlikte Fransa'dayken, dedim, hatırlıyor musun, bir gün denize girdiğimizde "beni istediğini söyle" demiştim, sen de yüzüme su sıçratıp "yürü git" demiştin?

Konuşurken hâlâ gülümsediğini duyabiliyordum. Beni ne kadar kötü anlatıyorsun, dedi. Altı üstü seninle dalga geçiyordum, gerçekten yürü git gibi bir şey değildi.

Ama beni istediğini bir türlü söyleyememiştin, dedim.

Ya herkes zaten bundan bahsediyordu. Biraz gereksiz bir istekte bulunduğunu düşündüm.

İlişkimizin yürümeyeceğini anlamalıymışım.

Yürümeyeceğini zaten hep bilmiyor muyduk, dedi.

Bir an durakladım. Sonra, ben bilmiyordum, dedim.

Ama bir yandan da bir ilişkinin "yürümesi" ne demek ki? Asla toplum kurallarına uygun bir ilişki olmayacaktı.

Banktan kalktım. Hava dışarıda oturulamayacak kadar soğuktu. Isınmak istiyordum. Aşağıdan aydınlatılan çıplak dallar gökyüzünü tırmalıyordu.

Olması gerektiğini düşünmüyordum, dedim.

Şimdi böyle diyorsun ama başkasını sevmemden hoşnut olmadığın açıktı. Sorun değil, seni kötü bir insan yapmıyor bu.

Ama ben başkasını seviyordum.

Evet, biliyorum, dedi. Ama benim sevmemi istemiyordun.

Şey olsa sorun olmazdı, eğer...

Bu cümleyi, ben farklı olsaydım, ben olmak istediğim kişi olsaydım, demeden bitirmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. Sonra cümlenin sessizliğe gömülmesine izin verdim. Çok üşümüştüm.

Şu an telefonda bana seni aramamı beklediğini söylediğine inanamıyorum, dedi usulca. Bunu duymanın ne kadar acı verdiğini bilemezsin.

Ben kendimi nasıl hissediyorum sence? Benimle konuşmayı istememiştin bile, Melissa olduğumu zannetmiştin.

Tabii ki seninle konuşmak istiyordum. Ne kadar zamandır telefondayız?

Parka girdiğim kapıya gelmiştim ama kilitlenmişti. Gözlerim soğuktan batmaya başlamıştı. Parmaklıkların öbür tarafında bir sürü insan 145'e binmek için sıraya girmişti. Dışarısında alışveriş merkezinin ışıklarını görebildiğim ana kapıya doğru yürüdüm. Nick'le Melissa'nın sıcak mutfaklarında bütün arkadaşlarını etraflarına almış "Baby It's Cold Outside"ı söyleyişini düşündüm.

Sen kendin söyledin, dedim. Asla yürümeyecekti.

Peki şimdi yürüyor mu? Şimdi gelip seni alsam ve arabayla dolaşırken konuşsak ve seni aramadığım için özür dilerim, salağın tekiyim desem, o zaman yürüyor olur mu?

İki insan birbirini mutlu ediyorsa yürüyordur.

Sokakta bir yabancıya gülümseyip onu mutlu edebilirsin, dedi. Burada daha karmaşık bir şeyden bahsediyoruz.

Kapıya yaklaşınca çanın çaldığını duydum. Trafiğin gürültüsü gitgide daha parlak hâle gelen bir ışık gibi tekrar genleşti.

Bu kadar karmaşık olmak zorunda mı, dedim.

Evet, bence öyle.

Bobbi'yle yaşadığım şey var, benim için önemli.

Bana mı anlatıyorsun, dedi. Ben evliyim.

Hep böyle sikik bir durum olacak, değil mi?

Ama bu sefer sana daha çok iltifat ederim.

Kapıdaydım. Ona kiliseyi anlatmak istiyordum. O farklı bir sohbet konusuydu. Ondan, diğer her şeyi karmaşıklaştıracak şeyler istiyordum.

Mesela ne tür iltifatlar, dedim.

Tam iltifat olmayan bir tane var aklımda ama bence seveceksin.

Peki, söyle.

İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun, dedi. Partide. Çamaşır odasının öpüşmek için iyi bir yer olduğunu düşünmediğimi söylemiştim de odadan çıkmıştık. Ondan sonra yukarı çıkıp odamda seni bekledim, biliyor musun? Yani saatlerce. Ve başlangıçta geleceğini düşündüm gerçekten. Hayatımın en sefil hissettiğim ânıydı muhtemelen, böyle âdeta tadını çıkardığım mest edici bir sefalet. Çünkü yukarı çıksan bile ne olacaktı ki? Ev tıklım tıklım insan kaynıyordu, bir şey olacak hâli yoktu. Ama ne zaman tekrar aşağı inmeyi düşünsem, merdivenleri çıktığını duyduğumu hayal ediyordum ve gidemiyordum, yani fiziksel olarak gidemiyordum. Neyse işte, o zamanki hissim, yakınlarda olduğunu bilip bundan ötürü tamamen felç olmuş gibi hissedişim bu telefon konuşmasına çok benziyor. Şimdi sana arabamın nerede olduğunu söylesem buradan gitmeyi başaramazdım herhâlde; bir ihtimal her şeyle ilgili fikrini değiştirirsin diye burada kalırdım. Senin için ulaşılabilir olma dürtüsünü hâlâ içimde hissediyorum. Süpermarketten hiçbir şey almamış olduğumu fark edeceksin.

Gözlerimi kapattım. Şeyler ve insanlar etrafımda hareket ediyor, anlaşılmaz hiyerarşilerde konumlanıyor, tanımadığım ve asla tanımayacağım sistemlerde rol alıyorlardı. Karmaşık bir nesneler ve kavramlar ağı... Bir şeyleri anlayamadan önce onları yaşamanız gerekiyor. Her zaman analitik konumu üstlenemezsiniz.

Hadi gel beni al, dedim.